

Giới thiệu Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương

Là tựa truyện teen hay nhất hiện nay với tựa truyện là Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương, truyện nói về khi cùng một lúc, cô phát hiện ra bạn thân cùng người yêu phản bội mình, thật đau đớn tột cùng

Cũng có một người thâm yêu cô, nhưng lại bị ép phải kết hôn với người khác

Vậy thì nếu có cơ hội trùng sinh, cô sẽ quyết định như thế nào đây

Trở về khoảnh khắc 5 năm trước, cô sẽ muốn sánh bước cùng ai...

Đọc truyện sẽ rõ nhé, song song đó Sự Trả Thù Của Ánh Trăng cũng là tác phẩm hay mà bạn không nên bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Dưới một cơn mưa tầm tã trong đêm tối tĩnh mịch, một thân thể nhỏ bé ướt sũng trong màn mưa. Đôi mắt ấy, mấy tiếng trước long lanh vui vẻ như thế nào, tại sao bây giờ lại trở nên vô hồn đến như thế. Và lại, 3 hôm nữa lại là ngày cưới của cô kia mà

Từng dòng xe lướt qua, từng dòng người lướt qua, chen chúc nhau, chỉ riêng cô bước đi thật chậm rãi.

"Cô gái à, tại sao phớt lờ đông người đến như thế, lại chỉ có mỗi mình em cô độc đến như vậy. Em có biết rằng, có một người nhìn em mà đau lòng"

Một chiếc ô màu đen xuất hiện, cản bước chân cô.

Đôi mắt đen không còn nhìn mông lung như trước, cô ngược lên nhìn người đối diện mình. Nhìn người đó, đôi mắt cô lại càng mở to hơn

Là anh sao...

_Em làm sao vậy, Nguyệt Nhi

Đáp lại câu hỏi của anh chỉ là cái lắc đầu khe khẽ. Anh nhìn cô, càng nhìn lại càng thương xót hơn

_Em đừng nghĩ có thể dối lừa anh, nhóc con - Anh xoa đầu cô một cách ôn nhu

_Hàn Vũ - Cô rụt rè lùi một bước - Anh đừng quên, anh đã có vợ rồi

Tiếng nói của cô nhỏ dần, nhỏ dần...

Động tác anh bỗng dừng khựng lại, gương mặt cũng thoáng chốc trở nên gượng gạo. Anh nở một nụ cười nhẹ với cô

Ừ nhỉ, anh đã kết hôn rồi, và lại...

_Quên mất, em cũng sắp đính hôn rồi

Nụ cười của anh là một nụ cười buồn...

Nhưng so với anh, cô còn buồn hơn, còn tổn thương nhiều hơn. Đáy mắt của cô bỗng dựng nổi lên một làn sóng dữ dội

_Xin lỗi, em... em có việc rồi

Cô xoay người bỏ đi, bỏ đi thật nhanh. Anh cũng rất muốn đuổi theo, chỉ là, anh không biết mình có tư cách gì mà đuổi theo cô

Bóng dáng ấy càng lúc càng xa...

Cô chạy đến nhà anh trai của mình, mưa dường như vẫn còn dai dẳng

Trong đêm khuya tĩnh mịch, tiếng chuông kêu dồn dập không ngừng. Nhưng Dương Minh thường thức rất khuya, cô không tin anh ấy lại không thể gặp

cô.

Nhất là lúc này, cô đặt biệt rất cần anh...

Cánh cổng sắt dần mở ra, một thân hình cao lớn thấp thoáng sau chiếc ô xanh dương nhìn cô than vãn

_Tiểu công chúa à, đêm khuya mưa gió vậy mà... Ô kìa, sao lại ướt mem thế này. Ngoan ngoan, vào nhà thay đồ cho anh

Từ lúc cánh cổng mở ra, cô đã chạy vội ôm chầm lấy Dương Minh làm anh bất ngờ dữ dội. Nhưng mặc kệ, cô chỉ muốn ôm anh mà thôi, ôm thật chặt

Cô là Nguyệt Nhi, là mặt trăng bé nhỏ. Anh trai cô là Dương Minh, là mặt trời sáng ngời. Từ trước tới giờ, cho dù cô rơi vào hoàn cảnh bế tắc như thế nào, cũng sẽ có một bờ vai rắn chắc của anh che chở cô. Thật ấm áp

Nhưng lúc này, cô thật không biết mình còn có thể cảm thấy ấm áp được nữa không

Ánh mắt cô vẫn mãi vô hồn như thế, cho dù bây giờ Dương Minh đang dịu dàng dùng khăn lau khô tóc cho cô

_Em thật là một đứa ngốc mà, mưa gió thế này mà còn không chịu bảo vệ sức khỏe nữa. Không lẽ em muốn ngày cưới quan trọng vậy mà cô dâu lại lâm bệnh ư

Anh chỉ là mắng yêu cô thôi, nắng yêu thôi, nhưng cô, thật sự rất đau lòng...

_Anh hai..

_Sao vậy nhóc con ???

Anh cảm thấy thái độ của cô thật có chút kì lạ, dự cảm này làm tim anh đập càng dồn dập hơn

_Anh hai, giúp em hủy hôn đi

Cô cất giọng nói rất nhỏ, vô cùng nhỏ, ngữ điệu lại càng mệt mỏi hơn

Dương Minh bị cô làm kinh ngạc một phen

Hủy hôn? Hôn sự vốn là một việc trọng đại trong đời, không phải muốn đùa giỡn sao thì đùa giỡn, muốn hủy sao thì hủy. Tại sao em gái yêu quý của anh lại có thể nói ra điều đó

Rốt cuộc, điều gì đã xảy ra ???

Có lẽ, bắt nguồn mọi chuyện phải nói về buổi chiều hôm nay. Tiêu Dao - người chị em tốt đã hẹn cô đến nhà cô ấy dùng bữa tối.

Cô đến, đương nhiên rất đúng giờ, lại còn sớm hơn một chút nữa. Khi đang đứng trước cửa, bỗng dưng cô nghe một giọng nói cung chiêu từ trong nhà phát ra

Nhưng, nếu không lầm, giọng nói đó là của Tuấn Khang - vị hôn phu của cô kia mà

Tay cô nắm chặt cánh cửa, kim nén nhịp đập hỗn loạn từ trong trái tim mình. Nhưng mà, cửa không hề khóa. Cô cố gắng hít một hơi thật sâu, rồi từ từ, từ từ thở ra. Cô biết bản thân cần phải bình tĩnh, vì biết đâu được, cô nghe lầm thì sao

Nhưng quả thực, tai cô rất tốt, cô không hề nghe lầm

Sau cánh cửa ấy, Tuấn Khang đang ôm ấp Tiêu Dao từ sau lưng. Các cử chỉ thân mật của họ, vì thấy cô mà đột ngột dừng hẳn

_Cuối cùng cậu cũng đến rồi, mau vào đây, bữa tối cũng sắp dọn xong rồi đó

Cô im lặng, không nói bất cứ điều gì, không có bất cứ hành động nào khác ngoài việc bước đến bàn ăn. Nhưng, có ai thấy được, mỗi bước chân cô bước đi, run rẩy đến nhường nào

Giương mặt Tiêu Dao vẫn cười, nhưng là một nụ cười gượng gạo. Còn Tuấn Khang, anh ngồi xuống cạnh cô, vô thức cất lên một tiếng thở dài

_Dao Dao à, đừng nấu nữa, em ngồi xuống đi

"Dao Dao", trước giờ cô chưa từng nghe anh gọi Tiêu Dao thân mật đến như vậy

Đến lúc này, cô không thể nào im lặng thêm được nữa

_Nói cho em biết lí do, tại sao hai người...

Nói, cô có rất nhiều thắc mắc cần phải nói. Thế nhưng, tất cả đều nghẹn lại, muốn nói cũng không thể nào nói ra được

_Anh xin lỗi...

_Em không cần nghe anh xin lỗi

Xin lỗi, xin lỗi thì còn có ích gì nữa sao, còn cứu vãn được gì nữa sao

_Mất một thời gian dài, anh mới nhận ra được tình cảm mình dành cho Dao Dao. Anh, anh không phải cố ý lừa dối em

_Vậy sao

Cô cười khẩy. Còn bảo là không cố ý lừa dối cô sao

_Tại sao anh không nói ra sớm hơn, vốn dĩ 3 ngày nữa...

Đúng vậy, tại sao không nói với cô sớm hơn. Tại sao phải để đến khi chỉ còn 3 ngày nữa là ngày cưới của hai người, anh mới chịu nói ra. Tại sao phải bức ép cô đến như thế, tại sao phải cố ý dày vò cô đến như thế.

_Anh xin lỗi...

Cuối cùng, anh cũng chỉ biết mỗi câu xin lỗi

_Tớ đã có thai rồi

Tiêu Dao nãy giờ vốn im lặng, đột nhiên lại nói ra một câu chấn động lòng người

Thì ra, bọn họ đã thân nhau đến mức đó rồi. Cô, quả thực không thể ngờ, trước giờ cũng chưa bao giờ dám ngờ đến

Thua, cô quả thực đã thua bọn họ rồi

Ngồi trong căn phòng này vô cùng ngột ngạt, cô không thể nào chịu đựng được thêm phút giây nào nữa. Thế nên, cô đứng lên, từng bước, từng bước rời khỏi nơi này

Cô bước, rồi đột ngột dừng, cho dù không xoay đầu lại nhưng vẫn nói với họ một câu

_Chúc mừng hai người

Lời nói này, cô không chắc đó là lời chúc phúc thật lòng, cũng không chắc mình sẽ không đau lòng...

Một người là bạn thân từ những năm còn học trung học cho đến giờ

Một người là người yêu đã quen được 6 năm, còn sắp kết hôn

Cùng lúc, phát hiện ra hai người thân yêu đều lừa dối mình, cô còn có thể không đau lòng sao...

Ông trời quả thực rất trêu người

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Dương Minh rất thương cô, nên cô lại không thể nào nói ra sự thật cho anh biết. Nếu như làm anh kích động, cô không biết, điều tệ hại nào còn có thể xảy ra thêm được nữa

Lúc này, đôi mắt cô long lanh, ngấn đầy nước, giọng nói càng lúc càng trở nên nức nở hơn

_Không chơi nữa, không cưới nữa. Em không muốn, không muốn kết hôn. Thật không muốn, không vui chút nào...

Lòng cô lại càng hỗn loạn hơn, kéo theo anh cũng hỗn loạn không kém

Dương Minh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu, nhẹ nhàng an ủi. Em gái mà anh nâng niu, cưng chiều hết mực, vậy mà tên Tuấn Khang khốn kiếp đó dám làm tổn thương cô, nhất định là chán sống rồi

_Ngoan ngoan, không sao hết. Có hai ở đây lo cho em, lo cho em cả đời

_Anh hai..

Cô nức nở trong lòng anh một hồi, rồi một mối ngủ thiếp đi

Ít ra, ngủ được là tốt rồi

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng cho tới khi tỉnh giấc, mặt trời dường như vẫn chưa ló dạng

Giá như, tất cả chỉ là giấc mơ...

Nhưng cô biết, trên đời này vốn không tồn tại hai chữ "giá như"

Và sau giấc ngủ ấy, cô dường như nhớ ra rất nhiều điều, rất nhiều điều từng xảy ra trong quá khứ

Tại sao cô lại từng bỏ qua những điều đó cơ chứ

Hơn 6 năm trước, lúc mà cô còn chưa hẹn hò với Tuấn Khang, đáng lẽ, cô phải nhận ra đôi mắt lấp lánh của Tiêu Dao khi nhìn thấy anh, đáng lẽ, cô nên đề ý về việc Tiêu Dao thường xuyên kể về anh, đáng lẽ, cô phải nhận ra khuôn mặt gương gạo của Tiêu Dao khi cô công bố bạn trai, đáng lẽ...

Nhưng không kịp nữa rồi

Trước đây, là Tuấn Khang nhiệt tình theo đuổi cô, cô chính là bị sự chân thành của anh mà gục ngã. Nhưng không ngờ, cô chính là không ngờ sẽ có ngày anh phụ bạc cô. Nhưng nguyên nhân tất cả, cô nghĩ, ít nhiều cũng có một phần lỗi do cô. Là do cô bức ép Tiêu Dao

Khi hẹn hò, cô thường xuyên rủ cả ba cùng đi chơi chung. Nhìn những cử chỉ, điệu bộ thân mật của cô và anh, chắc hẳn, Tiêu Dao cảm thấy rất đau lòng

Tuy cô là một tác giả lang thang về các tác phẩm tiểu thuyết, ngôn tình, nhưng cô, không phải lúc nào cũng ảo tưởng về chuyện tình hoàn mỹ. Cô biết, anh không như các soái ca, anh không bị bệnh nan y hay gặp điều khó nói nào mà cố ý dấn xếp gặt cô. Cô biết, tờ giấy siêu âm của Tiêu Dao cũng không phải là giả. Đặc biệt nhất, ánh mắt ôn nhu của anh lại càng không thể là giả

Cô sai rồi, sai khi xuất hiện cản trở hai người

Mà sai lầm lớn hơn, chính là để Hàn Vũ yêu cô

Hàn Vũ, anh là anh chàng hàng xóm vừa mới dọn đến 5 năm trước, cũng là lúc cô và Tuấn Khang quen nhau được một năm. Cô nhớ, anh từng nói với cô trong cơn say rằng

"Mỗi ngày đều nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của em, mọi mệt mỏi, buồn phiền của anh dường như đều bị xua tan hết. Mỗi ngày đều ngắm nhìn, không biết từ lúc nào, nụ cười ấy đã khắc sâu trong trái tim anh"

Lúc nghe anh nói điều đó, con tim cô đã thật sự thoáng rung động

Anh cũng đã từng nói

"Nếu như người em gặp đầu tiên là anh. Liệu anh còn có cơ hội..."

Anh nói đúng, nếu cô gặp anh đầu tiên, chắc chắn cô cũng sẽ rất thích anh. Chỉ tiếc rằng..

Mà một năm trước, anh đã kết hôn. Cho dù mối hôn nhân ấy chỉ chứa mùi tiền bạc chứ chẳng chút hương vị tình cảm nào, nhưng cũng là anh đã kết hôn. Cô thật không muốn để Hàn Vũ tiếp tục yêu mình, cô không muốn mình làm rối loạn cuộc sống của anh

Vận mệnh là do trời sắp đặt, nhưng quyết định vẫn nằm trong tay mỗi người. Mà trong lúc này, cô chẳng thể có suy nghĩ nào sáng suốt được cả

Bây giờ là 3 giờ sáng, mưa dường như vẫn còn chưa dứt

Cô lặng lẽ bước xuống giường, đem thân thể nặng nề đẩy tâm sự mà rời khỏi nhà

Cô bước đi, đi trong vô thức, đi đến mức hai chân dường như tê dại. Nhưng, đôi chân ấy vẫn ương bướng không chịu dừng

Phải đi đến đâu mới tìm được lối thoát đây...

Cô nhìn thấy trong đêm tối nhạt nhòa, một ánh sáng chói mắt càng lúc càng đến gần hơn.

Cô chỉ cảm thấy xung quanh bỗng đứng tối om, âm thanh rất nhiều loạn, dường như cô chẳng thể nghe rõ được điều gì

Rồi mọi giác quan bỗng chốc ngưng hoạt động. Chỉ mong, cuộc đời của cô có thể dễ dàng kết thúc tại đây

Nhưng ông trời vẫn chưa chịu buông tha cô...

Trong tiềm thức của bản thân, cô dường như thấy được một nguồn ánh sáng mới. Như bị một cảm giác ma mị nào đó hấp dẫn, đôi chân cô cứ vô thức mà bước đi theo

Thật ra, nguồn của ánh sáng ấy chính là một chiếc cổng diệu kỳ, mà nó có khả năng soi xét nội tâm của những linh hồn nào bước qua. Sau khi suy xét xong, nó sẽ đưa linh hồn đến những nơi, trở thành những loại người thích hợp như hóa tiên, thành hồn ma, hồn phi phách tán, hoặc đi đầu thai

Cô chỉ biết rằng, khi cô vừa đi qua nơi ấy, thân thể đột nhiên lóe sáng lên, ánh sáng của cổng thần làm cô vô cùng chói mắt

Khi không còn chói nữa, cô dần dần nhìn thấy được như thường. Nhưng, cô liệu có hoa mắt không?

Đây là bệnh viện, cô được cứu sống rồi sao, cô bị xe tông nhưng vẫn còn chưa chết sao

Thật trớ trêu

Nhưng mà...

Kỳ lạ thay, cô thấy Tuấn Khang đang ngủ gục trên giường mình, gương mặt anh cũng thoáng nét mệt mỏi. Cô càng nhìn càng xót xa

Hình như, cô vô tình đánh thức anh

Tuấn Khang vừa thấy cô tỉnh lại, không hiểu sao anh lại vui vẻ vô cùng. Cô không nghĩ anh lại ở đây, lại càng không nghĩ ánh mắt của anh đối với cô vẫn còn ôn nhu như trước.

Nhưng, tất cả những suy nghĩ ấy đều bị biến mất khi anh cất giọng nói quan tâm lên

_May quá, em không sao rồi. Sau này đi bậc thang phải nhớ cẩn thận, đừng bị ngã như vậy nữa nghe chưa

Lòng cô càng lúc càng nổi lên nhiều cuộn sóng dữ dội, đôi môi dường như chỉ mấp máy theo bản năng

_Vâng

Ngã bậc thang? Cô nhớ mình đi lang lang ngoài đường rồi vô tình bị xe tông cơ mà. Từ lúc nào đã bị đổi thành ngã bậc thang rồi vậy

Ồ khoan... Cô cảm thấy, hình như có gì đó sai sai...

Nếu như cô nhớ không lầm, thì dường như 5 năm trước, cô đã từng bị ngã cầu thang ở trường. Mà lúc đó, cô phải tịnh dưỡng ở bệnh viện hết nửa tháng. Những ngày tháng khi ấy, quả thực vô cùng khổ sở

Nhưng mà, tại sao cô lại bị thương y như 5 năm về trước. Không lẽ lại đúng như những bộ tiểu thuyết ngôn tình đã từng viết, cô thật sự đã trùng sinh, trùng sinh vào bản thân của 5 năm trước

Không thể nào !!!

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Điều duy nhất mà cô muốn, chính là không nên tiếp tục đối mặt với anh. Cô sợ, cô không thể nào khống chế nổi cảm xúc của mình

_Em đói

_Ngoan - Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô - Anh mua cháo cho em, sẵn tiện, gọi về nhà thông báo cho gia đình em nữa

_Vâng

Cô đưa đôi mắt thẫn thờ nhìn lên trần nhà, đắm chìm suy nghĩ của bản thân trong khoảng không tĩnh mịch

Chính lúc này, nội tâm cô đang đấu tranh dữ dội

Anh, là người cô yêu

Nếu như có cơ hội bắt đầu lại từ đầu, vậy cô có nên...

Cô có nên sớm chia tay với anh, để tương lai, bản thân sẽ không trải qua nỗi đau khổ khi ấy. Nhưng, nếu như vậy sẽ thật không hợp lý, thật không công bằng với anh. Bởi vì trong lúc này, anh đã làm điều gì có lỗi với cô đâu

Hay là, cô hãy cứ quen anh, yêu anh như trước kia, thậm chí là dùng nhiều tình cảm hơn thế nữa. Để cô có thể nắm giữ anh thật chặt. Nhưng, tình yêu của cô liệu có đủ lớn để giữ anh hay không

Lúc đó, cô biết anh yêu cô rất nhiều. Nhưng nếu tình yêu của anh dành cho cô, thật sự đủ lớn, vậy đã không có cơ hội cho Tiêu Dao xen vào

Như vậy đã chứng tỏ anh không thuộc về cô

Vậy, cô có nên buông tay anh...

Có lẽ, cô nên tìm cách tác hợp cho Tiêu Dao và Tuấn Khang

Vậy còn Hàn Vũ, cô biết làm thế nào mà đối mặt với anh đây

Người cô thích, là anh. Nhưng người cô yêu, lại là Tuấn Khang. Cô thật không có tư cách gì để làm tổn thương anh, vậy nên...

Nếu có cơ hội làm lại, cô sẽ tìm cách để anh không yêu cô. Năm ấy, anh nói anh thích cô, bởi vì khi cô cười, đôi mắt trong veo ấy không vương chút bụi trần nào, đặc biệt rất trong sáng, lại hồn nhiên, ngây thơ

Cô sẽ cố gắng, thay đổi, để cả anh và Tuấn Khang đều sẽ không thích cô

Trong lúc đang tĩnh tâm suy nghĩ, cô nghe được một tiếng động nhỏ phát ra. Đó, là tiếng mở cửa. Dường như Tuấn Khang đã quay trở lại, cô liền nhắm mắt, giả vờ ngủ thiếp đi

Bây giờ, điều duy nhất mà cô có thể làm, là trốn tránh anh...

Anh vẫn ngồi im đó, không nói năng gì, nhưng đôi tay vẫn nắm chặt lấy tay cô. Ngay cả khi, sau đó, bác sĩ đến khám sơ qua cho cô, anh cũng không hề buông tay

Anh đừng đối xử tốt với cô như thế nữa, có được không

Cô nhớ, lúc trước, trong suốt nửa tháng điều trị tại bệnh viện, Tuấn Khang rất thường hay tới thăm cô. Lúc ấy, cả hai cũng chỉ mới quen hơn 8 tháng thôi. Nhưng chính sự chăm sóc chu đáo của anh, lại càng khiến cô yêu anh hơn

Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi rồi

Những lúc anh đến thăm, cô vẫn cứ giả vờ ngủ, vẫn luôn tránh né anh. Trừ khi, anh tới cùng gia đình cô, cô mới cười cười nói nói với anh được đôi câu. Những lúc anh rời đi, điều cuối cùng làm chính là hôn nhẹ lên trán cô. Những lúc cô ngủ say, anh vẫn luôn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, có lúc anh im lặng, có lúc lại luôn miệng tâm sự với cô, dù nghĩ rằng, cô không nghe thấy được.

Nhưng, cô nghe hết chứ

Có lúc, cô nghe anh than thở rằng

"Haizz..., Nguyệt Nhi dạo gần đây đều tạo khoảng cách với anh, không thèm quan tâm đến anh nữa. Đồ đáng ghét này, nếu không phải em bị bệnh mà một môi thế này, anh nhất định sẽ giết chết em"

"Nhóc con vẫn luôn bơ anh... Hay là giống như người ta nói, em thay máu của người khác, rồi cũng đổi tính đổi nết luôn rồi. Cái gì cũng không quan tâm người ta nữa"

Đó đều là những lời giận dỗi đáng yêu. Thế nhưng mỗi lần nghe được, cô đều khẽ cự mình, xoay lưng về phía anh. Để những giọt nước mắt lặng lẽ rơi đều không bị anh nhìn thấy

Có những phút yếu mềm, trong lúc anh ngồi ôn nhu chăm sóc cô, cô không nhận được mà ôm chặt lấy anh, khóc sùi sụt trong lòng anh. Những lúc ấy, trông anh bối rối vô cùng

_Ngoan, ngoan. Sao vậy nhóc con, có chỗ nào không khỏe sao. Để anh, anh gọi bác sĩ nhé

_Không... Em không sao - Tiếng nói nức nở khẽ vang lên, cánh tay nhỏ, vô thức siết chặt hơn - Anh đừng đi

Tuấn Khang vuốt vuốt nhẹ vào lưng cô, giọng nói càng thêm phần ôn nhu hơn

_Anh không đi, không đi đâu hết. Anh chỉ ở đây với Nguyệt Nhi thôi

Lời nói của anh, lại càng làm cô nức nở hơn

Đừng đối xử tốt với cô như thế, có được không...

Thoắt cái, mà đã qua 3 tuần rồi

Cô nhớ rõ ràng, 5 năm trước cô chỉ ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng có nửa tháng thôi, không hiểu sao bây giờ lại thành ra 3 tuần. À mà cũng phải thôi...

Trước kia, cô luôn ngoan ngoãn ăn uống theo lời dặn của bác sĩ, qua sự chăm sóc của gia đình và Tuấn Khang lại còn vui vẻ hơn. Còn bây giờ, cô chẳng thèm ăn uống, tâm trạng sầu sã, vết thương cũng vì thế mà lâu lành đi.

Ánh mắt trong veo năm ấy, giờ đây bỗng chốc tối sầm đi

Hôm nay, Tuấn Khang bận học nên không thể đón cô xuất viện, là Dương Minh đón taxi đưa cô về về nhà

Cô tựa người vào anh, từng bước, từng bước cố gắng tiến vào trong nhà. Dù sao thì chân cô vẫn còn chưa thể cử động mạnh được, cô chẳng dám đi nhanh

Gương mặt thoáng chút nhăn nhó, Dương Minh nhìn cô, càng nhìn càng thương xót cô

_Ngoan, cứ để đồ đạc ở đây đi. Để anh bế em vào nhà

_Thôi mà, em còn đi được mà

Ngay trong lúc cô nũng nịu với Dương Minh, một giọng nói xa lạ nhưng quen thuộc vô tình chen ngang. Khiến cho tim cô, dường như lỡ một nhịp

_Để tôi phụ anh

Đó, đương nhiên là giọng của Hàn Vũ

_Ừm, vậy được rồi, em đừng nghịch ngợm nữa. Ngoan, để anh bế em vào nhà

_Vâng

Cô nhỏ giọng đáp lại, rồi đưa đôi mắt âu sầu lên nhìn Hàn Vũ, nhưng vô tình, lại chạm mắt với anh. Cô bối rối cúi đầu dụi vào vai Dương Minh, không phải là cô ngại ngùng, mà là tránh né.

Anh cũng không thể nào hiểu được tại sao cô lại muốn trốn tránh, dù sao, bọn họ cũng chỉ mới gặp nhau LẦN ĐẦU TIÊN

Dương Minh bế cô ngồi vào phòng khách, rồi đi lấy nước cho mọi người, còn Hàn Vũ, để đồ trên bàn rồi cũng ngồi cạnh cô

Tim cô đập liên hồi...

Nhưng, cô vẫn lặng lẽ cúi gằm mặt

_Anh tên Hàn Vũ, còn em, tên gì

Anh bắt chuyện trước, nhưng cô, thật sự không có tâm trạng để đáp lời anh

_Nguyệt Nhi

_Ừm

Đáp lại với sự hồ hững của cô, là một nụ cười thích thú từ anh

_Em đúng là thú vị thật

Cô đưa cái nhìn thắc mắc về phía anh

Đúng là quái lạ, cô nhớ, trước đây vốn không như vậy. Lần gặp anh đầu tiên, là khi mẹ sai cô đem bánh trái qua mời hàng xóm mới, cả hai nói chuyện vài

câu rồi thành quen

Còn bây giờ, quả thực khác xa. Khẩu khí nói chuyện, từ lúc nào lại xa lạ vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cô chẳng thể nào hiểu được nét cười của anh, cũng như anh không thể nào hiểu được ánh nhìn của cô

Nhưng trong anh, cô là một người...

_Em đúng là thú vị thật

Nghe anh nói, cô cũng phải phì cười

Quả nhiên trước giờ, anh vẫn luôn không thay đổi, vẫn tươi cười như thế, đầu óc vẫn 'bình thường' như thế. Đúng là làm người ta không thể nào giận được mà...

Và khi bắt gặp khoảnh khắc nhếch môi cười nhẹ của cô, anh dường như lại còn khoái chí hơn

_Em cười rồi nhé !!!

Trong lòng ai đó khẽ thì thầm đáp rằng "Đồ điên"

Trước đây, cô vẫn thường hay mắng anh như thế, mà anh, nếu như không gọi cô bằng "nhóc con", thì cũng sẽ kêu bằng "đồ ngốc". Trước đây, vui vẻ đến nhường nào...

Khoảng thời gian mà cô xuyên không, là 5 năm trước, cũng là lúc cô 20t. Tuấn Khang cũng đồng tuổi với cô, còn anh, anh lại trên cô dù chỉ là 3t. Thế nhưng lứa tuổi và tính cách của anh, quả thực quá trái ngược nhau

...

Một tuần nữa lại lặng lẽ qua mau, vết thương của cô, giờ đây đã hoàn toàn bình phục

Cô, một lần nữa lại phải đến trường học. Nơi ấy, thật sự rất buồn chán...

Ngày đầu tiên đến trường ấy, Tuấn Khang muốn chở cô đi học, nhưng cô một mực từ chối, một mực làm nũng với Dương Minh, đòi anh trai chở đi cho bằng được.

Cũng chỉ đơn thuần là tránh né anh mà thôi

Đối diện với bóng lưng rộng lớn và rắn chắc của anh trai mình, cô rất ngoan ngoãn tựa vào đấy. Thật sự, thật sự rất yên bình...

_Em muốn... muốn chia tay với Tuấn Khang thì phải làm sao đây

Vòng tay của cô vô thức siết chặt lấy anh hơn, mà dường như sau câu nói ấy, tay lái của anh lại có chút chao đảo

Anh mong là mình nghe lầm

Suốt gần ấy tháng, anh có thể nhìn ra được tình cảm chân thật của hai đứa nhóc này dành cho nhau. Đặc biệt nhất, chính là trong khoảng thời gian cô phải nằm viện, sự ôn nhu, tận tâm của Tuấn Khang còn khiến anh phải cảm động, hướng chỉ là cô. Vậy thì tại sao em gái bé bỏng của anh, lại muốn chia tay với cậu ấy...

Người con trai tốt bây giờ, không phải dễ tìm đâu. Nhưng, anh tin cô là có lý do riêng của mình

_Nếu em thật sự muốn, anh sẽ tìm cách giúp em

_Anh vẫn là tốt với em nhất

Và, những ngày sau đó, cô cũng bớt trốn tránh Tuấn Khang hơn, nhưng cũng không còn quan tâm anh như lúc chưa nhập viện nữa. Tuấn Khang đương nhiên cũng nhận ra điều đó, đôi khi, cũng lên tiếng hỏi cô. Nhưng, đáp lại với những thắc mắc của anh, chỉ là một nụ cười nhẹ từ cô, và một câu nói đầy ẩn ý

_ Đến một lúc nào đấy, anh sẽ hiểu ra thôi

...

Hôm nay, cô mời Tiêu Dao đến nhà ăn tối. Mà suốt quá trình, cả hai đều trò chuyện rất vui vẻ, tựa như, chưa hề có vướng mắc gì xảy ra...

Tiêu Dao là tình địch của cô, vậy thì đã sao

Cô ấy là chị em tốt của cô, cô ấy cũng có quyền yêu và được yêu cơ mà. Tiêu Dao đã vì tình yêu mà đau khổ rất nhiều rồi, vậy thì hà cớ gì mà cô còn phải hận cô ấy

Tiêu Dao, thật ra rất đáng thương

Và hôm nay, cô muốn cả hai cùng nhau nói chuyện rõ ràng

Đưa Tiêu Dao vào phòng mình, tìm cô đột nhiên lại đập dồn dập không ngừng. Cô, thật sự không biết mình nên bắt đầu nói từ đâu...

_ Tiêu Dao à, thực xin lỗi cậu...

_ Gì cơ

Tiêu Dao đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, còn cô, lại chậm rãi bước đến ôm chầm lấy cô ấy

_ Hôm nay cậu sao vậy. Có phải có chuyện gì không

Tiêu Dao lộ vẻ quan tâm, vòng tay vỗ nhẹ vào lưng cô

_ Không có gì hết. Tiêu Dao, hứa với tớ, cậu phải trả lời thật lòng đấy nhé

_ Ừ

Tiêu Dao chỉ nghe thấy, một tiếng thờ dài thật lặng lẽ...

_ Cậu, cậu có phải thích Tuấn Khang hay không...

Câu hỏi của cô làm dấy lên con sóng lớn trong lòng Tiêu Dao. Thân thể run rẩy, tay chân bủn rủn, tim đập liên hồi, giọng của Tiêu Dao không tránh khỏi run rẩy, lại càng thêm phần ngạt nhiên

_ Nguyệt Nhi... cậu...

_ Nói cho mình biết, có phải hay không. Cậu yên tâm đi, mình sẽ không sao đâu

_ Tớ...

Giọng Tiêu Dao ngập ngừng, đứt quãng, dường như muốn nói ra gì đó, nhưng lại nghẹn lại khiến bản thân không thể thốt ra được.

_ Mình xin lỗi...- Nước mắt cô bắt đầu rơi - Đáng lẽ trước đây mình nên nhận ra, nên nhận ra cậu thích anh ấy mới phải. Đáng lẽ ra, cậu mới là người ở bên anh ấy mới đúng. Là mình, là mình sai, mình không nên chen vào đoạn tình cảm của hai người. Là mình... Mình xin lỗi...

Nước mắt không tự chủ, rơi rồi lại rơi, rơi không ngừng nghỉ

Lỗi lầm cũng không phải chỉ riêng cô, mà cả Tiêu Dao, Tuấn Khang, mỗi người đều góp một phần lầm lỗi. Bản thân cô, cũng không cần phải gánh hết mọi tội lỗi lên đầu mình

_ Mình, cũng không còn thích Tuấn Khang nữa. Tiêu Dao, sau khi hai đứa mình chia tay, cậu hãy mạnh dạn đi tỏ tình với cậu ấy, nhớ chưa

Cô vừa nói, lại vừa cười một cách ngờ nghệch. Tiêu Dao ôm chầm lấy cô, thương xót cô hơn, trong lòng còn tràn ngập vô vàn cảm kích

_ Nguyệt Nhi, cảm ơn cậu

Đêm rất dài, người cũng đã rời đi

*côc*côc*

_Anh hai...

Một tiếng ngáp ngân dài phát ra, bóng dáng Dương Minh ì ạch, chậm rãi bước đến mở cửa cho cô

Em gái của anh quả thực ngày càng quá đáng, trước đây, cô cũng không có thức khuya đến như vậy, mà dạo gần đây thì đúng là...

Cửa vừa mở, cô bước tới, kéo theo cả cái gối to tướng mà ôm chầm lấy anh

Một nụ cười nhẹ xuất hiện, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô

Cô đúng là vẫn luôn đáng yêu như thế, những buổi tối luôn thường xuyên làm nũng với anh, luôn muốn nằm ngủ chung giường với anh

Anh chính là một Mặt Trời ấm áp sưởi ấm trái tim cô, luôn dành cả bờ vai rắn chắc để cô tựa vào khi mệt mỏi. Anh hai, luôn đối xử tốt với cô. Luôn luôn...

Đôi lúc cô cũng hay trầm nghĩ, nếu nhưng Dương Minh không cùng chung huyết thống với cô, chắc cô cũng đem lòng yêu anh luôn mất. Anh là người luôn đối xử tốt với cô, trước giờ cũng đều không làm tổn thương cô

Anh hai, quả nhiên là một món quà tuyệt nhất mà thượng đế ban tặng cho cô

...

[Ngôi xưng cô cho Tiêu Dao]

Đêm nay, có lẽ sẽ rất dài...

Tiêu Dao mân mê tấm hình tập thể của CLB Mỹ Thuật, mà đặc biệt nhất, trong đây còn có cả cô và Tuấn Khang, đều đang cười thật vui vẻ

Ôm tấm hình vào lòng, ánh mắt cũng khó lòng nén được một dòng lệ hạnh phúc

"Tuấn Khang à, chúng ta lại có cơ hội ở bên nhau rồi. Thật tốt quá. Em, em thật sự rất hạnh phúc"

Chính lúc này, trong đầu cô chỉ về ra những cảnh tượng đẹp đẽ của cô và anh. Nhưng điều mà cô đã bỏ lỡ, điều mà cô chẳng bận tâm, đó chính là nỗi đau của Nguyệt Nhi

Tình yêu, quả thực có thể làm người ta mù quáng...

Thứ lỗi về sự chậm trễ này nhé...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tổn Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nếu tính ra, cô và anh đã yêu nhau được 6 năm. Thế nên một khi đã muốn buông tay, đối với cô quả thực không dễ dàng. Cảm xúc hiện nay, cũng giống y như ngày phát hiện ra anh phản bội cô. Thực rất đau lòng..

Mưa dường như mỗi lúc một lớn thêm..

Hàn Vũ vô tình ghé ngang một tiệm tạp hóa, lại tình cờ trông thấy bóng dáng cô. Thân thể bé nhỏ ấy ướt sũng dưới màn mưa, đôi mắt, cùng nụ cười đều ánh lên tia ngờ nghệch, còn đôi bàn tay nhỏ nhắn lại xòe ra mà hứng những hạt mưa rơi. Bên cạnh cô, lại có một chiếc ô màu xám tro đang nằm lẫn lóc

Cô gái này, cả hai lần anh gặp cô, đều thật sự rất ấn tượng. Mà ấn tượng nhất, chính là đôi mắt đượm buồn của cô...

Anh bước đến trước mặt cô, dùng chiếc ô màu đen mà chắn mưa cho cô

Như cảm nhận được nước mưa chẳng còn vương vãn trên tay mình, cô ngược lên, đưa đôi mắt ngờ nghệch ấy mà nhìn anh

_Hàn Vũ...

Cô cười với anh, chỉ là, đôi môi thì cười, nhưng ánh mắt, lại không...

_Hàn Vũ, mưa thật lạnh nha!

Anh cũng không hiểu sao, khi nhìn thấy cô như thế, trong lòng lại lấy lên vài tia thương xót. Cánh tay theo quán tính lại kéo cô vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể ướt sũng của cô

_Thế này còn lạnh nữa không

Từng hơi thở ấm nóng của anh, lần lượt phả vào tai cô

Cánh tay của cô cũng mơ màng mà siết chặt lấy anh, đôi môi nhẹ nhàng mấp máy

_Còn lạnh, lạnh lắm...

Trùng hợp thay, tên anh là Hàn Vũ, cũng là cơn mưa lạnh. Chỉ sợ, cả đời này cũng không thể sưởi ấm trái tim cô

Mà giọng nói của cô, thoáng chốc lại thay đổi ngữ điệu, từ nũng nịu, lại bất ngờ trở nên nức nở. Làm anh đây, cũng khó lòng trở tay kịp

_Tuấn... Tuấn Khang, Tiêu Dao..., cả Dương Minh nữa... Thật, thật xin lỗi...

Anh nhẹ nhàng vỗ về cái lưng bé nhỏ của cô, giọng nói, lại càng thêm phần ôn nhu hơn

_Ngoan, không phải lỗi của em đâu. Cũng không ai ép em phải nhận lỗi đâu. Ngoan, đừng buồn nữa nha...

Tiêu Dao? Tuấn Khang? Hai người này anh đều không quen

_Hức - Cô siết chặt lấy anh hơn - Hàn Vũ, xin lỗi anh, thật lòng xin lỗi anh...

Lời nói này của cô, quả thực làm lòng anh không tránh khỏi ngạc nhiên. Vốn dĩ, đây chỉ mới là lần gặp thứ 2 của hai người, anh thật không biết cô có thể làm chuyện gì có lỗi với anh. Nhưng, anh còn choáng gập trăm lần khi nghe cô nói tiếp

_Nếu có cơ hội để bắt đầu tất cả, xin anh, cầu xin anh đừng bao giờ yêu em. Xin anh...

Người mà cô nói, liệu là anh, hay là một chàng trai nào đó có cùng tên với anh. Nhưng nếu nói là anh, quả thực không hợp lý đi. Anh, làm sao mà là anh được

Càng suy nghĩ lại càng thấy không hợp lý, anh nhanh chóng nâng cằm cô lên, muốn mặt đối mặt nói cho ra lẽ

Thế nhưng, đôi môi cô vẫn mấp máy, mà mắt, lại cứ nhắm chặt

_Hàn Vũ...

Đừng nói với anh, những điều cô nói ban nãy đều là mê sảng hết ấy chứ. Cô...

Thân thể cô bỗng chốc xụi lơ, lập tức lại ngã vào lòng anh

Cô bất tỉnh rồi

[...]

Dương Minh vừa bước vào bệnh viện, đã ráo riết tìm kiếm phòng của cô

Trang phục ướt đầm mới đây đã nhanh chóng được thay thành quần áo bệnh nhân đơn giản, nhưng cũng không vì thế mà làm mất đi vẻ thanh tao của cô.

Nghĩ lại lúc ấy, anh cảm thấy nguy hiểm biết chừng nào. Cô cứ đứng ngoài trời với trang phục ướt nhem như thế, không biết đã dẫm dẫm ánh nhìn của bao nhiêu thanh niên háo sắc rồi. Mà nếu, người cô ngã vào khi bất tỉnh không phải là anh, mà lại là một tên sắc lang nào đấy, không biết cô sẽ gặp nguy hiểm đến nhường nào

Thật may khi cô gặp được anh...

Dương Minh bước vào, nhìn thấy anh đang ăn một quả táo (anh ghé ngang một tiệm tạp hóa mua trước khi gặp cô), còn cô vẫn nằm trên giường bệnh mà hôn mê bất tỉnh

_Cám ơn

Dương Minh nhẹ giọng nói, rồi nhẹ nhàng áp tay lên mặt cô, xem xét thân nhiệt cô hiện nay thế nào. Cũng may, cô đã ổn hơn nhiều rồi

_Không có gì, nhưng mà...

_Có chuyện gì sao?

Nhìn thấy gương mặt anh có chút khác thường, làm Dương Minh lại càng thêm phần lo lắng cho cô hơn. Cô gái bé nhỏ này, thật là làm người ta không thể không yêu

_Anh có biết ai tên là Tuấn Khang, hay Tiêu Dao không. Lúc cô ấy bất tỉnh, lại vô thức kêu tên hai người họ

Nghe anh nhắc đến hai cái tên ấy, Dương Minh đột nhiên lại trầm mặc

Thì ra em gái anh, đau lòng vì bọn họ...

_Tiêu Dao là bạn thân, còn Tuấn Khang là bạn trai của con bé

"Bạn trai... à..." Ai đó lên thờ dài

Nhưng, có một cái tên còn làm anh vương mắt nhiều hơn thế

_VẬY... Có ai tên Hàn Vũ không

Dương Minh trầm ngâm một chút, đưa đôi mắt đầy nghi hoặc lên nhìn anh

_Ngoài cậu ra thì còn ai sao? Con bé nói gì à?

Anh khẽ lắc đầu, trong lòng đầy những mớ suy nghĩ rắc rối

Tiếng nói ní non ấy, lời xin lỗi thâm tình ấy, rốt cuộc là vì sao cơ chứ...

_Dương Minh, nếu cô ấy tỉnh dậy, đừng nói em đã gặp cô ấy, cũng đừng nhắc đến những câu nói mớ của cô ấy. Được không?

Cho dù không hiểu được mục đích của Hàn Vũ là gì nhưng Dương Minh vẫn làm theo những gì anh nói. Bởi vì dạo gần đây tâm tình của cô thật có chút không tốt, nếu không nói ra một số chuyện, có lẽ sẽ tốt hơn

Hàn Vũ lặng lẽ bước ra khỏi bệnh viện, vương vấn mang theo những suy tư ưu sầu

Bây giờ đã hơn 3 giờ sáng, đêm nay thật sự rất dài

Và chẳng ai trong số họ có được một giấc ngủ ngon...

[...]

9h a.m

Cô khẽ dụi dụi mắt, từ từ nâng nhẹ đôi mi lên, ngay cả bản thân còn chưa thích ứng được chuyện gì đã xảy ra thì một âm thanh trầm ấm bỗng cất lên

_Dậy rồi sao. Ngoan, rửa mặt rồi ăn sáng đi nào

Cái mũi nhỏ nhắn ngửi ngửi một chút liền khó chịu, đến mức muốn nôn hết cả ra. Mùi thuốc sát trùng này liền làm cô sực ngộ ra bản thân đang ở trong bệnh viện.

Từ khi trùng sinh đến nay, nơi mà cô ở nhiều nhất, lại chính là bệnh viện

_Anh hai, sao em lại ở đây

_Con bé ngốc này, tối qua tự dưng dầm mưa hết một trận. May mà anh gặp được em, chứ nếu không thì

Cô nheo đôi mắt rồi lại nghi hoặc nhìn Dương Minh. Nếu như nhớ không lầm, thì dường như cô có nhìn thấy loáng thoáng gương mặt anh. Vậy thì tại sao...

_Thật sao?

Lòng Dương Minh khẽ chột dạ, nhưng vẫn tươi cười đáp lại cô

_Ừm..

Đợi cô đánh răng, rửa mặt xong, Dương Minh chu đáo dứt cho cô từng muỗng cháo trắng. Mà cô, lần này ăn lại rất ngoan ngoãn.

Từ nãy đến giờ, trong lòng Dương Minh có một chút vương bận mà không biết có nên nói ra hay không. Anh cứ ngập ngừng mãi, cho đến khi chén cháo đã vơi phân nửa...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Em gái thân yêu của anh, lúc trước đã được ăn nuôi nấng tròn trịa đến cỡ nào, thế nhưng bây giờ lại hốc hác đến thế. Anh nhớ, dường như từ lúc cô phải nhập viện đến nay đều trở nên chán ăn, lại hay thần thờ. Làm anh càng nhìn càng xót xa hơn...

_Nhóc con, tại sao lại muốn chia tay

Anh cảm thấy dường như mọi hành động của cô đều bỗng chốc khựng lại, còn nhịp tim của cô đập cũng nhanh hơn.

Cô đưa mắt nhìn ra cửa sổ bệnh viện, thần thờ một hồi, rồi một đôi mắt sất bén nhìn lấy anh

_Em mơ thấy, một nửa còn lại của Tuấn Khang là một người khác, mà nếu như em cứ lưu luyến mối nhân duyên với anh ấy, cuối cùng, người đau khổ chỉ có em

Cô đưa ánh mắt nhìn xa xăm phía ngoài cửa sổ, đáp lại chính là ánh mắt đầy khó hiểu từ anh. Quả thực, lời cô nói cũng có chút kì lạ đi

_Em thật sự tin vào giấc mơ ấy sao

_Em tin

Cô đương nhiên là phải tin, bởi lẽ, cô đã phải dùng cả cuộc đời để trải nghiệm nó, nên chính cô cũng hiểu rõ điều đó hơn ai hết

Bản thân cô đã phải cố gắng thay đổi số mệnh, nhưng phải chăng, ắt phải trả giá...

[...]

Hôm nay, cô và Lâm Phong sẽ đi đến quán coffee mà Tuấn Khang hay đến, vào đúng thời điểm mà anh hay ghé thăm. Cô và Lâm Phong sẽ giả vờ yêu nhau, vậy, cứ xem như cô trắng hoa đa tình, bắt cả hai tay đi. Chỉ cần có thể khiến anh ghét bỏ cô

Chỉ là...

Cô vốn muốn cả hai đến sớm để chốt lại kế hoạch, chỉ là đã chờ hơn 10' mà chẳng thấy tăm hơi Lâm Phong. Nóng lòng, thế là cô cầm lấy điện thoại

_Bác sĩ Lâm phải không ạ, sao giờ này anh còn chưa đến nữa vậy

«Xin lỗi em, trên tuyến đường có xảy ra tai nạn giao thông làm nơi đây tắc đường, xe của anh chẳng nhút nhích gì được cả. Chắc là đến đó sẽ hơi muộn»

_Làm sao đây...

Giọng cô có thêm phần hoang mang, thế nhưng, anh vẫn còn nói chưa dứt

«Nhưng anh điện báo cho Dương Minh rồi, nghe nói cậu ấy có nhờ người nào đó rồi, em ngồi đó chờ thử xem»

_Vâng. Anh nhớ cẩn thận nha, chào anh

«Chào»

Cô lẳng lặng chờ dài, cũng chẳng biết người mà anh hai gấp gáp nhờ đến là ai, liệu có đáng tin cậy hay không. Rồi cuối cùng cũng chỉ biết ngồi đó, ngóng ra cửa mà chờ đợi người nào đó xuất hiện

3 phút trôi qua

Cô khuấy nhẹ ly yaourt dâu tây của mình, trong lòng lại có chút rối ren. Khoảng 10' - 20' nữa Tuấn Khang sẽ đến đây rồi ...

Cô một lòng nữa lại đưa mắt nhìn vào cửa chính, thấp thoáng trông thấy hình dáng quen thuộc. Đây không phải là Tuấn Khang, mà là anh - Hàn Vũ. Cô hiểu rất rõ, trái tim tại sao lại đập lên rộn ràng như vậy. Chỉ còn biết cố gắng tự nhủ với bản thân mình, người mà Dương Minh nhờ sẽ không là anh

Thế nhưng, ông trời rất biết cách trêu ngươi..

Bàn của cô đương nhiên rất thuận mắt, cho nên anh nhanh chóng tìm thấy được cô ngay

_Xin lỗi, đã để em phải chờ

Anh nở một nụ cười nhẹ, rất ôn nhu, rất đẹp, lòng cô cũng trở nên rất nặng nề. Cô dường như cảm thấy có thứ gì đó đang nghẹn ở cổ họng mình, nhưng vẫn cố gắng nói ra từng câu từng chữ. Trong lòng vẫn còn le lói tia hy vọng..

_ Là Dương Minh kêu anh đến sao

Thế nhưng, anh lại một lần nữa dập tắt hy vọng nhỏ nhoi của cô

_ Đúng vậy. Chuyện tình cảm của em, quả thật rắc rối đi

_ Quả thật...

Giọng cô nói ra, rất khẽ...

Nhưng, cô nhanh chóng thay đổi thần sắc khuôn mặt, tươi cười rạng rỡ nhất có thể. Bởi vì cô muốn thực hiện kế hoạch hoàn mỹ này

_ Chúng ta, hay là bắt đầu từ đây luôn đi. Anh cũng nên gọi thứ gì đó đi chứ

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười của cô, rất đẹp. Nhưng nó có bao nhiêu phần thật lòng, anh quả thật nhìn không ra

Anh gọi cho mình một ly Latte, trên mặt ly còn vẽ một họa tiết xin xắn. Thói quen dùng Latte của anh, mãi vẫn không thay đổi

Cô tựa nhẹ vào anh, thoạt nhìn, y như một cặp tình nhân thân mật

Tiếng cô thì thầm rất nhỏ, dường như chỉ vừa đủ lọt vào tai anh, mà dường như lại là không muốn Tuấn Khang phải nghe thấy

_ Anh có phải cảm thấy em có chút kì lạ hay không

Anh vô duyên vô cớ bị kéo vào một vở kịch tình cảm, mà lại còn là vở kịch vô cùng phiền phức. Đương nhiên phải làm người ta ngạc nhiên lại khó hiểu rồi

Cô tựa vào vai anh, nên thoạt nhiên cũng không thể thấy được cái nhếch môi đầy thú vị ấy

_ Từ lúc gặp lần đầu tiên cho đến nay, em chẳng lúc nào lại không kì lạ cả

Cô nhẹ mỉm cười, miệng cười bao nhiêu, lòng nặng trĩu bấy nhiêu

Lời anh nói, quả nhiên vẫn bá đạo như vậy. Nhưng ý tứ trong câu nói ấy, đúng là chẳng sai tí nào

_ Bây giờ là ngày mấy ấy nhỉ

Cô cũng chẳng để ý tới thời gian, nhưng nãy giờ cứ thấy nhân viên chụp hình miễn phí cho khách hàng, thường là gia đình hoặc tình nhân, thì trong lòng có chút khó hiểu. Có lẽ, sắp tới một ngày lễ nào đó

_ Cô nhóc này, em thật là...

Anh đưa tay bẹo má cô, rồi nhìn theo ánh mắt cô mới phát hiện ra việc chụp hình miễn phí ấy

_ Hôm nay là 19/12 rồi, đã sắp tới Giáng Sinh rồi

_ À...

Giọng cô cất thật khẽ...

_ Xem ra Giáng Sinh năm nay, em phải một mình nếm trải trong cô đơn rồi...

Nãy giờ, tay cô cũng nắm hờ lấy cánh tay anh. Mà giờ đây, anh đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô

_ Yên tâm, có anh ở bên em

Không hiểu sao, lúc này, cô nghe lời anh nói quả thực có chút buồn cười. Không phải do hạnh phúc, mà là có một chút trớ trêu, lại cũng chẳng biết là lời thật lòng, hay là lời hoa mỹ trong vở diễn.

Cô dựa vào tấm gương nhỏ trên cửa sổ, vừa thuận mắt nhìn thấy Tuấn Khang đang bước vào trong quán. Vị trí này, cô cũng là tới sớm để chọn, vừa dễ bị nhìn thấy, cũng vừa dễ nhìn thấy vị trí ở cửa ra vào

_ Anh ấy tới rồi, chúng ta, coi như chụp một tấm hình đi

Cùng lúc, chị nhân viên phục vụ cũng đi đến chỗ hai người, trên tay, đương nhiên là một chiếc máy ảnh chụp lấy liền xin xắn. Miệng cũng không khỏi nở một nụ cười xinh xắn

_ Chào anh chị, hai anh chị quả nhiên là rất xứng đôi. Vậy, có muốn chụp một bức ảnh làm kỉ niệm không. Rất nhanh sẽ xong ngay thôi ạ

_ Được

Lời anh nói dứt khoát

Chị nhân viên cách cả hai chừng 3 bước, mà cô và anh cũng chẳng đổi tư thế là mấy. Cô vẫn tựa vào vai anh, hai tay thì lại ôm lấy eo anh. Còn anh, cũng choàng nhẹ lên vai của cô. Mà trên môi cả hai đều nở lên một nụ cười vui vẻ

Thoạt nhìn từ xa, trông họ thật giống như một cặp tình nhân vô cùng hạnh phúc

Còn Tuấn Khang, khi nhìn thấy đương nhiên rất bất ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tuấn Khang vừa bước vào, nụ cười thoải mái ban nãy, chẳng mấy chốc từ khi thấy cô lại đột ngột tan biến. Nơi đây, thuận mắt lại thấy cô đầu tiên, nhưng, cô lại còn thân mật với một người con trai xa lạ

Quả thật, từ lúc cô trùng sinh đến giờ, Tuấn Khang và Hàn Vũ cũng chưa từng đối mặt nhau, dù chỉ là một lần

Cô ôm anh thân mật, cả hai chụp hình trông thật hạnh phúc

Tuấn Khang không còn đứng nơi cửa nữa, mà lại dúi vào trong một góc khuất. Nơi này, thấy cô thì dễ, nhưng để cô quan sát được Tuấn Khang lại có chút khó khăn

Lúc này, cô tươi cười cảm lấy tấm hình mờ mờ ảo ảo, cũng phải mất một lúc anh mới có thể hiện ra rõ nét cô và anh. Mà anh khi ngắm nghía, đột nhiên lại cúi mặt gần sát tai cô. Nhưng nhìn từ xa, nhất là vị trí của Tuấn Khang lại rất dễ hiểu lầm là anh hôn vào má cô

Thực chất, anh chỉ là muốn thi thăm hỏi cô

_ Trong kế hoạch của em, tiếp theo là như thế nào

Cô trầm ngâm vài giây. Kế hoạch ban đầu, bởi vì là anh chứ không phải Lâm Phong nên mới chẳng còn giống nhau, chẳng còn nằm trong sự tính toán của cô nữa

Nhẹ nhàng cầm ly yaourt lên, cô cầm đầu ống hút, rồi khéo léo dùng ngón trỏ che một nửa miệng của mình

_ Uống một chút. Rồi sao đó cùng nhau tản bộ, mua sắm gì đấy, rồi về thôi

Thật mà nói, đóng kịch cái gì chứ, rõ ràng là cô thấy anh chẳng yên phận một chút nào cả. Trong suốt cả quá trình, anh đối xử với cô cứ như là người yêu thực thụ vậy. Làm cô đây cũng có chút lo lắng đối với "kế hoạch ban đầu" của mình. Cô không đủ khả năng để xoay sở cả hai cùng lúc, thôi thì đành tạm gác lại anh, để cô toàn tâm toàn ý cắt đứt với Tuấn Khang trước đã

Mà Tuấn Khang nãy giờ vẫn cứ chần chừ, dường như muốn tiến tới đối mặt với cô để hỏi cho ra lẽ. Thế nhưng lại không đủ can đảm để bước tới. Tuy trong lòng len lỏi chút hy vọng rằng đó là anh họ, anh bà con gì đó của cô. Nhưng những hành động thân mật đó đã vượt ra ranh giới bình thường rồi

Họ cùng nhau rời khỏi quán coffee

Từng ngón tay bé nhỏ của cô đan vào từng ngón tay anh, rồi cùng nhau nắm thật chặt

Đường phố bây giờ rất khác xưa, hai bên cây cảnh đều được trang trí rất xinh đẹp. Mà mỗi khi có một cơn gió khẽ bay tới, từng chiếc lá nhảy múa giữa không trung thật xinh đẹp vô cùng

Họ đã cùng nhau đi hết hai con đường rất dài, mà chân cô lại mang giày, dù chỉ là giày cao 3 cm. Nhưng đó đã đủ là gót chân cô sưng phồng hết cả lên

Anh tỉnh táo nhìn thấy tốc độ bước đi của cô càng lúc càng chậm hơn, cũng có thể suy đoán chân cô đã bị thương rồi

Đi một lúc, anh ghé ngang một hiệu thuốc, một mình đi vào mua mà để cô đứng ngoài chờ. Chưa đầy 5' sau đã đi ra

_Anh có bệnh gì sao

Cô nheo mắt nhìn anh, thoạt nhìn cũng trông như quan tâm nhau lắm

Anh nở một nụ cười nhẹ, xòe lòng bàn tay chứa hai miếng băng cá nhân ra cho cô

_Không có. Thứ này mua là để dành cho em đây

Cạnh đó có một công viên nhỏ

Anh cùng cô đi tới đó, rồi nhẹ nhàng đỡ cô lên ghế ngồi

Anh động của anh vừa nhanh nhẹn, lại dịu dàng, ôn nhu làm cô lay động. Anh cởi đôi giày cô ra, dùng băng cá nhân dán vào gót chân cô, đúng ngay chỗ bị sưng phồng. Và lại, còn xoa bóp cổ chân cô

Anh vừa làm, lại vừa mắng yêu cô

_Cô gái ngốc này, ngay cả bản thân cũng không biết trân trọng như vậy, hay là muốn tìm một người để trân trọng em đây

Lời nói của anh làm mắt cô ngấn đầy nước, nước mắt dường như muốn chảy lại phải nuốt ngược vào

"Nhóc con ngốc nghếch này, ngay cả bản thân cũng không biết trân trọng như vậy, hay là muốn tìm một người để trân trọng em đây"

Đây chính là lời mà anh nói trước khi cô tròn sinh

Quả thật, dù không gian, thời gian có thay đổi thế nào, chỉ có con người anh là mãi không hề thay đổi

_Anh...

Anh ngược mặt lên nhìn cô, đưa ra đôi mắt đầy nghi hoặc

Cô nhẹ nở nụ cười, cuối mắt xuống càng lúc càng gần anh hơn. Và rồi, cánh môi cô nhẹ nhàng đặt lên má của anh

_Cảm ơn anh

Trong lòng anh có chút ngạc nhiên, nhưng lại không tiện thể hiện ra

_Đường về nhà vẫn còn một đoạn xa lắm, hay là để anh cõng em về

Cô chớp chớp mắt hết hai ba cái, liền thấy anh xoay lưng lại với mình

_Em nặng lắm đó

_Không sao, leo lên lưng anh mau

Rồi cô cũng nhanh chóng trèo lên lưng anh

Chỉ tiếc cho những cái cây cộng cỏ ngoài kia, bị Tuấn Khang vừa giẫm, vừa xé trông rất đáng thương

Chủ động hết lần này đến lần khác, lần lượt từ anh cho đến cô, thân thân mật mật đến như vậy quả thật làm Tuấn Khang rất đau lòng

Họ quen nhau gần được một năm rồi, tuy không dám ảo tưởng sẽ bên nhau đến cuối đời, nhưng Tuấn Khang không ngờ đến cả hai lại nhanh chóng tan rã đến vậy. Mà, chỉ ít cô vẫn chưa chính miệng thừa nhận, Tuấn Khang vẫn muốn chờ lại cho chính mình một tia hy vọng nho nhỏ...

Khi được anh cồng trên lưng đi được đôi chút, cô nhẹ thì thầm vào tai anh

_Anh cũng không cần đối xử tốt với em như vậy. Không nên đâu...

Anh trầm ngâm giây lát

_Không sao, anh cảm thấy đáng mà. Và lại, còn là em nữa...

Cô lấy tay vòng qua cổ anh, nhẹ cất lên tiếng thở dài

_Chỉ sợ, sau này sẽ gặp phải sai lầm..

Sai lầm, từ này của cô làm anh thật khó hiểu

Môi anh nhếch lên

Tuy rằng bọn họ này giờ đều là đóng kịch, thế nhưng những hành động cử chỉ của cô đều như dự dỗ người khác, bảo anh không động tâm thì biết làm thế nào đây

Những cử chỉ, lời nói nhu tình (ôn nhu + chân tình) của anh, thật ra cả bản thân anh cũng không biết đó là thật hay giả. Nhưng dù sao, chắc là vẫn phải có chút ít chân thật trong đó. Ngay từ lần gặp cô đầu tiên, anh đã đặc biệt chú ý đến cô rồi. Từ chút, lại từng chút một, chỉ sợ sau này, bản thân sẽ say nắng cô, chỉ sợ sau này, bản thân sẽ say mê quá sâu. Sâu đến mức dùng cách nào cũng không thể dứt ra được...

Mình muốn mọi người cmt chút ít, các bạn thích truyện kết thúc HE hay SE. Đạo này mình đang suy nghĩ đến kết thúc SE. Nhưng truyện vẫn còn rất dài, tùy theo cảm hứng mà mình có nên thay đổi kết thúc hay không nữa mà

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Anh đi đến tận trước cửa nhà, nhưng dường như vẫn còn chút vương vấn nào đó.

Cô được đặt xuống một cách nhẹ nhàng, nâng niu hết mực, rồi nở một nụ cười với anh

_Cảm ơn

Cô xoay người định bước vào nhà, nhưng tiếng nói của anh đã níu giữ bước chân cô

Anh vẫn đứng đấy, nhưng nở một nụ cười ranh mãnh

_Cổng em đi một đoạn xa như vậy, chỉ ít cũng phải có chút thù lao chứ

"Thù lao?"

Trong lúc cô vẫn còn ngẩn ngơ về thù lao mà anh nhắc tới, thì anh đã đột nhiên chặt lấy cánh môi cô

Đương nhiên nụ hôn này, vốn dĩ không có trong kế hoạch của cô, cũng không phải là vở kịch của anh

Rõ ràng là cô bị anh lợi dụng mà

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

[Ngôi xưng cô cho Tiêu Dao]

Club mà cô cùng anh tham gia, quy mô không phải là lớn, điều kiện ngoại giao cũng không nhiều, nhưng mà mỗi người ở đây đều rất tài năng và hòa đồng. Nhìn chung vẫn là một nơi tốt

Lúc cô đến nơi, anh đang ngồi cạnh giá vẽ, nhưng lại không phải là vẽ tranh, xung quanh đó lại còn sót lại vài vỏ lon bia đang lăn lóc. Tin nhắn nhắc nhở của Nguyệt Nhi và thái độ kì lạ của anh, làm cô không khỏi hoài nghi về mối quan hệ của họ đang tiến triển xấu đi

Nhưng trông anh như thế này, lại làm cô không khỏi đau lòng

_ Cậu bị làm sao vậy

Anh vẫn tiếp tục trầm ngâm, đến một lúc, mới chậm rãi trả lời

_ Cậu đến rồi sao. Minh, chỉ là suy nghĩ có chút rối rắm thôi

Cô cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹn lại

Nhìn những vỏ chai lăn lóc đầy ra đất, cô cúi người xuống như muốn thu dọn, nhưng lại bị anh ngăn cản. Từ giây phút anh chạm nhẹ vào bàn tay cô, thật giống như một luồng điện khẽ chạy qua

_ Cậu biết không, hôm nay mình thấy Nguyệt Nhi, cô ấy...

_ Cậu ấy thế nào

Lòng ngực phập phồng lên xuống, trong lòng cô thật sự hồi hộp biết bao. Cô rất muốn tìm hiểu cho rõ, việc mà Nguyệt Nhi muốn tác hợp cho cô sẽ được diễn ra như thế nào

_ Cô ấy ôm hôn một chàng trai, hình như còn là hàng xóm nữa. Chết tiệt thật

Cô lẳng lặng suy nghĩ một hồi, tên hàng xóm, không lẽ là cái người cần phải được tránh xa mà Nguyệt Nhi vẫn thường nói hay sao. Nhưng tại sao lại...

Cô nghĩ, đó có thể chỉ là một vở kịch để đối phó với anh mà thôi

_ Cậu không nghĩ cậu ấy thay lòng sao

Cô khẽ hỏi, đưa đôi mắt liếc nhìn để thăm dò anh

_ Nếu cô ấy có người khác, ít ra phải nói một tiếng với mình

Chỉ ít, chỉ cần là Nguyệt Nhi chưa chính miệng thừa nhận điều đó, anh nhất mực cố chấp không tin

_ Mà tình cảm mình dành cho cô ấy trong suốt một năm qua, không ngờ lại có thể mong manh đến vậy

Cô bước gần anh, nắm chặt đôi bàn tay anh mà nhỏ giọng nói rằng

_ Yên tâm, vẫn còn có mình bên cậu, ủng hộ cậu

Sâu trong lòng cô, vẫn còn hàng vạn câu nói yêu thương mà anh không thể nào thấu hiểu được. Tìm được một người đáng để yêu không quá khó, mà nói tình cảm của mình ra cũng chẳng thật dễ dàng

Tình yêu, quả là một điều rất diệu kì

Anh đột ngột tựa đầu lên vai cô, cất lên giọng nói trầm ấm

_ Cảm ơn, có được người bạn như cậu, mình quả là may mắn

Anh đã không thể nào nghe thấy được tiếng con tim tan nát của cô

Bạn, cho dù cách anh nói có ấm áp thế nào, vẫn mãi làm tan nát trái tim cô. Trong suốt mấy năm qua, cô cũng chỉ vì từ "bạn" này mà muốn từ bỏ tình cảm của mình, thế nhưng, không hiểu sao mãi vẫn không thể buông

[...]

Sau khi tâm sự với anh một hồi, cô cũng đã hiểu được một phần tình hình của anh với Nguyệt Nhi. Nhưng có rất nhiều khuất mắt mà cô chẳng thể nào hiểu được

Thế nên, cô quyết định gọi điện cho Nguyệt Nhi

Sau một lần gọi nhờ, cuối cùng cô cũng đã nghe được hồi âm

_Nguyệt Nhi, cậu...

«Anh ấy đã gọi cho cậu rồi sao?»

_Ừ... Cậu... Có chuyện gì xảy ra vậy? Còn Hàn Vũ gì đó là ai?

«Ừm..»

Nguyệt Nhi trầm ngâm một hồi

«Hàn Vũ, anh ấy là một chàng trai tốt, chỉ là mình đã nợ anh ấy quá nhiều. Cậu cũng đừng lo lắng gì hết, cứ chuyên tâm bên cạnh Tuấn Khang giúp mình»

_Cậu thật không sao chứ

Lòng cô hoài nghi rất nhiều, từ lúc Nguyệt Nhi nói muốn từ bỏ anh, tuy rằng cô cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng lòng lại không lúc nào không khỏi hoài nghi. Thật sự, có rất nhiều điều kì lạ đang diễn ra xung quanh cô

«Cậu yên tâm đi, mình không sao đâu»

[...]

[Ngôi xưng cô cho Nguyệt Nhi]

Phải nói, mấy hôm nay cô đã phải sống khổ sở rất nhiều, mà khổ sở nhất, chính là luôn phải tìm cách tránh né anh

Anh gọi hay nhắn tin, có lúc cô lại giả vờ k nhìn thấy, hoặc là trả lời qua loa vài câu. Dù thấy anh đứng dưới nhà, nhưng vẫn không chịu xuống gặp anh. Vốn là muốn tỏ ý lạnh nhạt với anh, nhưng dường như cũng đang tự lạnh nhạt với chính mình

Cho đến 3 ngày sau...

Cô ngồi lên bục cửa sổ phòng, tay run rẩy đồ đầy mồ hôi, càng lúc càng siết chặt lấy điện thoại

Đã phải mất một thời gian khá dài, cô mới có đủ dũng khí để đưa ra quyết định trọng đại của mình. Từng dòng chữ nhỏ nhắn được soạn thật chậm, nút send muốn nhấn cũng không phải dễ dàng

"Chúng ta chia tay đi"

Liệu ai có thể hiểu thấu tâm tình cô lúc này. Cho dù tiếp theo sẽ bị anh trách móc cô phụ anh, nhưng như vậy thì đã sao. Chỉ cần cô tìm ra nút thắt trong mối quan hệ của cô, Tuấn Khang và Tiêu Dao, như vậy là đủ lắm rồi

Nhưng, vờ diễn tiếp theo cô vẫn cần đến Hàn Vũ trợ giúp. Cho dù thật không muốn cùng Hàn Vũ dây dưa, nhưng cô, đúng là không còn sự lựa chọn nào khác

[Ngôi xưng anh cho Hàn Vũ]

Anh đứng tại ban công, nhâm nhi tách cà phê vô cùng ưu nhã và còn ngắm nhìn cả ngôi nhà kế bên

Nhà hàng xóm của anh tương đối rộng rãi, thoáng mát do sân vườn rộng, trồng tầng tầng lớp lớp hoa màu phong phú. Quả thật đôi mắt thẩm mỹ của chủ nhà này rất khá, lại còn có tâm hồn hòa nhập với thiên nhiên

Đặc biệt tại vị trí này, anh còn thuận lợi nhìn thấy khung cửa nhà ai đó nữa. Đôi khi nhìn lên, thật sự làm người ta có chút hứng thú

Đột nhiên điện thoại trên bàn rung nhẹ, khi nhìn thấy tên ai đó xuất hiện trên màn hình, nụ cười anh khẽ nhếch lên

"Nhờ anh chút, qua nhà em đi"

Đôi khi, anh cũng từng có suy nghĩ "Làm thế thân cũng được, đóng kịch cũng được, chỉ cần anh được ở bên em"

Và không lâu sau đó, anh liền xuất hiện dưới nhà cô, nhưng rồi lại phát hiện ra, cửa nhà cô không hề khóa

Cánh cửa lớn được mở ra nhẹ nhàng...

Cô ngồi ở trong phòng khách ấy, với một chiếc váy trắng thật tinh khiết mong manh. Cô, đúng là vẫn luôn xinh đẹp như vậy

_Anh tới rồi

Một nụ cười rạng rỡ đang chào đón anh, nhưng liệu nó, có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần hư đây

_Ừm...

Anh trầm ngâm một lúc, rồi đem tâm tình quăng thẳng xuống đáy tim

_Nguyệt Nhi, nếu sau lần này thành công, em liệu sẽ cho anh một cơ hội hay không

Ánh mắt cô thoáng nét bất ổn, nhưng vẫn cố gượng lấy vẻ tươi tỉnh như thường, rồi nhỏ giọng nói rằng

_Sẽ không

Anh cũng có chút ngạc nhiên. Vốn dĩ muốn đợi khi cô chia tay với bạn trai thì anh sẽ chính thức chinh phục cô. Thế nhưng...

Xem ra, một chút cơ hội cô cũng không muốn dành cho anh

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tuấn Khang trước giờ vẫn luôn gạt người gạt mình, chỉ cần là cô chưa thừa nhận, anh nhất định sẽ không bao giờ tin cô hai lòng

Nhưng bây giờ, cô nhấn tin muốn nói chia tay, có phải đã ngấm ngấm thừa nhận hay không?

Thế nhưng, Tuấn Khang vẫn cố chấp, muốn nhất định phải được nghe từ chính miệng cô

Mất hơn 20 phút đi đường, cánh cửa nhà cô đang hiện rõ ngay trước mắt anh. Giờ đây, cửa ải cuối cùng anh đành phải đối mặt

Nhưng, kì lạ thay, cửa nhà cô không khóa, đều rất thuận lợi, dễ dàng cho anh bước vào, như thể đang để sẵn để chờ đợi anh

Mà quả thật, cô đúng là đang đợi anh

Có lẽ, điều anh không thể nào ngờ tới, chính là khi vừa bước vào nhà, thì ở ngay phòng khách, đập thẳng vào mắt anh chính là cảnh cô đang nằm ngủ trên ghế sofa, mà quan trọng hơn chính là đang nằm trên chân một người con trai

Cảm giác của anh có phải cũng giống như cô năm đó, khi cô nhìn thấy anh đang ôm ấp Tiểu Dao. Vậy, liệu anh có thể nào hiểu được sự thống khổ như cô khi ấy không

Nhịp tim của cô càng lúc lại càng nhanh, vô cùng hồi hộp

_Nguyệt Nhi...

Anh nói khẽ, rất khẽ...

Cô cũng khẽ cự mình, từ từ nâng nhẹ mắt ra, ánh mắt còn lộ ra chút ngạc nhiên, đương nhiên, sự ngạc nhiên đây cũng chỉ là giả bộ cho anh xem

_Sao anh lại đến đây, không phải em đã nói rõ ràng rồi hay sao

_Rõ ràng !!!

Ánh mắt anh, thật sự vô cùng phẫn nộ

_Chỉ nói duy nhất một câu chia tay liền chia tay, như vậy là rõ ràng hay sao

Bị anh quát, lòng cô càng ngày càng hoảng loạn

Cô trước giờ đều rất sợ, cô sợ bản thân mình sẽ làm tổn thương anh, cho nên mới phải mệt nhọc bày vẽ nhiều trò như thế này. Nếu như cô lúc vừa trùng sinh liền nói chia tay, anh rốt cuộc sẽ phẫn nộ đến như thế nào đây.

Cô, quả thật không dám tưởng tượng...

Mà lúc này, Hàn Vũ bên cạnh liền kéo cô vào trong lòng mình, đưa ánh mắt kiên định ấy mà nhìn anh

_ Cô ấy bây giờ là của tôi, anh có quyền gì mà quát mắng cô ấy

_ Tôi vốn là bạn trai cô ấy - Anh lại quát vào mặt Hàn Vũ - Anh là ai mà xen vào

Đáy mắt cô long lanh vì ngấn đầy nước, tạo ra vẻ uất ức, yếu đuối

_ Tuấn Khang, đừng làm khó anh ấy. Em... em thật sự yêu anh ấy. Quen anh, vốn dĩ chỉ bởi vì sự theo đuổi nhiệt tình của anh. Cho tới khi gặp anh ấy, em mới có thể hiểu được thế nào là tình yêu thật sự

Lời cô nói, làm Tuấn Khang, Hàn Vũ đều im lặng lắng nghe, lại càng rất nhập tâm

_ Yêu một người, không nhất thiết khi ở bên người đó phải cảm thấy vui vẻ. Yêu một người, là khi ở bên người đó, em cảm nhận được sự yên bình, an toàn từ trong nội tâm mình. Đó là thứ cảm giác mà Hàn Vũ đã đem lại cho em...

Cô hít một hơi thật sâu

_ Tuấn Khang à, chúng ta chia tay đi. Rồi đến lúc, anh sẽ tìm ra một người mà anh toàn tâm toàn ý yêu thương

Cô nhìn anh, anh lại nhìn cô, nhìn chăm chăm nhau hết hơn 5 phút

5 phút ấy, ai có thể đoán được là dài đến nhường nào

Mà trong 5 phút ấy, nước mắt cô vì anh mà chảy ra không biết bao nhiêu lần, không chỉ là chảy nơi khóe mắt, mà còn chảy cả trong tim

Nhưng trong mắt anh, nước mắt cô rơi chỉ là vì muốn anh buông tha cô

Từ đây, trong mắt anh cô có phải là một thứ người kinh tởm, bắt cả hai tay?

Nhưng, vốn là lúc trước khi cô trùng sinh, là anh đã phản bội, đã bắt cả hai tay, đối gạt tình cảm của cô trước. Nhưng bây giờ, cô lại cố biến sai lầm của anh thành của cô, đem nỗi áy náy của anh biến thành nỗi oán hận trút hết lên đầu cô.

Đôi lúc, cô cảm thấy mình phải chăng là thiện lương quá không

Nhưng, người mắc phải lỗi lầm là anh của 5 năm sau, chứ không phải là anh của hiện tại. Cô làm sao mà trách tội anh được đây...

[...]

Anh (Hàn Vũ), ôm chặt lấy cô, hôn nhẹ lên gương mặt thanh tú của cô, hôn lấy từng giọt nước mắt đang lặng lẽ rơi của cô

Tuấn Khang đã rời đi từ rất lâu rồi

Từ khi cánh cửa bị Tuấn Khang đóng thật mạnh, cô ôm chặt lấy anh, khóc lớn ở trong lòng của anh

Mà cho dù anh có an ủi cô cỡ nào, cô cũng chẳng chịu nín khóc

Thế nên, bắt quả anh mới dùng nụ hôn để cưỡng ép cô

Anh hôn lên từng giọt châu sa quý báu, càng quét những nơi mà bị cô khóc đến mặt mũi lấm lem. Cuối cùng, anh mới khóa chặt môi cô, không cho cô được phép khóc nữa.

Anh gặm nhẹ cánh môi cô, dùng đầu lưỡi mà nhẹ nhàng thăm dò từng tư vị ngọt ngào trong cái miệng bé nhỏ của cô. Cái cách mà anh hôn, thể hiện quá rõ sự cung chiêu, nâng niu, như thể cô là một báu vật vô giá trong lòng anh vậy

Mà cô lại rất ngoan, không vùng vẫy, không tránh né, nhưng cũng không hợp tác. Cô chỉ đứng yên để mặc cho anh hôn mà thôi

Cho tới khi, cô ngất đi...

Cô ngất, không phải vì bị anh hôn tới mức choáng váng. Cô ngất, chỉ vì quá mệt mỏi, đau buồn mà ngất đi...

Anh dịu dàng bế cô vào phòng ngủ. Nhìn đáng vẻ cô ngủ say, quả thật rất yêu kiều, ngọt ngào. Nhưng chúng sẽ còn yêu kiều, ngọt ngào hơn nếu như chân mày cô giãn ra một chút

Anh ngồi đó, ngắm nhìn cô một hồi rồi mới lẳng lặng rời đi...

[...]

Tiếng chuông cửa nhà Tiêu Dao vang lên như thúc giục

Cô (Tiêu Dao) vừa mở cửa, đột nhiên nhìn thấy một dáng người thương yêu vô cùng thân quen

Bất ngờ hơn, chính là anh đột nhiên ôm chầm lấy cô, rồi lại cứ thì thầm bên tai cô

_Tụi mình chia tay rồi...

Trong nhà cô hiện giờ cũng chỉ có mỗi mình cô, dù sao cũng tiện cho anh ở lại. Vậy là cô dìu anh vào nhà

_Nhà cậu có bia không, mình muốn uống một chút

Cô nhẹ thở dài, trong lòng vô cùng lo lắng cho anh

_Để mình vào lấy một ít

Cô đi đến tủ lạnh, lấy ra 3 lon bia để cô cùng anh uống, cùng anh trút bầu tâm sự

Vốn dĩ, trước khi anh đến đây đã có uống một chút ít bia rồi, nhưng một mình ở đó lại không thể giải quyết được gì nên mới tìm cô để giải bày tâm sự

Anh uống từng ngụm, lại từ ngụm bia, kể lể hết cho cô những gì đã xảy ra, bao gồm cả những suy nghĩ, phiền muộn trong anh

Mà cô cũng rất yên lặng, ngoan ngoãn lắng nghe anh, lâu lâu lại còn góp thêm vài câu an ủi anh

Cô uống cũng chỉ có hơn nửa lon, không ngờ mới đó đầu óc cũng đã quay cuồng rồi

Còn anh, tạm thời đang ngủ say rồi. Anh trước giờ buồn bực gì cũng đều thích uống bia, rồi tìm người kể lể, cuối cùng lại ngủ li bì

Nhìn dáng vẻ của anh khi ngủ say, trông thật sự rất yên bình

_Nguyệt Nhi vốn là một cô gái tốt. Cô ấy phù hợp với tiêu chuẩn của anh, thế là anh nhiệt tình theo đuổi cô ấy. Thế nhưng, anh liệu đã từng suy nghĩ tới, có một cô gái vì anh mà nguyện thay đổi bản thân mình, chỉ mong sao được anh chú ý

Cánh môi cô nhẹ nhàng phớt lên đôi môi anh, đem theo cả sự yêu thương vô vàn

Nhưng chỉ là một nụ hôn rất khẽ...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngoài lề: mong mọi người không bị rối trong cách xưng hô cô-anh nha ^^

[...]

Buổi sáng tỉnh giấc, nhưng không phải là tỉnh giấc một cách bình thường

Cô và anh tỉnh giấc, là do tiếng la hét của mẹ cô

Mẹ Tiêu Dao bước vào phòng của con gái, không ngờ lại thấy cô đang nằm chung giường với một cậu thanh niên lạ mặt, mà quần áo của người thanh niên này lại tương đối xốc xệch nữa

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, người mẹ nào mà chẳng la lên...

Anh nhúm mày nhẹ, rồi mới mở mắt ra nhìn khung cảnh xung quanh. Mới sáng sớm, anh đứng là không thể hiểu được tại sao lại có tiếng la hét bên tai

Mà cô, từ từ nâng mi, mở nhẹ đôi mắt ra, rồi dường như nhớ ra điều được gì ấy, trong lòng cô thật không tránh khỏi lo sợ

Mẹ Tiêu Dao đứng như chết trân ở cửa, lớn tiếng bảo rồi đóng sầm cửa lại

_ Hai đứa chỉnh chu lại quần áo rồi xuống dưới phòng khách ngay

Cô bối rối nhìn mẹ mình, rồi lại bối rối nhìn anh

Đôi mắt thiếu nữ buổi sớm đặc biệt long lanh, mà lại còn là ánh mắt bối rối nữa, thật sự làm say đắm lòng người

Mà anh, dường như khi đó lại có chút rung động nhẹ...

Anh đưa ánh mắt nhìn xuống người mình, nhìn cô, rồi lại đưa đôi mắt ấy náy như muốn hỏi điều gì đó

Nhìn anh, cô nở một nụ cười nhẹ

_ Cậu yên tâm, tối qua dù có hơi say một tí, nhưng chúng ta lại không có hành động nào vượt quá ranh giới đâu. Cậu không cần cảm thấy có lỗi...

_ Cảm ơn cậu

Anh cài lại cúc áo cho lịch sự, chải chải lại đầu tóc một chút. Còn cô, cô cũng vuốt vuốt lại chiếc váy của mình cho gọn gàng

Nhưng, cổ áo của anh vẫn còn chưa gọn gàng

Vậy là cô bước đến đối diện anh, rồi nâng cánh tay lên để chỉnh lại cổ áo anh sao cho ngay ngắn. Mà nhìn tư thế này của cô, quả thật y như vợ chồng son, như cô vợ đang làm cho người chồng yêu dấu của mình

Quả thật, trước giờ cô chưa từng có hành động với anh như vậy, quả thật làm anh có chút lúng túng...

Rồi không lâu sau, cả hai đều xuống dưới nhà trình diện mẹ cô. Tuy rằng nói chuyện với trường bối rất căng thẳng, nhưng may mắn cho anh, cuối cùng cũng đã êm xuôi

[...]

Sau ngày đóng kịch hôm đó, cô (Nguyệt Nhi) cũng chẳng còn gặp lại anh (Hàn Vũ). Cuộc sống của cô, trôi qua, cũng không đến mức khó khăn đi

Kể từ những sự việc đó xảy ra, Tiêu Dao cũng rất hiếm khi tới tìm cô, nhưng mà có một vị khách không mời khác, đột nhiên xuất hiện khá thường xuyên ở nhà cô

Người đó, không phải anh, mà là bạn thân của Dương Minh

Người đó, là bác sĩ Lâm, tên Lâm Phong, là người đã điều trị cho cô khi cô bị thương ở chân

Theo cô nhớ, từ trước đến nay, hay là trước lúc cô trùng sinh đi chẳng nữa, bác sĩ Lâm cũng khá hiếm tới nhà Dương Minh chơi. Nhưng còn bây giờ, cuối tuần nào anh ta cũng đều tới

Cô biết, sự đời chính là vô thường, nhưng thật không ngờ lại vô thường đến mức này, mọi sự việc xảy ra trong hôm nay, và cả sau này, dường như không còn nằm trong sự kiểm soát của cô nữa...

[...]

Trong suốt 3 tháng không gặp anh, trong những đêm ấy, cô thường có những giấc mơ kì lạ

Tiếng *tít* luôn vang lên đều đặn, nghe rất quen thuộc, nhưng cô lại không hề nhớ ra mình từng nghe ở đâu

Cô cảm giác thân thể mình bị trói buộc, cô từng nghĩ rằng mình bị "bóng đè", nhưng lúc tỉnh giấc, thân thể của cô lại không hề có bất kì dấu hiệu kì lạ gì

Cô thường xuyên nghe được lời nói của ai đó văng vẳng bên tai, thế nhưng lại không thể nghe rõ bất cứ từ nào

Điều kì lạ nhất, đó chỉ là một giấc mơ, tại sao lại có thể chân thật đến như vậy

Ngay cả khi tỉnh giấc, giấc mơ ấy vẫn hiện hữu rõ ràng trong tâm trí cô...

Có vài hôm hiếm hoi, cô không còn mơ thấy những giấc mơ kì lạ ấy nữa, nhưng cô lại mơ, y như thể đang hồi tưởng lại về những kỉ niệm trước khi cô trùng sinh

Đêm hiếm hoi đầu tiên, cô hồi tưởng về lúc Tuấn Khang nhiệt tình theo đuổi cô, tỏ tình với cô. Thời tuổi trẻ ấy mà, nhiệt huyết vô cùng. Còn có những lúc cô hẹn hò với Tuấn Khang nữa, ngọt ngào vô cùng

Không hiểu sao, dù mơ về những hồi ức đẹp đẽ ấy, khi tỉnh giấc, nước mắt lại làm ướt đầm gối cô

Đêm hiếm hoi tiếp theo, cô hồi tưởng về lúc Tuấn Khang cầu hôn cô, rồi cả hai cùng dự tính 2 tháng sau sẽ kết hôn, tiếp đó lại là cảnh 3 ngày trước ngày cưới của cô. Sau đó, bóng dáng Tuấn Khang nhạt dần, nhạt dần, rồi bỗng chốc tan biến...

Theo lẽ đương nhiên, nước mắt của cô vẫn thấm đầm gối vào sáng hôm sau...

Những đêm hiếm hoi tiếp theo, cô không còn mơ về Tuấn Khang nữa

Nhưng lại mơ thấy anh, Hàn Vũ

Mối quan hệ quen biết 5 năm, kỉ niệm của cô đối với anh quả thực không ít

Lần đầu tiên cô gặp anh, là một tuần sau khi cô xuất viện, cũng là lúc anh vừa mới dọn đến cạnh nhà cô. Hai người lúc đó còn vui vẻ chào hỏi nhau

Còn có, trong một đêm tối ngắm sao băng, cô ngồi chờ sao băng đến ngủ thiếp đi, rồi anh lại nhân cơ hội mà hôn lên cô

Có hôm, cô và anh đứng dưới mái hiên chờ mưa tạnh, anh đột nhiên lại tỏ tình với cô, rồi cũng lại hôn cô. Anh tỏ tình với cô, dù anh biết rằng cô đang có bạn trai

Hiển nhiên, anh bị từ chối. Rồi từ đó, thái độ của cô đối với anh dường như có chút xa cách hơn

Một buổi tối, anh hẹn gặp cô với trạng thái đang say sưa, rồi lại sầm nộ nói rằng, anh sắp kết hôn. Lúc ấy, anh không thể nào biết được, trong lòng cô đã chất chứa vài tia mắt mát như thế nào

Và còn nhớ tới trước đêm mà cô trùng sinh, không ngờ cô lại có thể gặp được anh, còn để anh thấy bộ dạng thảm hại của cô

Tất cả, âu cũng là duyên phận

Nhưng, cũng là duyên phận quá trái ngang đi

Cô thật sự không hiểu, tại sao anh lại yêu cô, tại sao lại si tình với cô như vậy. Cô, có gì đáng để anh yêu?

Trong khi, cô lại dằn vò anh đến như vậy...

Yêu, là một loại tình cảm khiến người ta hạnh phúc, đồng thời, cũng lại là một loại tình cảm khiến người ta đau khổ

Nếu cô đã khiến anh tổn thương như vậy, tại sao anh vẫn mãi cố chấp yêu cô?

Cô, không thể nào lý giải được những giấc mơ kì lạ này. Cũng như, không thể nào hiểu được trái tim anh...

3 tháng, cô có thể trốn chạy anh đến 3 tháng, nhưng liệu có thể trốn chạy đến suốt đời được hay không?

[...]

Ngoài lề: "Tình cảm của con người, vốn chỉ là một sợi chỉ mong manh"

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Như đã nhắc tới, tính cho đến thời điểm hiện tại, cô đã không gặp anh ba tháng rồi

Hôm nay, trời mưa lại lớn, mà những lúc như thế này cô lại rất thích đi ra ngoài tản bộ. Nên, cô quyết định đi siêu thị

Tản bộ hết một con đường dài, chân đương nhiên mỏi mệt, nhưng mưa vẫn cứ tiếp tục tuôn xối xả không ngừng

Là mưa, rồi cuộc muốn than oán ai...

[...]

Vào siêu thị lớn, cô mua vụn vặt những nguyên liệu để nấu ăn. Nếu như tối nay tạnh mưa, cô thật muốn tổ chức một buổi tiệc thịt nướng nha

Thật sự nếu để cho Dương Minh trông thấy cô trở tài nấu ăn, quả thực rất ngạc nhiên đi. Vì trước khi trùng sinh, cô ngay cả một hột com cũng không biết nấu, cả năm đều chỉ ăn vạ của Dương Minh mà thôi

Chỉ là 1 năm trước đám cưới, cô vì muốn trở thành một người vợ hiền dâu thảo trong mắt gia đình chồng mà cố gắng học nấu ăn, vài tháng sau đó liền có thể nấu ra một bữa com thanh đạm. Vì mỗi lương duyên ấy, cô quả thực dồn rất nhiều tâm tư

Trùng sinh thì đã sao, kí ức cô vẫn nguyên vẹn, kĩ thuật nấu ăn xem như vẫn không tệ đi

Nhưng ai ngờ, ở đây, vào cái thời tiết như thế này lại cũng có thể gặp được anh

Chỉ là...

Tại sao bên cạnh của anh lại xuất hiện một cô gái lạ mặt mà trước giờ cô chưa từng thấy. Cô gái ấy cao hơn cô một chút, độ tuổi hình như còn trẻ hơn cô một chút...

Đừng nói sau vụ cô trùng sinh, anh tìm được một người bạn gái khác rồi đấy chứ?

Nhưng tại sao trong lòng cô lại dấy lên một tia mắt mát mẻ này. Không lẽ cô lại trở thành một loại người ít kị, không yêu anh nhưng lại không thích ai chiếm hữu anh. Hay bởi vì trước đây anh luôn si tình với cô, bây giờ không còn bên cô nữa nên cô nhất thời không quen đi...

Mà mắt cô gái kia quả thực quá sáng đi, cô chỉ liếc trộm bọn họ có một lát, không ngờ lại bị cô ấy phát hiện được, còn khều khều anh nữa chứ

Aiz... cô chỉ đành chột dạ mà xoay mặt về hướng khác thôi

Chỉ là ít phút sau, một hơi thở ấm nóng quen thuộc không ngừng phả vào tai cô

_Định mua gì thế

Giọng nói này, là anh

Cô cảm thấy cuộc đời mình thiệt quá là *ba chấm*

Đành xoay người lại, cô mỉm cười gượng gạo với anh

_Xin chào, không ngờ lại trùng hợp vậy

_Ừ, nhưng mà... tại sao lại nhìn lên anh

Xem đi, anh vừa nói lại còn vừa cười vô sỉ như vậy, quả thật, làm người ta quá chướng mắt đi

_Không dư hơi mà đi nhìn lên anh. Ách, lo đi nhanh đi, cô ấy đang đứng đợi kia kìa

Khi cô đang rất khó thể chuẩn bị mắng anh, thì lại trông thấy cô gái ấy hình như đang nói chuyện điện thoại, mà lại tự dưng nhìn cô gật đầu chào một cái. Thật là làm cô không biết nên như thế nào, đành xua đuổi anh đi

_Mặc kệ em ấy - Đột nhiên anh lại nở thêm một nụ cười vô sỉ - Mà thôi, hẹn gặp lại em vậy

Nói rồi, anh lại khoác tay cô ấy rồi khỏi tầm nhìn của cô. Mà trước khi rời đi, cô ấy cũng lại gật đầu chào cô một cái

Quả nhiên là con nhà gia giáo, đối xử nhu thuận quả nhiên vừa lòng người

[...]

Rời khỏi siêu thị, mưa vẫn còn vẫn vương...

Một bên cầm túi đồ nặng, một bên cầm chiếc ô màu xám, cô lẳng lẳng, lẳng lẳng đi dưới mưa...

Vốn dĩ chỉ là đi một mình, cô lại chẳng thể hiểu được anh từ đâu lại chen vào

_Anh không mang theo ô, có thể cho anh dùng ké không

Cô không thèm liếc xéo anh, chỉ thần thờ nhìn ngắm con đường nhạt nhòa theo làn mưa, bằng một lúc sau mới thấp giọng nói

_Nếu nói không cho, anh chịu ra sao?

_Đương nhiên... không!

Cô mỉm cười nhẹ, còn anh cũng vì cô mà không tránh khỏi bật cười mà thích thú

Xem đi, cô lúc trong siêu thị ngang ngược, khó chịu đến cỡ nào, mà bây giờ lại có thể trầm ngâm đến như vậy. Đúng thật là rất thú vị nha

Cái cô gái này, anh làm sao có thể không yêu đây ÷

Anh giành cảm túi thức ăn, cũng nguyện cầm ô che chờ cho cô. Cả hai người song hành bên nhau, nhưng lại chẳng ai nói ai câu nào

Cuối cùng, người phá vỡ sự yên tĩnh ấy, lại chính là cô

_Anh nói thử xem, rốt cuộc em có điểm nào lại khiến anh yêu thích trong thời gian ngắn ngủi như vậy

Anh không ngay lập tức trả lời ngay câu hỏi của cô, mà anh lại rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề đó

_Có lẽ... vì lần đầu tiên gặp em, đôi mắt em lại trốn tránh anh, nhưng dường như đôi mắt ấy lại có chút chua xót, ngay lập tức khiến anh bị thu hút

Thứ đầu tiên thu hút anh, chính là ánh mắt của cô

_Còn có, anh không nghĩ tới có một người vì muốn chia tay mà lại bày vẽ nhiều trò đến như vậy

Điều thứ hai thu hút anh, chính là hành xử kì lạ của cô

Từ từ, lại từ từ khiến anh muốn gần cô hơn một chút...

_Anh cũng không hiểu sao, nhìn em thần thờ thì đau lòng, nhìn em khóc cũng đau lòng, nhìn em cười gượng gạo thì lại càng đau lòng... Từ đó, anh bắt đầu thích em...

Thứ làm anh nhận ra tình cảm chân thật của mình, chính là cảm xúc từ chính trái tim anh

Nhưng còn cô, tại sao trong lòng lại có chút lạ lẫm. Tại sao lời anh nói so với "trước kia" lại khác quá xa nhau...

[...]

Chuyện vốn xảy ra sau 3 năm cô quen biết anh, lúc đó, cũng bởi vì anh đột nhiên hôn lên cô. Sau đó, mỗi khi gặp anh, cô đều có chút gượng gạo

Có lần, cả hai cũng cùng song song dạo bước bên nhau, sau khi im lặng một hồi, cô đột nhiên lên tiếng hỏi anh

_Tại sao?

Có lẽ, cho dù cô không cần thiết phải nói quá nhiều, anh cũng có thể dễ dàng hiểu được hàm ý sâu xa trong câu nói ấy

_Anh cũng không biết

Anh im lặng một hồi lâu, sau đó mới nói tiếp

_Có lẽ, từ ngày đầu gặp em, bị nét cười của em hấp dẫn rồi. Sau đó còn trải qua rất nhiều chuyện, làm anh thấy được sự thiện lương của em, sự ngây thơ, hồn nhiên của em. Cứ thế, càng lúc càng không thể dứt ra được

Lúc đó, tâm tình cô thật rất rối loạn, thật không biết nên đối mặt với anh như thế nào

[...]

Xem đi, con trai mấy người thật quá xảo trá, lật lọng mà. Kiểu nào cũng có thể nói ra một cách trơn tru hết

_Vậy, nếu như em không thần thờ, u sầu, vẫn tiếp tục quen Tuấn Khang, thì anh sẽ như thế nào đây

Anh tập trung suy nghĩ một lát, giả thuyết này anh không thể hình dung rõ được, cũng không chắc chắn mình sẽ như thế nào

_Không biết nữa. Có lẽ, nếu là một nửa của anh, cho dù cô ấy là người như thế nào thì anh vẫn sẽ yêu cô ấy. Cho nên dù em có thay đổi như thế nào, anh nghĩ, mình vẫn sẽ yêu em

Con tim cô không tránh khỏi một trận rung động dữ dội

Tại sao từ trước tới giờ anh vẫn luôn đối xử tốt với cô như vậy? Tại sao?

Làm cho chính cô cảm thấy bản thân mình thực quá tàn nhẫn đi...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tôn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Thế giới này to lớn lắm, xoay lưng lại, không biết phải mất bao lâu mới có ngày trùng phùng

Nhưng thế giới này cũng nhỏ bé lắm, xoay lưng lại, lại vô tình gặp biết bao nhiêu thứ tình cờ...

Quả thực, cô không ngờ mình lại vô tình gặp lại Tuấn Khang. Ách, còn là gặp trong tình huống vô cùng đặc biệt nữa ấy chứ

Dưới làn mưa trắng xóa lãng mạn này, dưới chiếc ô màu vàng chanh tươi tắn lại vô cùng bắt mắt, cô nhìn thấy Tuấn Khang đang ôm hôn Tiêu Dao hết sức cuồng nhiệt, nồng cháy

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô dường như có chút đau lòng, bàn tay vô thức lại siết chặt lấy anh hơn

Mà anh cũng tinh tế nhận ra điều ấy, nhẹ nhàng ôm siết lấy eo cô, đem theo chút an ủi vụng về

Cô liếc nhìn anh, rồi lại nở nụ cười nhẹ, cùng anh song song đi trên con đường cũ. Nhưng tâm trạng của cả hai dường như có chút khác thường

Như vậy cũng tốt, Tiêu Dao và Tuấn Khang cuối cùng cũng có thể quen nhau giống như những dự tính của cô, cô phải nên vui vẻ mới đúng

Nhưng, tại sao nước mắt cô lại không ngừng rơi

_Lại khóc... Em vì hấn ta lại tiếp tục tôn thương mình? Hấn ta còn quan trọng trong lòng em sao?

_Hàn Vũ...

Cô đưa ánh mắt long lanh ngăn nước nhìn anh, trong lòng lại càng dấy lên nỗi chua xót

Cô đột nhiên ôm chầm lấy anh

_Xin lỗi. Hàn Vũ, em xin lỗi

Anh thoáng ngạc nhiên trước lời xin lỗi của cô. Vốn dĩ anh cảm thấy hai người giống như hai đường thẳng song song, dù luôn bên cạnh nhưng lại không có mối liên hệ nào, mãi mãi không chạm tới nhau. Cô thật không có bất cứ lỗi lầm nào với anh cả

Nhớ kỹ lại, hình như lúc trước, khi cô mơ mơ màng màng cũng nói xin lỗi anh. Lời xin lỗi ấy, rốt cuộc bao hàm điều gì?

_Đồ ngốc, em chẳng có lỗi gì với anh cả đâu

Anh vẫn luôn đối xử tốt với cô đến thế, từ trước đến giờ đều vậy...

Nhưng, lần này cô đột nhiên lại đẩy anh ra, làm lòng anh lại có chút hụt hẫng

Cô nở một nụ cười, một nụ cười có chút gượng gạo, lạc lõng

_Xin lỗi, nếu để bạn gái anh nhìn thấy chắc sẽ hiểu lầm mất. Chúng ta về thôi

Cô chưa kịp xoay lưng lại, lại bị anh kéo cánh tay xoay một vòng, sau đó lại chui gọn vào lồng ngực anh một lần nữa

_Đồ ngốc, anh không bắt cả hai tay, anh cũng không có bạn gái

Cô ngọ nguậy trong lòng anh, nhỏ giọng nói

_Còn cô gái khi nãy...

_Anh xem cô ấy là em gái thôi. Mà này nhóc con, đừng nói là em ghen nha

Câu nói của anh làm cô có chút chột dạ. Cô vốn cũng chẳng biết mình có ghen hay không nữa...

_Không thèm

Ai đó đang thăm đồ mặt, ai đó còn lại lại đang cười rất vui vẻ

Cánh tay anh dần dần nói lỏng ra, cô cũng nhân cơ hội đó mà vùng vẫy khỏi anh

Ách, chỉ là, nhân lúc cô vừa mới thoát khỏi lồng ngực anh, lại bị môi anh mạnh mẽ chiếm đoạt. Cô thật sự không ngờ anh càng lúc lại càng giống sắc lang đến như vậy, lúc nào cũng muốn cưỡng hôn cô ><

Đáng ghét !!!

Nhưng mà cô cũng muốn nhìn thấu lòng mình, xem xem vị trí anh trong cô chứa bao sâu. Quả thật, cô có một chút cảm tình với anh, nhưng so với tình cảm mà anh dành cho cô, cô lại thấy mình không xứng...

Nếu như... nếu như vào lúc này, cô bắt đầu tập yêu anh, dùng chút tình cảm nhỏ bé này để đáp lại tình yêu anh, cho tới khi anh chán ghét cô, cô sẽ rời khỏi. Vậy... có được không?

Anh lưu luyến thoát khỏi đôi môi đỏ mọng ấy, nhưng vẫn ghi chặt cô trong lòng mình, nhẹ nhàng thả thẽ vào vành tai cô

_Cho anh một cơ hội, được không? Một cơ hội để được bên em, chăm sóc, bảo vệ, yêu thương em, có được không?

Cô vẫn im lặng trong lòng anh, một hồi lâu sau lại đưa hai cánh tay bé nhỏ của mình ra, ôm trọn lấy anh

Tham lam hít hà hương vị trên cơ thể anh, cô chậm rãi cất lên một từ

_Được...

[...]

Được anh yêu thương, đó là điểm phúc mà em không dám mơ tưởng tới. Cảm ơn anh, khi đã bên em không chỉ một lần trong đời. Mỗi khi chối bỏ tình cảm của anh, tâm tình em thật chẳng có gì thoải mái. Vậy nên nếu có cơ hội để bù đắp, em nguyện, đến lượt em yêu anh...

[...]

Tối hôm đó, trời tạnh mưa, bữa party ngoài trời của cô diễn ra rất suôn sẻ

Dương Minh cùng Lâm Phong đang tắt bật cho lò lửa than, còn cô thì xiên đều thịt, xúc xích, tôm, xà lách, ớt chuông, còn có dưa leo nữa. Tất cả được tẩm ướp hoàn mỹ cùng với mặt ong óng ánh thật hấp dẫn vô cùng

Lò lửa bập bùng tỏa ra hơi nóng, cả ba người quây quần với nhau nướng đồ ăn rất vui vẻ

_Áy, quên mất rù Tiêu Dao rồi, em gọi hỏi nhỏ thử xem rảnh không

Nhờ Dương Minh đột nhiên nhắc, cô mới sực nhớ ra. Vốn dĩ từ trước tới giờ, không bữa tiệc nào có cô lại không có Tiêu Dao, nhưng dạo gần đây có nhiều chuyện phiền toái như vậy làm cô cũng quên mất việc rù rê người chị em tốt này

_Ách, em cũng quên mất, để em gọi rù cậu ấy đến ngay

Tiếng chuông đồ reo mãi, một lần, hai lần, ba lần,... Cuối cùng có người nghe máy

_Cậu rảnh không, đến nhà mình ăn đồ nướng đi

«Ừm... xin lỗi nha. Tối nay mình có hẹn rồi»

Cô im lặng trong giây lát, sau đó mới chậm rãi hỏi Tiêu Dao

_Với Tuấn Khang? Hai người đã quen nhau rồi sao

«Đúng vậy đó»

Cô có chút cảm giác, hình như Tiêu Dao đang cười rất hạnh phúc. Thật tốt, bọn họ cuối cùng cũng đã được đường đường chính chính bên nhau rồi

[...]

Tuấn Khang rất thích ăn đồ ngọt, nên mấy hôm nay Tiêu Dao rất thường hay nấu bánh ngọt cho anh ăn. Nếu là trước đây, một tuần cô chỉ gặp anh được đôi ba lần, nhưng nhờ dịp anh chia tay với Nguyệt Nhi mà ngày ngày cô đều có cơ ở bên cạnh anh. Mỗi ngày cả hai đều đi chơi rất vui vẻ, mà cũng vì cô viện cớ đi chơi để an ủi anh

Cho tới một hôm trời mưa tầm tã, cô cùng anh song song dạo bước bên nhau, anh đã không nhận được mà hỏi cô

_Dạo này thật cảm ơn cậu đã ở bên mình, an ủi mình, mình cũng không sao nữa đâu. Nhưng mà đây đâu phải là trách nhiệm của cậu, cậu cũng không cần đối xử với mình tốt như thế?

Nghe lời anh nói, lòng cô không tránh được lại có chút cảm giác đau lòng..

_Cậu không hiểu thật sao, hay là cố tình không hiểu? Tình cảm của mình, cậu lại không có chút, không có một chút để tâm nào sao?

Đôi mắt cô đỏ hoe, giọng nói lại có vài phần đứt quãng, làm lòng anh có thêm một chút náo loạn, tim cũng đập càng lúc càng dồn dập hơn

Giống như, một chút gì đó trông chờ...

_Để mình cho cậu biết vì sao nhé

Nói rồi, cô khẽ nhướn người lên, cánh môi anh đảo phấp phồng chạm nhẹ vào cánh môi khô ráp của anh. Chiếc lưỡi mạnh dạn xâm nhập vào miệng anh, chủ động quấn quýt lấy lưỡi của anh. Mà anh lại không kiềm chế nổi sự hấp dẫn đó, cùng cô môi lưỡi triền miên...

[...]

Đây phải chăng là kết thúc của hai môi tình trái ngang này?

Đương nhiên là... vẫn chưa...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Vào một ngày nắng hạ, cô tự tặng cho mình một chuyến thư giãn tuyệt vời

Cô đi vào siêu thị sách, đó là một nơi ấy rất rộng lớn, nhìn quanh đâu đâu cũng chỉ toàn sách và sách, thật sự làm cô rất kích thích nha. Vào nơi này 4 năm sau, có một quyển sách do cô xuất bản được bày bán ở đây. Hẳn ai trong trường hợp đó cũng đều rất hạnh phúc y như cô vậy, phải không?

Nhắc đến sách mới làm cô sực nhớ ra, khoảng thời gian này của trước đây cô đang viết một truyện tình cảm lãng mạn. Đáng lẽ ra thời gian này cô đã đăng được một nửa rồi mới dừng, nhưng mà suốt 7 tháng qua, cô chỉ lo giải quyết chuyện tình cảm của mình mà thôi. Thật là một tác giả đáng trách mà >

<

Rời khỏi siêu thị sách với 3 quyển sách trong tay, cô lại tiếp tục lảng lảng đi dạo chơi một mình, một mình đến quán coffee có ký ức đặc biệt. Đó chính là quán mà cô đã từng diễn kịch với anh...

Chỉ là khi cô cách quán khoảng một khúc cua, lại đột nhiên nhận được điện thoại từ anh

_Dạ?

《Ngoan. Em đang ở đâu thế》

Dường như cô nghe thấy anh cười rất thích thú thì phải

_Em đang trên đường đến một quán coffee, là nơi mà anh từng đến rồi đấy, nhớ không?

《Hình như có chút ấn tượng... à... Vậy thì em cứ đến đó trước chờ anh nhé》

_Chờ anh?

Hôm nay là một ngày hoàn hảo để cô có một chuyến đi chơi một mình. Nhưng vô duyên vô cớ anh lại muốn cô chờ anh. Anh muốn đến đó sao?

_Sao anh lại tới đó cơ chứ !!!

Ngữ điệu của cô mang theo một chút nũng nịu, oán trách anh, nghe thật sự rất xốn xang lòng người ><

Mà ngữ điệu đáp trả của anh, quả thật rất giống một con gió ấm len lỏi vào lòng người

«Vì, anh muốn được gặp em...»

Con tim bé nhỏ của cô, không tránh được một lần, rồi lại một lần vì anh mà thổn thức

_Được, hẹn gặp lại

Cô mỉm cười, tâm tình mang theo một chút vui vẻ khó lòng che giấu

Người yêu đầu tiên của cô không phải là Tuấn Khang, người đi đến cuối cùng cũng vẫn không phải Tuấn Khang. Người xen giữa cuộc đời cô, lại chính là anh. Tuy tình cảm vẫn chưa có gì sâu đậm, nhưng tại sao lại khiến lòng người day dứt khôn nguôi...

Giống như anh từng nói về một nửa của mình, như cái ngữ điệu chắc chắn cô là một nửa của anh. Phải chăng, chỉ cần gặp phải một nửa của mình, lý trí liền có thể chắc nịch như vậy

Cô không dám chắc anh có phải là một nửa của cô hay không. Có lẽ, trong khoảnh khắc lần đầu gặp gỡ, toàn bộ tình cảm của cô đều hướng về phía Tuấn Khang, nên không thể nhận ra hoàn toàn thực giác của mình được

Nếu như có thể thay đổi, nếu như cô gặp anh trước Tuấn Khang, không biết mọi chuyện đã xoay chuyển đến mức nào

Nhưng trên đời này, không tồn tại hai chữ "nếu như"...

Hoặc có thể, cô vốn không phải là một nửa của anh

Phải, hay không phải cũng được, chỉ cần nhân cơ hội ông trời cho cô được ở bên anh, cô nhất định sẽ trân trọng thời gian tươi đẹp này. Nhất định

[...]

Cô bước vào quán, vẫn chọn ngồi ở vị trí cũ, là một nơi rất thuận mắt nhìn khi mới bước vào. Một anh phục vụ nhìn cô mỉm cười niềm nở, đưa menu cho cô chọn thức uống

_Cho hỏi, quán đã có loại nước Uyên Ương chưa vậy

Phục vụ mỉm cười lịch sự

_Dạ, vẫn chưa có món đó trong thực đơn. Quý khách có muốn gọi một ly coffee và trà sữa không ạ

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy ý kiến của nhân viên phục vụ cũng không tồi nha, tự pha chế cũng chẳng phải ý tồi, nhưng phải xem loại trà và coffee ấy có hợp không đã

_Được... Khi nào bạn tôi đến hãy đem ra. Cảm ơn

Cô đưa lại menu cho phục vụ, rồi lại tiếp tục ngồi chờ anh

Tầm 7 phút sau, anh xuất hiện với một bộ trang phục khá tươm tất. Tuy bình thường anh không phải diện đồ không lịch sự, nhưng chỉ là những chiếc áo thun thoải mái mà thôi. Còn bây giờ, anh lại diện một bộ âu phục như thế này, anh còn phải đi đến một nơi nào hay sao

_Chào, đợi có lâu không nhóc con

_Một chút...

Cô liếc mắt nhìn anh, rồi lại thần thờ đưa mắt về hướng cửa sổ, mông lung ngắm nhìn một nơi vô định nào đó

Anh tự nhiên ngồi vào phía ghế đối diện cô, ngắm nhìn thư thái tao nhã của cô, thật sự không rời mắt...

Cả hai vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, cho tới khi phục vụ đem ra một ly coffee, một ly trà sữa, cùng một chiếc ly rỗng đặt vào bàn

_Cảm ơn

Cô cười mỉm chi, đôi tay thoăn thoắt cầm lấy ly trà sữa, rót một nửa vào chiếc ly rỗng ấy. Cho đến khi cô định cầm ly coffee kia, lại bị tay anh nắm lại

_Em định làm gì thế

Anh tò mò, ngạc nhiên mà hỏi cô, trong khi đó, cô mới là ngạc nhiên hết thảy

_Anh không biết Uyên Ương sao?

_Không

Không lý nào

Trước khi cô trùng sinh ấy, là anh đã giới thiệu loại thức uống này cho cô, dạy cô cách chọn loại coffe và trà hảo hạng nhất. Vốn là anh giới thiệu cho cô, nhưng xem ra, thời điểm mà anh biết về Uyên Ương không phải lúc này

Vậy thì bây giờ, đến lượt cô giới thiệu nó cho anh

_Uyên Ương là một loại thức uống được tạo từ trà sữa và coffe ấy. Khi nào có dịp em sẽ làm cho anh thưởng thức, được không

Khi cô giới thiệu, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy đầy dụ hoặc, đôi mắt lại long lanh làm say đắm lòng người, khiến anh không tránh khỏi mê hoặc mà say đắm nhìn cô

_Được

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Cô cùng anh đi lên taxi, điểm đến là một nhà hàng cao cấp

Cũng không hiểu sao hôm nay lại tắc đường, khiến cho taxi cô đi lại bị kẹt cứng đến như vậy. Khiến cho thời gian ở gần anh càng dài hơn. Cận kề anh, cô lại càng không hiểu rõ được những cảm xúc của mình

Cô lại trở nên rất im lặng tĩnh mịch, ánh mắt khẽ theo dõi sự chuyển động phía sau lớp kính kia. Mà anh cũng rất ngoan, chỉ lặng yên dõi theo cô, trông theo ánh nhìn của cô

Trông cô lúc nào cũng thật quyến rũ ánh nhìn của anh

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16

Ngoài lề: Gửi cái các trang web post truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương*, do bị lỗi khi mình sử dụng icon nên có lẽ khiến các bạn không post đầy đủ mỗi chương. Mong các bạn vào santruyen.com xem lại chương 14, 15 để post cho đầy đủ ạ.

Nếu như các bạn vẫn không đọc được đủ, vào santruyen để đọc chương 14, 15 ạ

[...]

Hơn 14:00, cô và anh giả từ 3 người bạn thân của anh để về nhà. Mà quả thực, buổi trưa này đối với cô thật đáng, thật đáng nhớ lắm

Một buổi trưa vồn vện trong vòng 3 tiếng, đưa cô đến gần thế giới của anh, đến gần với những con người thân thiết quanh anh. Một lần nữa, lại làm lòng cô có chút dao động, có chút rối ren...

Cô cùng anh sánh bước trên một con đường, tay không trong tay, không có bất cứ tiếng thủ thi nào. Nhưng, đối với anh đó chẳng phải điều quan trọng nhất, điều duy nhất anh cần, chỉ là trái tim hai người cùng chung nhịp đập, có cùng tiếng nói chung mà thôi. Anh không dám mong điều gì, cũng chẳng dám cầu thứ chi, bởi anh biết trong lòng cô vẫn còn một vết nứt sâu. Anh chỉ có thể chờ, chờ đến một thời gian dài nào đó để lòng cô nguôi ngoay, chờ đến khi... cô hoàn toàn tiếp nhận tình cảm của anh một cách chân thật...

Anh vẫn bước đi chậm chậm, để rồi lại không phát hiện nét khác thường trong cô. Cho tới khi anh bị cô nắm chặt tay níu lại, thân thể theo quán tính xoay lại đối diện với cô

Thân thể nhỏ bé, đôi chân ai đó khẽ sờ nhón lên, chạm lấy cánh môi ai kia, làm ai kia cũng không khỏi sững sờ

Dường như, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh...

Không phải một nụ hôn vụng về đang len lỏi trong anh, cái hôn của cô thật rất có kinh nghiệm, rất rành rõi, và cũng thật rất quyến rũ lòng anh

Là một nụ hôn kiểu Pháp nồng cháy và ngọt ngào

Mất khoảng ít lâu sau, cô vì thiếu khí mới lưu luyến rời khỏi môi anh, đem theo cả một đôi má phỉm hồng ái ngại liếc nhìn

Anh kéo cô vào lòng, ôm thật chặt rồi lặng thầm hít hà hơi thơm trên tóc cô, rồi ôn nhu hỏi

_ Có chuyện gì vậy

Cô khẽ cự nguẩy, đôi môi phát ra âm thanh bé nhỏ ngại ngùng

_ Anh thật sự thích em sao? Dù trong thời gian quen biết ngắn như vậy, thật sự sao?

Anh trầm tư suy nghĩ những điều cô nói, lại trầm tư suy nghĩ về câu trả lời trong lòng mình, rồi nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc cô

_ Không phải lúc trước anh đã từng nói rồi sao, sao em vẫn còn hoài nghi vậy, không hài lòng với câu trả lời trước kia sao

Trước đây, dưới màn mưa ấy không phải anh đã từng nói về những suy nghĩ, tình cảm trong lòng anh rồi hay sao. Hôm ấy, cũng là ngày mà cô nhận lời làm bạn gái của anh cơ mà

_ Còn em, trong lòng em còn có chỗ trống nào để chứa tình cảm của anh không

Anh cảm nhận được cơ thể cô run lên bần bật, nhưng chẳng thể hiểu rõ vì sao cô lại như thế. Cho đến khi, anh nghe được tiếng nói rất khẽ, rất nghẹn trong cô

_ Em...

_ Thế nào?

Anh thúc giục hỏi cô, cũng như nôn nóng mong muốn giải đáp vấn đề thắc mắc trong lòng mình bấy lâu

_ Không thích anh, nhưng em yêu anh, rất yêu...

Cơ thể cô không ngừng run lên bần bật, cho tới khi buông ra, anh mới phát hiện ra đôi mắt ướt đầm của cô

[...]

13h20 - sau bữa ăn trưa

Vào chính khoảnh khắc Tiểu Thiên làm nũng rồi hôn nhẹ vào má Thiên Kỳ, cô mới sực nhớ ra một chuyện từng xảy ra lúc cô chưa tròng sinh

Là vào ngày cưới của anh, trong căn phòng trang điểm của cô dâu, cô vô tình nhìn thấy Thiên Kỳ cưỡng hôn Tịnh Khiết (tên của vợ anh)

Lúc đầu, Tịnh Khiết có kháng cự, chỉ là sau đó, cô ấy không cưỡng lại mà bị cuốn theo nụ hôn say mê ấy

Một hồi lâu, Thiên Kỳ cuối cùng cũng bị đẩy ra, mà trên khóe mi của Tịnh Khiết lại có chút ướt ướt

Tuy không nghe rõ những gì họ nói, nhưng nhìn thấy những hình ảnh đó, cô cũng muốn nói cho anh biết lắm, nhưng cô lại không muốn chia rẽ hôn nhân và tình bạn của anh, và lại... chưa chắc gì anh đã tin lời cô nói chứ, tin rằng bạn thân của anh cưỡng hôn vợ chưa cưới của anh hay sao

Cho nên cô đã im lặng, im lặng cho đến bây giờ...

Trong lúc phòng bếp chỉ còn cô và Thiên Kỳ, anh ta đột nhiên lại chủ động nói chuyện với cô

_ Hai người quen nhau, là thật chứ?

Bị Thiên Kỳ hỏi đột ngột và bất ngờ như vậy, cô có chút sựng lại, đưa ánh mắt đầy thắc mắc nhìn đối phương

_ Tại sao anh lại hỏi vậy?

Thiên Kỳ không trực tiếp nhìn cô, mà vẫn tiếp tục vừa lau dọn vừa nói tiếp

_ Có lẽ cô chưa hiểu cậu ấy. Hàn Vũ là một người tuy mới gặp thì sẽ rất khó gần, nhưng ai đối xử tốt với cậu ta, cậu ta đều sẽ nảy sinh tình cảm với họ. Tuy lúc đầu cậu ấy nghĩ là tình yêu, nhưng sau đó lại phát hiện ra thì ra là không phải. Đã có rất nhiều thiếu nữ đau lòng khi bị cậu ta chia tay rồi

_Vậy sao...

Cô trầm ngâm trong giây lát...

Nếu như là lúc trước, anh trộm yêu cô hết 5 năm, ít ra cô còn có thể tin được tình cảm đó là thật. Còn bây giờ, cô chỉ mới gặp anh hơn nửa năm thôi, chẳng có cơ sở nào để khẳng định cả

Mà lúc cô hỏi anh về lý do thích cô, anh không thể đưa ra một câu trả lời rõ ràng, có phải vì không thật yêu cô nên mới không biết trả lời sao hay không

Tìm cô nhẹ thất lại...

Thiên Kỳ thấy cô tự dưng im lặng, lại bắt đầu tiếp lời

_Nhưng mà dẫn về gặp chúng tôi, còn dùng cơm chung với nhau, thì cô chính là người con gái đầu tiên

[...]

Bởi vì cảm thấy lo lắng, nên rất muốn trực tiếp hỏi anh, rất muốn được nghe câu trả lời từ anh

Cho nên nhờ vậy, cô cuối cùng cũng phát hiện ra một điều...

Lần trùng sinh lần này, cô vốn muốn ở bên cạnh anh, yêu thương anh cho đến khi anh tìm ra một nửa của đời mình. Cô còn cảm thấy rất có lỗi với anh, khi cô chỉ đang gượng ép yêu anh

Nhưng, thì ra là không phải...

Nếu không thật yêu anh, cô đã không cảm thấy khó chịu khi hiểu lầm anh quen với Tiểu Thiên. Nếu không thật yêu anh, cô cũng đã không đau lòng khi nghe Thiên Kỳ nói những điều như vậy

Nếu không yêu, thì cô đã không phải bận tâm nhiều đến vậy rồi

Thì ra, cô rất yêu anh...

Không hiểu sao cô lại cảm thấy một tia ấm áp nhẹ chảy trong lòng, nước mắt trong hốc mắt cũng vô thức chảy ra. Mà nước mắt của cô lại làm anh khá bối rối

_Sao lại khóc thế, cô gái ngốc này

Anh cung yêu lau nhẹ khóe mi cô, ôm nhẹ vòng eo của cô để trông chờ câu trả lời

_Em không sao hết, chúng ta về thôi

Cô chủ động cầm lấy bàn tay anh, đan xen những ngón tay với nhau rồi kéo anh tiếp tục bước đi về phía trước

Con đường này vẫn còn rất dài, nhưng chỉ cần có thể đi với anh, dù đi đến đâu, đi bao xa, cô cũng nguyện ý

Mà cô gái ngốc này, cái gì cũng mờ mờ ám ám, cái gì cũng không nói cho anh biết mà cứ ôm khư khư trong lòng. Nhưng mà không sao cả, anh còn có rất nhiều thời gian, anh có thể từ từ chờ cô, chờ cô nói hết thật cho anh biết

Dù sao thì, hôm nay anh được nghe tiếng yêu từ cô, đó đã là một vụ thu hoạch lớn rồi, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hiện tại, cô đang cùng Tiểu Thiên đi mua sắm đây

Nếu hỏi cảm giác của cô vào lúc này chính là gì, thì câu trả lời chính là "Đị"

Ách, thật sự làm cô choáng váng đó

Một cô gái dễ thương, đáng yêu như Tiểu Thiên nhà ta, xuất hiện với mái tóc xoăn dài duyên dáng, một váy ngắn đơn giản. Dễ thương đến như vậy, nhưng tại sao lại có thể mua sắm càng quét kinh khủng đến như vậy

Đầu tiên, Tiểu Thiên lôi kéo cô vào siêu thị, mua 5 chai coca cỡ lớn, 30 bịch bánh snack các loại. Mà trong khi cô vẫn đang trầm tư suy nghĩ mình nên mua thứ gì, cô lại bị Tiểu Thiên lôi ra ngoài không thương tiếc

Và cùng với 2 túi xách nặng trên tay...

30 bịch bánh snack không phải là vấn đề đâu, vấn đề chính là 5 chai coca kia kìa. Thật nặng lắm đó...

Còn có vừa ra khỏi siêu thị, Tiểu Thiên liền ghé vào quán thức ăn nhanh rồi tự tiện chọn 2 ly coca cho cả cô uống nữa. Cái đó gọi là gì ấy nhỉ, chắc là bồi bổ thể lực để đi cày quét tiếp

Đi lang thang ngoài phố, cô tiếp tục bị lôi kéo đến nhà sách, mà nhà sách này chủ yếu toàn Manga mà thôi. Cô chưa từng đến nơi này, cũng chỉ bởi vì cô toàn mua tiểu thuyết ngôn tình tình cảm lãng mạn mà thôi

Mà trước nhà sách có một tủ đựng cặp, túi xách hay áo khoác ấy. Bánh snack chất không đủ một ngăn, mà cô cùng Tiểu Thiên cùng chẳng phải đi xe tới, nên tụi cô đành nấn nỉ chú bảo vệ giữ dùm. Thật ngại quá ><

Tiểu Thiên vào đó đặc biệt lâu hơn những chỗ ban nãy, đi gần cả tiếng đồng hồ để rồi lựa ra hàng chục bộ Manga đẹp mắt

Mãi cho đến khi...

Một cơn mưa tầm tã đột ngột xuất hiện, khiến cho cô và Tiểu Thiên phải vội trú vào một quán hàng nhỏ

Nhưng sự đời, mấy ai ngờ, sự trùng hợp đúng là không thể tránh khỏi. Cô vô tình gặp lại Tuấn Khang đang cùng Tiêu Dao chạy đến quán hàng nhỏ trú mưa. Trùng hợp thay, lại trú cùng một chỗ với cô

Cô nhìn họ, họ nhìn cô, trong ánh mắt Tiêu Dao lộ ra vài tia áy náy, nhưng phần lớn vẫn là một sự hạnh phúc không thể nào che giấu được. Còn Tuấn Khang, ánh mắt ấy, dường như chứa vài phần chán ghét

Chán ghét cô sao?

Nực cười...

Họ vốn có lỗi với cô trước, còn cô bây giờ là đang tác hợp họ. Cô không thể nào ép Tuấn Khang tin vào tương lai mà cô nhìn thấy được, lại càng không thể nào ép Tuấn Khang phải nhất định quen với Tiêu Dao. Nên bản thân cô đành tự mình đóng vai ác, đóng vai một người phản bội. Còn họ có thực sự đến với nhau được hay không, hãy còn tùy thuộc vào sự lựa chọn của Tiêu Dao

Giờ họ quen nhau rồi, mà ngay cả một cái liếc mắt cũng chán ghét không thêm cho cô sao?

Mỉm cười chua chát, ngay cả Tiểu Thiên cũng cảm nhận được nét khác biệt trong cô, làm lòng cô nhóc ấy có chút lo ngại

Về phía Tiêu Dao và Tuấn Khang, lúc nhìn thấy cô, họ có hơi sượng ngượng một chút. Nhưng rồi sự chán ghét và khinh bỉ càng hiện rõ trên nét mặt của Tuấn Khang, làm Tiêu Dao dường như có chút áy náy

_Anh sao vậy, nên qua đó chào hỏi cậu ấy đi

Đáp lại câu trả lời của Tiêu Dao, là một sự im lặng đến vô cùng...

_Dù sao thì cậu ấy cũng là bạn tốt của em, anh không nên làm em khó xử như vậy

Tuấn Khang trầm ngâm trong giây lát, đành miễn cưỡng chấp nhận rồi tiến lại gần chỗ cô

_Nguyệt Nhi

Cô xoay người lại, đối diện với họ...

Người ta nói, khoảng cách xa nhất không phải là khoảng cách về mặt địa lý. Mà là khi người đứng trước mặt, nhưng lại xa lạ đến vô cùng...

Giờ đây, ngay khoảnh khắc này, cô phát hiện ra, dù Tuấn Khang đang ở trước mặt, nhưng cô lại không có cách nào để chạm vào cậu ấy

Chua xót làm sao...

_Chào cậu, hai người... dạo này vẫn tốt chứ

Tuấn Khang cười khinh bỉ

_Nhờ ơn em, chúng tôi vẫn sống rất tốt

_Anh...

Tiêu Dao khều khều Tuấn Khang, ánh mắt ái ngại liếc nhẹ cô, trong lòng không ngừng cảm thấy có lỗi

_Vậy thì tốt rồi

Cô chỉ đành cười nhẹ

Trong lòng cô, vốn dĩ vẫn còn nhiều điều muốn hỏi, thế nhưng mọi suy nghĩ và dự định đều bị tiếng còi xe phá hủy tất cả

_Anh đúng thật là... trễ quá đó

Xoay người nhìn lại, cô mới thấy Hoàng Anh vẫy tay chào trong một chiếc xe taxi. Có lẽ, là Tiểu Thiên đã gọi bạn trai tới đón từ trước rồi

_Minh có việc đi trước rồi, hôm khác gặp lại hai người. Tạm biệt

Tiêu Dao cười tươi, vẫy vẫy tay chào, trong khi Tuấn Khang vẫn trầm ngâm không động đậy gì cả

_Tạm biệt cậu. Dịp khác gặp lại nhé

Cô nhanh chóng kéo tay Tiểu Thiên, chạy vội vào taxi. Rời khỏi đây...

[...]

Dòng suy nghĩ của Tuấn Khang

Lâu ngày gặp lại, cô ấy thay đổi nhiều quá

Cô ấy không còn một đôi mắt long lanh, không còn một nụ cười híp mắt, không còn sà vào lòng tôi mỗi khi nhìn thấy tôi nữa rồi

Ừ nhỉ, chúng tôi chia tay lâu rồi mà

Thế nhưng, ngay cả mái tóc của cô ấy giờ đây cũng đã đổi thay rồi. Không còn một mái tóc đen óng ả, dài thướt tha như ngày nào. Mái tóc tôi yêu ngày ấy, nay đã được cắt ngắn lên, nhuộm ánh màu hạt dẻ

Tôi không có cách nào để đối xử với cô ấy như một người bạn, bởi vì cô ấy đã phụ bạc, đã chơi đùa trước tình cảm chân thành của tôi. Ngay cả cố gắng gượng ép, tôi cũng không thể làm được

Gặp lại nhau, ngay cả câu "Xin chào" cũng không dễ cất thành lời...

[...]

Cô không nghĩ đến, mình lại gặp Tuấn Khang trong trường hợp như thế này, đặc biệt là bên cạnh cô còn có Tiểu Thiên. Nhưng thật may khi Tiểu Thiên là một cô bé hiểu chuyện, ngay cả suốt quá trình ngồi trên taxi, cô ấy cũng chẳng hỏi cô lời nào

Nhưng chắc chắn, Tiểu Thiên có thể đoán mập mờ mối quan hệ của họ rồi

Và... Taxi nhanh chóng dừng chân tại nhà cô

Và trước cửa nhà anh, cô nhìn thấy một bóng hình thân thuộc ẩn hiện sau chiếc ô màu đen kìa, lòng thoáng ảm áp đến kì lạ

Cô vội vã bước xuống xe, ôm chầm lấy người con trai ấy

Anh mỉm cười ôn nhu, ôm nhẹ thân thể nhỏ bé của cô, còn lưu luyến vuốt nhẹ mái tóc của cô

_Sao lại cắt ngắn thành ra thế này, còn nhuộm tóc nữa chứ. Em có chuyện không vui sao

Cô khẽ lắc đầu, ngược mặt lên đưa đôi mắt long lanh nhìn anh

_Không có. Trông nó không đẹp sao

Anh tham lam vuốt nhẹ mái tóc cô thêm vài lần, hít hà hương thơm của nó rồi hôn nhẹ vào trán cô

_Họp với em lắm

Anh thật không nghĩ đến tại sao cô lại có thể nhìn thấu tâm can của mình đến như vậy. Anh từng cảm thấy nếu như cô cắt tóc ngắn lên một chút, nhuộm thêm chút màu hạt dẻ, thật là xinh đẹp biết bao

Từng chút, từng chút một, càng khiến anh cảm thấy hai người đúng là một nửa của nhau

Nhưng, có một điều mà anh mãi mãi không hề biết, mái tóc đen óng dài mượt mà cô từng nuôi dưỡng, là vì Tuấn Khang thích con gái như thế. Còn anh, trước lúc trùng sinh, anh đã từng nói tóc cô nên thay đổi như thế mới trông đẹp hơn

Cho nên lần này, cô quyết định vì anh mà thay đổi tóc của mình

Nhưng trông cũng không tệ mà, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Một tuần sau đó, tiệc thay Tiểu Thiên cùng Thiên Kỳ phải trở về Nhật Bản. Còn Hoàng Anh, tuy cậu ấy không xuất ngoại, nhưng lại sống tại một thành phố khác. Trông mọi người, đều khó có thể gặp lại nhau trong một thời gian ngắn

Nhưng mà ngày Tiểu Thiên xuất ngoại, cô lại bận việc học nên không thể đến tiễn bọn họ được, nơi ấy, chỉ có mỗi anh và Hoàng Anh có mặt mà thôi. Thật sự rất đáng tiếc...

Cô và anh lại tiếp tục hẹn hò bên nhau, càng lúc lại càng thân mật, thăm thiết hơn nữa. Càng lúc, lại càng khiến cô lún sâu vào tình ái của anh, không cách nào thoát ra được

Đó hẳn là khoảng thời gian tuyệt vời nhất, cho tới khi...

[...]

Kể từ sau nạn ngã cầu thang, mỗi tháng cô đều phải đến bệnh viện kiểm tra điều độ. Bác sĩ ở đó, đồng thời cũng là đồng nghiệp thân của Lâm Phong, kiểm tra cho cô rất tận tình, và anh ta cũng từng đến nhắc nhở cô nên cẩn thận, vì nếu cô lại bị thương thêm một lần nữa, có thể quãng đời còn lại chỉ có thể ngồi trên xe lăn mà thôi

Hôm nay cô lại tiếp tục kiểm tra định kì, mà Lâm Phong lại rảnh trong ca trực này nên cũng cùng đi với cô

Việc kiểm tra kéo dài, tới lúc ăn trưa thì cuối cùng cũng xong xuôi

_Nếu như không có việc gấp, em có muốn nếm thử đồ ăn ở nhà hàng cạnh bệnh viện không? Mùi vị cũng không tệ đâu

Dù sao thì mặt trời cũng đã lên tới chính nam rồi, và lại, bụng cô dường như cũng hơi đói nữa. Đương nhiên cô phải chấp nhận lời mời của Lâm Phong rồi

_Được thôi. Với lại hôm nay anh đã giúp đỡ em nhiều rồi, bữa này, để em đãi đi

Lâm Phong khẽ cười, ánh mắt chuyên tâm nhìn vào cô gái đang không để tâm tới mình, lòng khẽ ảm áp...

Thoáng cái, cả hai đều đã ngồi lên bàn ăn. Trong lúc cô đang chăm chú nhìn những món ăn chói mắt trong menu, Lâm Phong nhanh chóng ngó ý chọn món trước

_Nếu như bữa nay em mời, vậy không phiền khi anh chọn món chứ

Cô chẳng khách sáo mà đồng ý

_Cứ chọn những món anh thích, dù sao, em đây cũng không kén ăn đâu

Cho đến khi Lâm Phong chọn món, cho đến khi cả hai bắt đầu ăn, hay cho đến khi tàn cuộc, có một sự việc mà cô không đủ tinh tế để nhìn ra được. Rằng những món ăn mà Lâm Phong chọn, tất cả đều rất tốt cho việc hồi phục và bồi bổ cho xương

Có những sự quan tâm thâm lắng như thế đấy, nhưng người trong cuộc, mãi mãi cũng không thể nào biết được...

Mà thật ra trong bữa ăn, có một đoạn đối thoại rất kì lạ, dường như còn có chút mờ mờ ám ám nào đấy

_Anh nghe nói em đang quen với Hàn Vũ, phải không?

Động tác ăn của cô vì câu nói của Lâm Phong mà sựng lại

_Đúng vậy

Nhưng cô chỉ là sựng trong chốc lát mà thôi

_Chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc mà, đúng chứ?

Lâm Phong vừa hỏi, vừa chăm chú nhìn từng biểu hiện trên gương mặt của cô gái trước mặt đây

_Vâng, thật mong là vậy

Cô nhẹ nở một nụ cười thật hạnh phúc, rồi lại cứ tiếp tục vui đầu vào ăn uống. Thế nên, cô chẳng thể nào nhìn thấy được nụ cười chua chát của Lâm Phong lúc này

_Nếu như hôm ấy...

Cô ngược mắt lên nhìn

_Hôm ấy thế nào cơ ?

_À, không có gì đâu...

Hai người lại tiếp tục vui đầu vào ăn uống, để rồi đoạn đối thoại mờ ám này đã bị cô cho vào quên lãng

Lòng ai đó khẽ thờ dài...

"Nếu như ngày hôm ấy không phải giữa chừng xảy ra đôi chút rắc rối, vậy thì ngày hôm nay, người sánh đôi cùng em liệu có phải là anh..."

[...]

Hôm nay, anh bị cha mẹ triệu tập về nhà chính, bởi vì gia đình bạn thân của mẹ anh đến chơi. Hai cô chú ấy, anh đã từng gặp vài lần trước đây, nhưng nay là lần đầu tiên anh gặp con gái của họ

Cô bé ấy trông rất xinh đẹp, nhưng do lần đầu đến nhà anh nên dường như có chút nhút nhát. Tuy không quen biết nhiều, nhưng đoán chừng tính tình của cô bé hẳn rất tốt đi

Mẹ anh cúi đầu xuống, khẽ thì thầm vào tai

_Con thấy con bé này thế nào? Đã đủ tiêu chuẩn làm con dâu của mẹ chưa?

Lời nói của mẹ làm anh đột nhiên giật mình. Chuyện mà anh hẹn hò với cô, cũng chỉ mới phát triển trong mấy tháng gần đây nên anh chưa nói cho cha mẹ mình biết. Nhưng anh lại không muốn vướng phải mai mối phiền phức này

_Chuyện con dâu ấy cần phải từ từ mà tìm hiểu. Không thể nào gấp rút đâu mẹ

Mẹ anh đưa mắt nhìn cô bé đang tươi cười ấy, nụ cười hài lòng càng lúc càng thể hiện hẳn ra mặt

_Mẹ biết, mẹ biết. Aiz... thật mong con bé này làm con dâu biết bao...

Anh lảng tránh, chạy trốn ra sân vườn. Bởi nếu còn ở lại đây thêm bất kì phút giây nào nữa, anh sẽ bị mẹ tra tấn lỗ tai mất thôi

Nhưng anh cũng thật không ngờ, cô bé rụt rè ấy không lâu sau lại lớn lên bước theo sau anh

Anh nheo mắt tò mò nhìn cô bé

_Tại sao em lại ra đây, không phải trong đó, mọi người đang trò chuyện rất vui vẻ hay sao

Cô nhóc gãi gãi đầu, cuối đầu gượng nói

_Cha cùng chú chơi cờ rồi, còn mẹ cũng đi theo cô vào bếp chuẩn bị cho bữa trưa. Em còn chưa giới thiệu với anh, em tên Tịnh Khiết, năm nay 19t, em sắp thành sinh viên ở thành phố này rồi

Anh mỉm cười lịch sự, đưa tay ra bắt tay cô bé ấy

_ Chào em, anh là Hàn Vũ, nay đã được 24t. Sau này, nếu có gặp khó khăn gì thì cứ nói với anh

_ Vâng...

Má của Tịnh Khiết bỗng chốc phồng hênh, đôi tay nhỏ nhắn nhẹ nắm lấy bàn tay anh

Giây phút ấy, con tim non nớt của ai đó khẽ rung động

Giây phút ấy, ở nơi nào đó, hai vị phụ huynh đang rình con trẻ mà ôm nhau cười khúc khích

Bắt đầu từ giây phút này, đoạn tình cảm của cô và anh sẽ tiến triển theo hướng như thế nào đây? Sẽ êm đềm hay gặp nhiều rắc rối? Sẽ là tình cảm hai người? Tình tay ba? Hay tay bốn?

[...]

Nếu như anh gặp Tịnh Khiết trong một trường hợp khác, không phải là sự mai mối ngầm của hai vị phụ huynh như thế này thì cảm tình của anh đối với cô bé ấy hẳn sẽ rất tốt. Nhưng tình cảm ấy chỉ dừng lại ở việc xem Tịnh Khiết là cô em gái nhỏ cần được chở che mà thôi, vẫn còn khác xa so với thứ được gọi là tình yêu ấy. Thế nhưng, việc mai mối này chỉ làm anh có chút muốn giữ khoảng cách với Tịnh Khiết hơn mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Tiếng *tút* vang lên đều đặn, nhưng cô lại không biết chúng phát ra từ nơi nào...

Cô khẽ cử động tay chân, nhưng lại giật mình phát hiện cơ thể tự động lại cứng ngắc, không thể nhúc nhích gì được. Như thế, bản thân đã bị ai đó trói vậy

Bị bắt cóc sao ??? Không thể nào !!!

Một mùi hương vừa xa lạ lại thân thuộc vô thức xâm nhập vào mũi cô. Cái mùi khó chịu này làm cô cảm giác thật quen thuộc, nhưng đã từng ngửi ở đâu, cô nhất thời nhớ không ra

Tiếng *tút* lại vang lên đều đặn không ngừng, làm gia tăng thêm sự hồi hộp trong cô

Bất ngờ, một giọng nói trầm ấm thủ thi bên tai cô. Người đó nói nhiều lắm, rất nhiều, nhưng cô lại không thể ra được người đó đang nói gì

Bẵng đến một lúc sau, cuối cùng cô cũng đã nghe được vài câu, dù chỉ là vài câu nói thôi, lại vô thức làm cô rơi cả nước mắt

"Gặp nhiều chuyện như vậy, ngủ một giấc cũng tốt lắm. Nhưng em cũng phải nhớ rằng, ở đây có người rất quan tâm em, rất lo lắng cho em..."

Giọng nói trầm ấm này, giọng nói này, là của...

_ Nguyệt Nhi thức dậy đi, em mau tỉnh dậy đi, đừng...

Giọng nói thôi thúc này, cô nhận thức ra được là của Dương Minh. Và cùng lúc ấy, cô cảm giác mi mắt mình đã dần dần cử động lại được rồi

Chậm rãi mở mắt, điều đầu tiên cô làm chính là đột nhiên rung mình

Thật lạnh...

Còn Dương Minh, anh đang ngồi bên cạnh, dùng khăn ẩm để lau mồ hôi cho cô

Lúc vừa mới bước vào phòng, Dương Minh định gọi cô dậy nhưng lại kinh ngạc phát hiện ra cơ thể cô lạnh tanh, tay chân cứng đờ, còn mồ hôi lạnh thì rơi đầy trên mặt. Vào lúc ấy, thật làm cho người anh này lo lắng biết bao

_ Em cảm thấy trong người thế nào, có cần đi khám bác sĩ không

Cô còn cảm thấy có chút đau đầu, tay gõ gõ vào đầu vài cái

_Em ổn hơn nhiều rồi, anh nên quay về phòng nghỉ ngơi đi, đừng lo cho em

_Anh vẫn không yên tâm lắm, tốt nhất là đi đến bệnh viện đi

Dương Minh cúi người định bế cô đi, thế nhưng cô đột nhiên lại hôn và má anh một cái, mỉm cười nói

_Em ổn mà. Thật đó!

Cố gắng tỉnh táo để nở nụ cười thật tươi nhất, như vậy mới có thể lừa gạt được Dương Minh

Trước khi rời khỏi phòng, Dương Minh còn lưu luyến nhấn lại một câu

_Em phải giữ gìn sức khỏe đó, nếu cảm thấy có vấn đề gì thì gọi anh đó, biết chưa?

Cô chu môi, cau có lườm anh

_Em biết rồi mà, anh đi trước đi

Dương Minh đành phải ra ngoài chuẩn bị bữa trưa cho cô

Còn cô, đợi cho đến khi anh trai mình rời khỏi phòng, cánh cửa đã khép lại, cô liền ngã người xuống giường, mồ hôi vã ra như tắm, mà hít thở dường như lại có chút khó nhọc

Nụ cười tươi tắn ban nãy, gượng ép thật khó nhọc biết nhường nào...

Nằm trên giường, vừa nghỉ ngơi, lại vừa suy nghĩ vu vơ, bên tai cô như vẫn còn vang vọng câu nói ấy

"Nhưng em cũng phải nhớ rằng, ở đây có người rất quan tâm em, rất lo lắng cho em..."

Người đó, rốt cuộc là ai đây ???

Càng suy nghĩ, đầu cô lại càng đau dữ dội hơn...

[...]

Hiện tại, anh đang đến khu bán thức ăn nhanh gần nhà để chọn bữa trưa cho mình. Việc ăn cơm bên ngoài luôn luôn diễn ra như vậy, bởi vì anh không hề biết nấu ăn cơ mà

Nhưng trong lúc anh định gọi món, chuông điện thoại lại vô thức vang lên

Tuy số gọi đến là một số lạ, nhưng giọng nói ấy đối với anh lại không hề xa lạ tí nào

«Chào anh, em là Tịnh Khiết đây»

Trông anh dường như có đôi chút giật mình

_Là Tịnh Khiết sao? Sao em lại biết số của anh?

«Là mẹ anh nói cho em biết. Anh đang ở bên ngoài sao? Nãy giờ em nhấn chuông mà không thấy ai ra hết»

_Em đến nhà anh sao? Đứng đó chờ anh nhé, anh sẽ về ngay

«Vâng»

Lòng anh thoáng khó chịu vì không biết cô bé ấy đến nhà mình để làm gì. Nhưng cũng không thể để người ta đứng chờ lâu ở bên ngoài, như vậy thì thật thất lễ quá

Khoảng tầm 7' sau, anh liền trông thấy một bóng dáng nhỏ bé đang đứng trước nhà mình

_Xin lỗi, đã để em đợi lâu rồi

Tịnh Khiết len lén nhìn anh mở cửa, yêu kiều nở nụ cười

_Anh không cần khách sáo vậy đâu

Sau khi cả hai đều ngồi xuống ghế sofa tại phòng khách, anh bắt đầu càng thêm thắc mắc khi Tịnh Khiết tự dưng lại đến tìm anh. Hai người bọn họ, dù sao cũng đâu có thân lắm chứ

_Sao hôm nay em lại đến đây thế

Câu nói của anh làm Tịnh Khiết sực nhớ ra một vấn đề quan trọng, cô bé này nhanh chóng đem ra những chiếc hộp nhỏ chứa đầy thức ăn đặt ra trước mặt anh

_Dì dặn em đem chút đồ ăn đến cho anh. Dì biết anh không biết nấu ăn, mà ăn đồ bên ngoài lại không tốt cho sức khỏe nữa

Anh tựa lưng vào ghế, tỏ vẻ chán nản nói

_Mẹ thật là... Đem đến, cũng chỉ bỏ đi mà thôi

Đương nhiên, mẹ anh cũng đã biết trước điều đó, và nó cũng là một phần lý do khiến cho Tịnh Khiết xuất hiện ở đây

_Không sao đâu, để em nấu giúp anh

Câu nói của Tịnh Khiết làm anh có chút kinh ngạc

_Nè, khoan đã. Em không cần...

Thế nhưng anh chưa kịp ngăn cản, cô bé ấy đã đem hết đồ ăn vào bếp rồi

Mà dù sao thì do Tịnh Khiết đến đột ngột làm anh vẫn chưa mua được bữa trưa, thôi thì... cứ để cô ấy nấu ăn đi. Ách, nhưng mà như vậy thì thật là làm phiền con gái người ta đó ><...

[...]

Trưa hôm ấy, trong bữa ăn...

Anh cùng Tịnh Khiết đang dùng bữa cùng nhau, tuy rằng những món ăn của cô bé này không phải quá cầu kì, nhưng hương vị của nó thật sự rất ngon đó Azi...

Nhưng trong lúc anh và Tịnh Khiết đang ăn, điện thoại anh lại một lần nữa rung lên. Nhưng khác lần trước, lần này nó rung vì người con gái mà anh yêu

Có lẽ, cô gọi tới là vì cuộc hẹn tối nay của bạn họ

《Hàn Vũ...》

Giọng nói của cô dường như có chút mệt mỏi, nhưng thật là làm anh không khỏi lo lắng

_Em có chuyện gì sao ?

Lúc này, anh không để ý tới cô gái bên cạnh mình - Tịnh Khiết, đang lẳng lặng theo dõi anh. Từ lúc cô bé này quen biết anh cho tới giờ, thật chưa từng được nghe giọng nói trầm ấm ôn nhu ấy

Người mà anh đang nói chuyện, rốt cuộc là ai? Điều này làm Tịnh Khiết không khỏi tò mò

《Hôm nay thân thể em có chút không được khỏe. Vậy cuộc hẹn tối nay, có thể...》

_Không sao đâu, em nhớ phải ở nhà tịnh dưỡng thật tốt đó. Còn buổi xem phim tối nay, hay là cứ dời sang hôm khác đi

《Sẽ không phiền anh chứ?》

Giọng nói của cô dường như e ngại

_Đồ ngốc này, đã bảo là không sao mà. Nhớ nghỉ ngơi đấy, tạm biệt em

《Vâng...》

Vừa dùng cuộc gọi, anh liền để ý thấy ánh mắt kì lạ của Tịnh Khiết đang nhìn mình

_Em có chuyện gì sao?

Bất ngờ bị anh phát hiện, Tịnh Khiết đột nhiên trở nên lúng túng

_À... Bạn anh hủy cuộc hẹn đi xem phim sao

_Ừm... Đúng vậy...

Anh đưa ánh mắt dò xét nhìn con người trước mặt

_Nếu tối nay em rảnh, vậy em muốn đi xem nó không

Anh cảm thấy, dù sao cũng không đi được với cô, thôi thì tặng 2 chiếc vé cho người khác đi

_Vâng, em rảnh. Nhưng... em có thể xem nó cùng với anh không?

Đôi má Tịnh Khiết khẽ phấp hồng...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tại rạp chiếu phim hôm ấy, Tịnh Khiết và anh mua cho mình 1 hộp bắp rang bơ và 2 ly nước ngọt. Nhưng mà điều đáng nói đây, chính là sự đồng ý đi xem phim của anh cơ

Vốn dĩ anh đã định khurót từ lời mời ấy rồi, thế nhưng lúc Tịnh Khiết nói ra câu nói kia, đôi mắt ấy dường như sáng rỡ hăng lên, dường như... rất trông chờ...

Làm anh đành phải chấp nhận lời mời này thôi. Vì dù sao Tịnh Khiết cũng chỉ mới dọn tới đây, nên chẳng có bạn bè nào để đi cùng cả

Nhưng anh cũng chẳng thân thiết với cô bé này cho lắm, nên trong suốt quá trình xem phim, chẳng ai nói với ai câu nào. Đối với anh mà nói, điều đó thật chẳng đáng quan tâm. Thế nhưng đối với Tịnh Khiết, thật sự, thật sự rất đề tâm đó

Đề tâm tới sự thờ ơ lạnh nhạt của anh, đề tâm tới từng biểu cảm trên gương mặt khi đi xem phim của anh, mọi cử chỉ dù là nhỏ nhặt nhất, cô lặng lẽ khắc ghi trong lòng. Còn anh, mãi mãi chẳng hề hay biết điều đó

Được ngắm nhìn anh từ một khoảng cách gần như vậy, trái tim bé nhỏ của Tịnh Khiết không tránh khỏi hạnh phúc...

[...]

21h ngày hôm ấy, tiết trời có chút se lạnh...

Cô ngồi tựa đầu vào khung cửa sổ mà trầm tư suy nghĩ, suy nghĩ về giấc mơ kì lạ tối qua

Đó không phải là lần đầu tiên cô mơ giấc mơ ấy. Nhưng, dù đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cô vẫn không thể lý giải được tiếng *tít* kì lạ kia. Cũng như, cô không thể lý giải được giọng nói trầm ấm vang vọng bên tai ấy

Rất quen thuộc... nhưng tại sao cô lại không nhớ đó là ai ???

Đột nhiên điện thoại nhỏ bé đang lăn lóc trên giường reo lên một cách mãnh liệt. Mà người gọi đến đó, đương nhiên không xa lạ gì rồi

«Còn chưa ngủ nữa sao»

_Vẫn chưa

«Đồ ngọc này, đã không khỏe mà còn không chịu ngủ sớm. Em đúng là chả ngoan tí nào»

_Vâng...

Đây không phải là lần đầu tiên anh cảm nhận được sự xa lạ trong lời nói của cô. Hay nói đúng ra, từ trước tới giờ anh vẫn chưa từng thật sự nhìn thấu được tâm tư của cô

Nó làm anh khó chịu, nhưng sự bí ẩn ấy như một thứ mị dược, làm anh càng lúc lại càng muốn sa vào để tìm hiểu rõ cô hơn

«Anh đang ở dưới nhà em đây. Xuống đây một chút, được không?»

Giọng nói ấy thấp thoáng sự lo lắng, một sự lo lắng đến bất chợt mà ngay cả anh cũng không thể lý giải được

Có lẽ, chỉ là có lẽ thôi. Có lẽ nguyên nhân thật sự chính là giọng điệu bất ổn của cô

Mà, khi cô nghe được câu nói ấy, trong lòng bất giác lại hình thành một con sóng nhỏ, một con sóng nhỏ đang không ngừng nhón nháo trong lòng

Khiến không lâu sau đó, cánh cổng sắt lạnh lùng nhẹ hé mở. Thấp thoáng đằng sau là một cô gái đang cúi đầu, như có chút chần chừ nào đó

Anh không phải là người chấp vật những điều nhỏ nhặt, nhưng anh lại là một người tinh tế quan sát từng động thái (động tác + thái độ) dù chỉ là nhỏ nhất

Nhất là khi đối với cô

Và cũng bởi vì sự lo lắng của mình, mà khi vừa mới nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn ấy, anh không chần chừ mà bước tới ôm chầm lấy cô

Đề rồi khiến anh chợt nhận ra cơ thể cô không ngừng run bần bật. Là vì bệnh sao?

Anh cũng không chắc. Thế nhưng ngay lúc này anh lại không muốn lên tiếng hỏi cô

Chỉ biết rằng, trong một đêm trăng thanh tĩnh lặng, có hai người đang lặng lẽ ôm nhau...

Cô có đôi chút bất ngờ về cái ôm đột ngột ấy, nhưng ngay lúc này, cô lại không muốn nói bất cứ điều gì cả. Chỉ muốn lặng lẽ ôm anh mãi thôi

Cái ôm này đã quan trọng hơn tất cả rồi

[Bẵng đến một lúc lâu sau đó...]

Trời dần khuya hơn, anh vì quan tâm cho sức khỏe của cô mà nhẹ nhàng vuốt vuốt vào lưng cô, ân cần leng tiếng nhắc nhở

_Trời càng lúc càng trở lạnh rồi, em mau vào nhà đi

Cô khẽ lắc đầu, không ngừng ngo nguẩy trong lòng anh

_Không muốn đâu, em muốn ôm anh thêm một chút nữa cơ

Vòng tay cô càng lúc càng siết chặt lại. Nhóc con này, những nhẽo chẳng khác nào một đứa con nít vậy a

_Ngoan nào, nếu không em sẽ bị cảm lạnh mất

Anh vẫn cứ mãi ôn nhu như vậy đấy

_Hàn Vũ...

Cô bất chợt nhẹ giọng, ní non gọi tên anh

_Sao?

Cũng bởi vì cô đang cúi đầu vào lồng ngực của anh, khiến anh không thể nào nhìn thấy được ở cuối khóe mắt ai đang rơm rớm ánh nước

_Hàn Vũ, em yêu anh

'Em yêu anh' - Đây là lần thứ hai cô lên tiếng nói yêu anh

Câu nói ấy đến bất chợt, làm tim anh cũng bất chợt lệch nhịp

Bởi vì cô chẳng hề giống với những cô gái khác, chỉ lên tiếng nói yêu bạn trai của mình khi đi chơi hoặc được tặng quà thôi. Còn cô, mỗi lần nói yêu anh, đều rất bất ngờ, đều vào những dịp mà không ai ngờ tới

_Anh yêu em, cô gái ngốc nghếch kì lạ này

Anh nâng cằm cô lên, từ từ dùng môi mình gặm nhấm đôi môi anh đào ấy. Mà cô cũng không ngăn ngại gì mà không hợp tác với anh, cùng nhau trao một nụ hôn ngọt ngào

Tuy rằng, nụ hôn này không quá mạnh liệt, nhưng lại chứa đựng ngập tràn yêu thương

Nó làm hốc mắt cô không kiềm chế được, đánh đổ một giọt nước lặng lẽ rơi xuống...

Giọt nước mắt đầu tiên, và cũng là duy nhất...

Giọt nước mắt phía bên mắt phải...

Giọt nước mắt của sự hạnh phúc...

[...]

Có một điều sâu kín trong thâm tâm cô mà ít ai biết đến...

Cô bị giấc mơ kì lạ ấy làm cho ám ảnh, khiến cho cả ngày hôm nay cô chỉ mãi suy nghĩ về những chuyện lúc trước khi trùng sinh. Mới khiến cô có chút lo lắng về mối quan hệ của cô với anh

Lúc trước là cô không trân trọng anh, hay nói đúng ra là hoàn cảnh không cho phép cô tiếp nhận anh. Nếu như, nếu như không phải gặp nhiều trắc trở như vậy, cô đã không bỏ lỡ anh hết 5 năm

5 năm, là 5 năm. Cuộc đời của mỗi người, rốt cuộc có bao nhiêu lần 5 năm...

Thế nhưng lúc trước, anh không thuộc về cô, bây giờ cô và anh lại đang quen nhau, cô chỉ sợ có khi nào lại lặp lại lịch sử?

Đó chính là điều làm cô lo lắng nhất

Cô không muốn đi một vòng lớn như vậy lại phải lạc mất anh...

Cô muốn bên anh, bù đắp lại những khoảnh thời gian đã lãng phí kia, rất muốn...

Nhưng cuộc đời này liệu sẽ thuận lợi theo ý cô?

[...]

Đôi lời ngoài lề của tác giả:

Các bạn không thể trông chờ quá lớn vào một người tác giả mới 16t không có một mảnh tình vắt vai nào như mình đây. Nhưng mình sẽ cố gắng lột tả chân thật nhất về mối tình rồi nùi này ^^

Bạn thích cái kết HE hay SE đây ???

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tĩnh thể hiện tại chính là đang ở trong bệnh viện, nhưng không phải là cô đi tái khám mà chính là anh đến thăm bệnh. Cái quan trọng ở đây, chính là người bệnh là Tĩnh Khiết

Tối hôm qua, Tĩnh Khiết bị rối loạn tiêu hóa nên không ngừng ăn uống không tiêu, thường xuyên ói mửa nên sáng nay phải nhập viện. Nhưng hai vị phụ huynh không quên bỏ lỡ cơ hội này mà cho hai con trẻ thân thiết nhau hơn

Chính là bắt anh phải chăm sóc Tĩnh Khiết, mà tình trạng hiện tại, anh đang phải đút cháo cho con bé ăn trưa dù người bị rối loạn tiêu hóa vẫn có thể tự mình ăn được

Thế nhưng, bởi vì anh là một người quá ân cần, quá ôn nhu. Sự đối đãi bình thường của anh, lại là một sự mập mờ quá lớn. Còn Tĩnh Khiết lại là cô gái quá ngây thơ, nên bị sự đối đãi của anh làm cho mê luyến. Một căn phòng chỉ tồn tại hai người, mập mờ ám muội đến như vậy nên đã bỏ lỡ một ánh mắt. Là một ánh mắt quen thuộc khẽ lướt qua phòng bệnh này...

[...]

_Này Nguyệt Nhi

Cô ngoáy đầu lại, nhìn xem ai đang bắt chọt gọi tên mình

Người đó là Lâm Phong - bạn thân của Dương Minh và cũng là bác sĩ theo dõi tình trạng sức khỏe chân của cô

_ Sao em lại đến bệnh viện, hôm nay đâu phải ngày tái khám đâu

Cô nhìn Lâm Phong như có tí trách móc, hờn dỗi mà trả lời

_ Đâu phải đến bệnh viện là phải tái khám chứ, em chỉ là đi thăm bạn học a

Nghे cô nói thăm bạn, anh bỗng dừng lại liên tưởng tới cảnh tượng khi nãy mà không ngần ngại hỏi cô

_ Bạn học của em... tên là Tịnh Khiết sao ???

"Tịnh Khiết" - cái tên mà cô nghe thấy liền ngập tràn chua xót và có lỗi, cái tên mà dành cho cô gái vừa trong sáng lại đáng yêu, thề nhưng, lại quá lụy tình...

_ Không phải. Nhưng tại sao... tại sao anh lại nhắc tới người tên Tịnh Khiết đó?

Trong ánh mắt Lâm Phong ánh lên tia phức tạp, nhưng lại nhanh chóng lảng tránh sang chuyện khác

_ À không có gì đâu. Thôi anh có ca trực rồi, anh đi trước nhé. Có gì thì cứ liên lạc với anh

_ Vâng

Nhìn bóng lưng Lâm Phong rời khỏi, trong lòng cô không ngừng cảm thấy rối ren. Không biết vì sao Lâm Phong lại nhắc đến cái tên ấy, nhưng sự tình đằng sau hẳn là không đơn giản tí nào

Nhắc đến việc thăm bệnh, người mà cô đến thăm chính là một bạn học cùng khóa, cô ấy trong quá trình luyện võ thì bị chấn thương. Vốn dĩ trước đây cô không hề thân với cô gái này, thề nhưng 3 năm sau, cô gái ấy vì hôn nhân đổ vỡ nên nghỉ quần, sinh ra hành động tự vẫn. Một cô gái tốt như vậy, cũng vì lụy tình mà phải chịu nhiều đòn đau

Cô gái này cũng thật có nét giống Tịnh Khiết...

[...]

Sau hơn một tiếng ngồi tâm sự, chia sẻ "kinh nghiệm" về những loại thức ăn bổ dưỡng giúp hồi phục canxi và những điều cần nên kiêng kị. Cô rời khỏi phòng bệnh với đầy áp phiền muộn trong lòng

Nhưng không ngờ, sau một hồi chờ đợi thang máy, người xuất hiện trong đấy không ai xa lạ mà lại chính là anh

_ A, Nguyệt Nhi. Sao em lại ở đây

Anh kinh ngạc nhìn cô, trong lòng có chút giật nảy mình. Cô cũng khá kinh ngạc khi có thể vô tình gặp anh, rồi ngập ngừng trả lời

_ Em chỉ đến thăm bệnh thôi. Còn anh sao cũng ở đây, anh có vấn đề gì về sức khỏe sao

_ Anh cũng chỉ đến thăm bạn mà thôi

Cô lẳng lặng bước vào thang máy, đứng cạnh bên anh rồi nhỏ giọng trả lời

_ Vậy sao?

Cô nhìn anh, không hiểu sao lại nhìn thấy lấp ló những tia nói dối

Liệu rằng, người mà anh đến thăm có phải là Tịnh Khiết hay không?

Chỉ cần nghĩ tới điều đó liền làm tim cô quặn thắt...

Ở đây, hai người, một thang máy nhưng lại chẳng ai nói với ai câu nào

Về phía anh, cho dù là anh bị ép buộc phải đến chăm sóc cho Tịnh Khiết, nhưng khi nhìn thấy cô, anh lại có cảm giác như mình vừa mới đi ăn vụng vậy. Nên dù không làm gì có lỗi nhưng vẫn không biết làm cách nào để lại mở lời với cô

Còn cô, cô đang chú tâm suy nghĩ về cô, về anh, về mối quan hệ của hai người, và cả về Tịnh Khiết nữa. Nếu như, dù đã đi một vòng lớn như vậy, nhưng anh lại vẫn thuộc về Tịnh Khiết. Vậy cô phải làm sao đây ???

_ Em đang suy nghĩ gì vậy, để anh đưa em về nhà

_ Vâng

Cô nhỏ giọng trả lời, nhưng đôi mắt lảng tránh, không nhìn trực tiếp vào anh

Đối với một mối quan hệ có quá nhiều điều để bận lòng như vậy, có nên tiếp tục duy trì hay không?

[...]

Anh cùng cô đi xe buýt về nhà, cô ngồi bên cạnh cửa sổ, lặng lẽ nhìn ngắm khung cảnh bên đường đang dần dần di chuyển. Còn anh, anh không ngừng nhìn ngắm cô, rồi đột nhiên khẽ vuốt nhẹ vào mái tóc mềm mại ấy

_ Làm sao lại trầm tư như vậy

Cô nhìn anh nở một nụ cười nhẹ như để anh an lòng hơn, rồi đột ngột khoác tay rồi tựa đầu vào vai anh

_ Chỉ là gặp bạn cũ làm nhớ lại nhiều chuyện lúc xưa thôi

Cô khẽ khép hờ đôi mắt, không tiếp tục nói chuyện nữa

_ Chuyện cũ rồi, những gì có thể bỏ qua được thì cứ bỏ qua đi. Phiền muộn làm gì

Cô dụi dụi đầu vào vai anh, vẫn tiếp tục im lặng

Có những chuyện cũ, cô thật muốn cho qua đi. Nhưng để làm được điều đó quả thực không dễ dàng gì

Đột nhiên điện thoại trong túi xách lại reo lên, cô ngồi thẳng người lên rồi mò mẫm xem vị trí của điện thoại đang ở đâu

Thì ra là tin nhắn vừa mới gửi đến, mà người gửi này lại chính là Lâm Phong

"Mối quan hệ của em với Hàn Vũ vẫn đang tiến triển tốt chứ"

Cô đã đọc, thế nhưng lại lặng người thật lâu mới từ từ nhấn tin trả lời

Quả thực hôm nay Lâm Phong rất kì lạ. Đầu tiên là đột ngột nhắc tới Tịnh Khiết, sau đó lại hỏi về mối quan hệ của cô và anh

Thật sự rất kì lạ, làm cô đây cũng có chút nghi ngờ...

Cô chậm rãi gõ bàn phím, hồi âm tin nhắn của Lâm Phong

"Tụi em vẫn rất tốt"

Cô tự hỏi, có phải bản thân mình đang dối lòng hay không?

Thế nhưng tiếng thông báo tin nhắn đã cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

"Anh mong là như vậy. Anh không muốn cô em gái nhỏ của anh lại phải đau lòng"

Lặng lẽ ngước lên nhìn anh, tâm sự của cô lại càng thêm nặng trĩu trong lòng

Cô cũng mong là như vậy

Nhưng sự đời, liệu có chịu thuận theo lòng người

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tôn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tối hôm nay, cô có hẹn cùng anh xem một bộ phim tình cảm lãng mạn, xen vào đó là một vài tình tiết có chút hoang đường, mang tên Giải Thoát Ánh Trăng

Trước khi trùng sinh, vào thời gian này, bộ phim Giải Thoát Ánh Trăng vừa tung trailer liền lập tức thu hút sự chú ý của giới trẻ. Tuy cô từng xem rồi, nhưng bây giờ vẫn muốn xem lại lần nữa

Bởi từng có một kỉ niệm khó quên...

[Phim kể về một nàng thiên sứ thực tập phải đầu thai xuống trần gian, ném trái đu thất tình (7 thứ tình cảm của con người) trong một kiếp mới trở thành một nàng thiên sứ thật sự. Nàng ở trần gian lại không tránh khỏi việc rơi vào tình ái, nàng đã yêu phải một người...

Đáng tiếc, người con trai ấy sau đó đã lấy vợ. Cho dù hẳn đối đãi với nàng tốt bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ xem nàng như một cô em gái mà thôi

Đề rồi sau đó, nàng hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, dù kiếp này vẫn chưa kết thúc nhưng những người trên tiên giới sẽ tạo một cái chết giả cho nàng, để nàng trở về tiên giới

Nhưng nàng chưa thể trở về, nàng đã xin họ chút thời gian để giải quyết hết mọi chuyện còn quyền luyến nơi phàm trần

2 ngày sau, nàng cùng người con gái hẳn thích đi dạo phố, nhưng thật ra là mua chút đồ đặc để làm món quà cuối cùng tặng cho vợ chồng họ. Vốn dĩ đang đi trên đường, vợ hẳn phát hiện làm rơi mất hoa tai, liền chạy xuống lòng đường để tìm

Đề rồi, một chiếc xe tải lao tới, một bóng hình nhỏ bé cũng lao tới...]

_ Cô ấy có phải rất ngu ngốc hay không?

Cô ngừng hẳn động tác gặm bắp rang bơ của mình, quay sang hỏi anh

_ Tình yêu mà, đều khiến người ta làm những chuyện ngu ngốc

Cô nhìn chăm anh, đột nhiên chu môi bảo rằng

_ Anh cũng thật ngốc

Đúng vậy, anh rất ngốc

Anh ngốc tới mức yêu thầm cô suốt 4 năm lại không nói ra, lại đóng vai làm anh trai tốt. Để rồi 1 tháng trước khi kết hôn, anh đột gặp cô trong tình trạng nửa tỉnh nửa say mà nói yêu cô

Đồ đại ngốc !!!

_Ui..

Anh đột nhiên bẹo lấy một bên má cô, mắg yêu rằng

_Em còn ngốc hơn anh, yêu phải một tên ngốc

[Trên màn hình xuất hiện cảnh linh hồn nàng đang dần dần tan biến, cùng với những giai thoại đau xót thấu tim

"Trong hàng ngàn hàng vạn năm, trùng hợp lại sinh cùng kiếp

Trong hàng ngàn hàng vạn người, trùng hợp lại có thể gặp anh

Rõ là hữu duyên, chỉ tiếc rằng là hữu duyên vô phận

Đời này, kiếp này, tiếc thay lại không thể sánh bước bên anh

Không thể nào hứa hẹn kiếp sau

Nguyễn mong anh, đời đời hạnh phúc

Vĩnh biệt anh, người khiến em cả đời khắc cốt ghi tâm"]

Anh ngồi bên cạnh trầm tư bình luận

_ Rõ ràng là yêu cô ấy, sao lại không nói ra đi

Có lẽ người có thể cảm thông cho chàng trai kia, lại chính là cô

_ Hôn nhân

Anh nhìn cô tỏ vẻ không hiểu

_ Là hôn nhân ràng buộc con người. Một người con gái tốt như vậy, anh không nỡ phản bội cô ấy, không nỡ làm tổn thương cô ấy. Nên đã đành giết chết đi tình yêu của chính mình, giết chết đi tình yêu của nàng thiên sứ kia

Anh im lặng nhìn cô, cho dù trong lòng nhiều thắc mắc nhưng vẫn không hỏi lời nào

Một người có thể thấu tình đạt lý như vậy, rồi cuộc cuộc đời đã trải qua bao nhiêu thăng trầm đây...

[Quay trở lại bộ phim, nam chính lại nhà nàng để thu dọn những đồ lặt vặt, để rồi nhìn thấy quyển truyện tranh Nàng Tiên Cá mà nàng yêu thích nhất

Từ trước tới giờ hắn vẫn không hiểu, nàng đã trưởng thành đến như vậy, tại sao vẫn còn yêu thích câu chuyện cổ tích y như con nít kia

Có lẽ phải mất tới tận ngày hôm nay, hắn mới hiểu được nguyên nhân thật sự...

Lật từng trang truyện, vốn dĩ định ôn lại chuyện cũ với nàng, thế nhưng lại vô tình nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ kẹp giữa trang sách

Trên đây còn lưu lại chữ viết của nàng

"Nàng tiên cá, phải chăng rất đáng thương?"

Nàng nguyện đánh đổi đi giọng hát trời phú của mình, chỉ để có được đôi chân ở bên chàng

Mỗi bước chân như giẫm lên dao sắt nhọn, hà có gì mỗi đêm phải khiêu vũ vì chàng

Hi sinh nhiều đến như vậy, đánh đổi được gì? Chàng vẫn chỉ xem nàng là cô em gái nhỏ mà thôi

Nàng, mãi mãi cũng không có được tình yêu của chàng

>>>Tóm lại: Nữ nhân vì tình yêu thật ngu ngốc <<" <<<"

Hắn lật mặt còn lại của tờ giấy, nhìn thấy những dòng chữ của nàng, nhưng có vẻ còn mới hơn những dòng bên kia

"Hóa ra mình cũng thật ngu ngốc như nàng tiên cá. Thích anh ấy nhưng lại không thể nói ra. Lặng lặng nhìn anh ấy cùng người con gái khác kết hôn, ngay cả quyền để ghen cũng không có nữa...

>>>Minh cũng là một nữ nhân ngu ngốc <<" <<<"

Một giọt nước khê làm nhòa đi dòng chữ của nàng...]

Cô nhớ lại gần 5 năm trước, cũng là vào thời điểm này, phim Giải Thoát Ánh Trăng vừa công bố ngày chiếu rạp là cô hện Tuấn Khang đến xem ngay. Thế nhưng một ngày trước khi phim công diễn, Tuấn Khang lại bảo bạn viết luận văn, khiến cho cô leo cây.

Cũng giống như bây giờ, người cùng cô đến xem phim cũng là anh

Lúc ấy, tới đoạn này, anh ngồi bên cạnh lại đột nhiên bình luận phim rất nhập tâm, như thể anh là cô nữ chính vậy

_ Cô ấy cũng giống như nàng tiên cá vậy, em thấy sao?

_ Sao cơ ???

Cô lúc ấy suy nghĩ hạn hẹp, có chút không hiểu câu nói của anh

_ Nàng tiên cá đánh đổi giọng hát, nhưng vẫn không thể có được trái tim hoàng tử, cuối cùng lại tan biến thành bọt biển. Còn cô ấy, đánh đổi mạng sống của mình để bảo vệ người con gái mà anh ta yêu, cuối cùng cũng phải rời khỏi nhân thế

Cô liếc mắt nhìn anh, tỏ vẻ đăm chiêu

_Bày đặt văn chương đồ, tâm tư đồ...

Anh nhắm mắt, dùng tay gõ lên đầu cô gái bướng bỉnh này

_Không cho sao

Vậy... còn bây giờ ?

Bây giờ, tới lượt cô hỏi anh

_Cô ấy cũng giống như nàng tiên cá vậy, anh thấy sao?

Anh trầm tư trong giây lát, cuối cùng cũng cho cô một câu trả lời thân thuộc vô cùng

_Quả thật rất giống. Nàng tiên cá đánh đổi giọng hát, nhưng vẫn không thể có được trái tim hoàng tử, cuối cùng đành tan biến thành bọt biển. Còn cô ấy thì đánh đổi mạng sống của mình để bảo vệ người con gái mà anh ta yêu, cuối cùng đành phải rời khỏi nhân thế. Em thấy anh nói đúng không?

_Đúng. Rất đúng...

Anh, vẫn y như ngày ấy, mãi mãi vẫn chẳng hề thay đổi...

Vậy anh có đoán được rằng, giữa anh và cô, ai giống nàng tiên cá hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Không biết ông trời đang tiếc thương ai, lại gieo rắc xuống nhân gian một trận mưa lớn. Làm thú vui tản bộ dưới mưa của cô bùng phát theo

Cứ coi như sẵn tiện mua chút đồ lặt vặt cho anh hai đi

Nhưng, trên đời này có rất nhiều chuyện cô không ngờ tới. Ngày tránh, đêm tránh, rốt cuộc lại không thể tránh khỏi hôm nay

Lúc định bước vào mua chút đồ, người cô vô tình va chạm tại cửa ra vào, lại chính là Tịnh Khiết

May mắn thay, ngay thời điểm này con bé ấy vẫn chưa quen biết cô

Nếu không, cô thật không biết làm thế nào để đối mặt với Tịnh Khiết, là Tịnh Khiết của trước kia...

Lúc trước, hơn 4 năm trước trước khi trùng sinh, cô đã gặp Tịnh Khiết lần đầu tiên qua lời giới thiệu "là con của bạn mẹ anh" của anh. Con bé ấy là người con gái đầu tiên mà anh giới thiệu với cô, nên khiến cô có chút suy nghĩ "mờ ám" về mối quan hệ của hai người họ. Mà lúc cô nói ra, lại bị anh kí đầu trách móc cho một cái

Hơn 1 tháng sau khi quen biết, Tịnh Khiết ngại ngùng nói mình thích anh cho cô nghe. Làm cô tò mò dò xét tâm tư của anh, báo hại cô bị anh tức giận mà mắng "Đừng nhiều chuyện", giận cô hết mấy ngày liền

3 năm trước trước khi trùng sinh, Tịnh Khiết nước mắt nước mũi chạy đến báo anh đã từ chối lời tỏ tình của con bé, còn bảo rằng anh đã có người trong mộng rồi. Làm cô an ủi con bé hết cả ngày trời. Nhưng lần này cô biết rút kinh nghiệm, không còn dò xét tâm tư anh nữa mà len lén quan sát anh. Nhưng bằng một thời gian dài sau, cô vẫn không biết anh đang thích ai

1 năm 1 tháng trước khi trùng sinh, con bé hí hửng thông báo mình sắp kết hôn với anh. Lúc đó cô ngoài miệng chúc mừng, trong lòng lại khó xử vô cùng. Bởi mới vừa đêm hôm qua anh đã tỏ tình với cô, cũng đã bị cô từ chối

Còn bây giờ, trùng sinh rồi sẽ xoay chuyển làm sao đây ???

Cô quá chú tâm suy nghĩ về quá khứ, đã vô tình lơ đi tiếng còi xe đang kêu réo cô

Tiếng còi này, không phải vì cô gây cản trở giao thông mà bị người ta hối thúc. Tiếng còi này, vốn là của một người rất quen thuộc đang cố gọi cô

Nhưng phải mất hết cả quãng đường, cô mới phát hiện ra

_Em đang trên đường về nhà sao?

Kính xe từ từ mờ ra, hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Lâm Phong đang nhìn chăm chăm vào cô

_Không cần phiền anh như vậy đâu. Chỉ cần đi qua 3 con đường là về đến nhà rồi, em có thể tự đi được mà

_Đừng khách sáo với anh như vậy đâu

Lâm Phong bỏ mặc lời nói của cô, liền ra khỏi xe cùng với chiếc ô trên tay, mở cửa mời cô vào

Đã như vậy rồi, cô không thể nào khác sáo được nữa

_Cám ơn anh

Chỉ có hai người trong một chiếc xe nhỏ bé như vậy, nhưng khoảng cách vẫn mãi xa lạ vô cùng. Mặc cho sự quan tâm của ai...

_Sau này trời có mưa thì đừng ra ngoài lung tung như vậy. Em cũng biết sức khỏe của em không được tốt mà

Ánh mắt cô hồ hững ngắm nhìn những giọt nước chảy dài trên cửa xe, không quên trả lời

_Chân của em chỉ là hơi yếu thôi chứ sức khỏe của em vốn rất tốt mà. Anh không cần khéo lo như vậy đâu

Một người tiến, một người lùi, mãi mãi cũng không thể chạm tới nhau...

Lâm Phong đương nhiên hiểu rõ, sự khách sáo giữa hai người nhiều bao nhiêu, lại càng xa cách bấy nhiêu...

_Anh chỉ muốn tốt cho em thôi

Lâm Phong nhìn trộm cô một lát, sau đó lại chuyển tâm tiếp tục lái xe

Nghe câu nói ấy, cô cau mày nhìn Lâm Phong, không khỏi cẩn thận

_Anh thật giống như anh hai. Đều là những ông già thích cẩn thận em

Lâm Phong phì cười, một nụ cười đặt biệt rất chua chát

"Nhưng anh không muốn làm anh trai của em"

Câu nói ấy, Lâm Phong mãi mãi chỉ có thể trộm nghĩ trong lòng, mãi mãi cũng không thể nói ra...

Băng qua 3 con đường, thoáng chốc cũng về tới nhà cô. Nâng cao chiếc ô đen lên, cô cẩn thận chú ý tránh xa vũng nước dưới chân, không quên nói lời từ biệt với Lâm Phong

_Phiền anh đưa em về tận nhà rồi. Đi đường cẩn thận nhé

_Ừm...

Vốn dĩ, Lâm Phong định khởi động xe để về nhà luôn rồi, nhưng lại vô tình bắt gặp một bóng hình quen thuộc phía trước nên đành nán lại trong giây lát

Cửa xe đột nhiên mở ra, Lâm Phong tiến lại gần làm cô không khỏi nhú mày thắc mắc

_Này, sao anh lại ra đây rồi

Cánh môi ai đó khẽ nhếch lên nụ cười, ánh mắt đang chú tâm nhìn vào nơi nào đó

_Để gặp mặt bạn trai em xem hắn ta thế nào

_Hàn Vũ?

Cô nheo mắt nhìn theo hướng nhìn của Lâm Phong, thật đúng là nhìn thấy anh ngay đang đứng ngay trước cổng

Nhưng, bên cạnh anh còn xuất hiện một người con gái. Và không ai xa lạ, người đó chính là Tịnh Khiết - người mà cô luôn muốn tránh né bấy lâu

Mà lúc này đây, anh đang bước về phía cô với một ánh mắt rất... "chua"

_Nhóc con, người này là ai vậy

Cô vừa định mở miệng đã bị lời ra sau lưng Lâm Phong, làm ánh mắt ai đó đã "chua" nay lại càng "chua" hơn

_Cậu là Hàn Vũ đúng chứ, tôi tên Lâm Phong, hân hạnh được quen biết

Anh lịch sự bắt tay với Lâm Phong, nhưng cả hai đều ngầm nghiêng răng siết tay thật chặt

_Hân hạnh. Nhưng sao anh lại biết tên tôi

Lâm Phong nhếch môi

_ Là bạn trai của Nguyệt Nhi mà, sao tôi có thể không biết đây

Một trái tim ngây thơ trong sáng ngay sau đó khẽ vỡ vụn

Vốn dĩ đã thích thầm anh bấy lâu, trái tim thơ ngây ấy không ngừng mong muốn có cơ hội chiếm lấy tâm tư anh

Thế nhưng, hóa ra anh đã có bạn gái, Tịnh Khiết liền cảm thấy bản thân thật đã hết hy vọng bên anh rồi

_ Còn cô gái kia là ai đây

Lâm Phong đương nhiên không quên được người con gái ấy là người đã từng xuất hiện ở bệnh viện chung với anh rồi. Nhưng, Lâm Phong lại muốn chính miệng anh thừa nhận xem mối quan hệ của hai người là thế nào

Anh theo hướng nhìn của Lâm Phong, liền nhớ ra cô nhóc mà mình quên lãng bấy giờ vẫn đang lặng lẽ đứng phía sau anh, lẳng lặng chưa dám nói lời nào

_ Chào anh, chị. Em tên là Tịnh Khiết, là bạn của anh Hàn Vũ

_ Vậy sao?

Nghe ngữ điệu của Lâm Phong như thể không hề tin tưởng chút nào, làm anh càng lúc càng thấy chướng mắt vô cùng

Vậy sao? Nếu không phải nhưng vậy thì Lâm Phong còn muốn như thế nào mới hài lòng đây?

_ Thôi, anh có việc về trước đây. Tạm biệt em

Cô cười gượng gạo, vẫy tay chào tạm biệt...

Đợi đến khi bóng xe vừa khuất dạng, anh liền chớp lấy cơ hội nắm tay gặng hỏi cô

_ Cái tên Lâm Phong kia là ai vậy, trông hần chẳng tốt lành gì cả

_ Anh ấy là bạn thân của anh hai, người ta là người rất rất tốt đó

Quả thực, từ trước đến giờ cô đều thấy Lâm Phong đối với cô rất rất tốt

Mà điều đó làm anh nhăn mặt cau có, cảm thấy "người rất rất tốt" đó thật chướng mắt, lại còn hình như để ý đến Nguyệt Nhi của anh nữa. Không "chua" sao được đây ><"

Cô chú tâm nhìn ánh mắt Tịnh Khiết đang lộ rõ sự đau lòng, liền khiến bản thân không tránh khỏi nhốn nháo trong lòng

_ Có khách đến nhà cũng không nên để người ta ở ngoài dầm mưa như vậy đâu. Thôi em phải vào nhà đây, anh cũng vào đi

Anh ân cần xoa đầu cô

_ Ủ. Nhớ giữ gìn sức khỏe đó

_ Vâng...

Cô lưu luyến nhìn anh, nhìn Tịnh Khiết, lẳng lặng rút chìa khóa đi vào nhà với nặng trĩu tâm tư trong lòng

Quả thật, ở bất kì nơi nào trên thế giới này có cô xuất hiện, thì nơi đó Tịnh Khiết mãi mãi không thể nào thu hút được sự chú ý của anh

Giống như lúc này đây...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tỏn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Vì chương này nói về Tịnh Khiết nhiều nên chuyển hướng một chút nhé. Mong mọi người không cảm thấy phiền

[Ngôi xưng cô cho Tịnh Khiết]

Sau khi tạm biệt Nguyệt Nhi, anh cùng cô, người trước kẻ sau lẳng lặng bước vào nhà

_Anh Hàn Vũ..

_Thế nào. Em lạnh sao? Dùng khăn lông này lau người chút đi

Cô nhanh chóng nhận lấy khăn lông của anh lau khô người, trong lòng vì tò mò mà khó tránh không lên tiếng hỏi anh

_Anh Hàn Vũ, cô gái kia là bạn gái anh sao?

Anh trầm ngâm giây lát..

_Ừ..

Anh rót một cốc nước ấm cho cô, cũng không quên rót cho mình cốc coffee nóng để giữ ấm người

_Nhưng mà em khoan hãy nói cho mẹ anh biết nhé

_Vâng..

Cô cúi đầu cười nhẹ, sau khi lau khô người xong liền nhanh nhẹn mở cặp ra, lấy 2 quyển sách đặt lên bàn

Đương nhiên cô không quên lý do mà mình đến tìm anh, đó là nhờ anh giảng giải những bài tập khó cho cô

Từ lúc cô chuyển lên đây sống, ngay cả mẹ cũng rất khuyến khích, tạo điều kiện cho cô ở bên anh. Đương nhiên, lần này cũng là mẹ nói khéo, kêu cô tới tìm anh

Thế nhưng bây giờ, anh đột nhiên gom hết sách vở, làm cô ngơ ngác cả lên

_Anh làm sao vậy

Anh chỉ tay lên tầng trên, không quên nói

_Bàn ở đây không tiện, vào phòng của anh đi. Ở đây thuận tiện cho việc học hơn

"Vào phòng của anh? - Phải chăng là phòng ngủ của anh Hàn Vũ?"

Và quả thật đúng như cô đoán, nơi mà cô học thêm đúng là phòng ngủ của anh

Phong cách bài trí đơn giản, thoáng nét cổ điển phương Tây nhưng lại mang nét rất hiện đại. Đặc biệt, điểm làm cô chú ý nhất chính là tủ sách rất to của anh. Nó chứa rất nhiều sách Việt lẫn Anh và về nhiều thể loại phong phú khác nhau

Anh quả thật rất yêu sách !!!

1 tiếng đồng hồ bên anh, được nghe giọng nói êm dịu của anh, được len lén ngắm nhìn anh với một khoảng cách thật gần... Thật sự rất tuyệt!

Anh thật sự rất đẹp trai a...

Nhưng,

Có câu rằng "Như hoa trong gương, như trăng trong nước"

Và cũng còn có câu "Rất gần, gần trong gang tấc. Nhưng lại rất xa, xa tận chân trời"

Phải chăng rất phù hợp trong hoàn cảnh này?

Anh vốn dĩ đang ở trước mặt cô đây, nhưng sao lại có cảm giác xa lạ đến vô cùng. Cho dù cô có cố gắng chạm vào thế nào đi chăng nữa, phải chăng chỉ chạm đến hư vô?

Cô không biết. Điều duy nhất mà cô biết, chính là chỉ cần trong giây phút này có thể bên anh, vậy là đủ rồi..

Nhưng,

_ Dù sao cũng đã trưa rồi. Anh ở lại đây nghỉ ngơi đi, em xuống làm cơm cho anh

_ Phiền em rồi...

Anh không khách sáo, liền ngay lập tức leo lên giường chợp mắt một lát

Đề rồi 45 phút sau, cô lịch sự gõ cửa gọi anh

_ Hân Vũ, anh xuống ăn cơm đi. Anh Hân Vũ...

Thế nhưng, im lặng lại chính là câu trả lời duy nhất mà cô nhận được

Dẫu sao anh cũng ngủ sâu như vậy, cô không thể đứng ngoài chờ mà trực tiếp vào phòng gọi anh. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của anh, thật là làm say đắm lòng người. Khiến cô không tránh khỏi trộm ngắm một lát

Chỉ là càng ngắm càng say, tới mức lá gan vốn nhỏ bé của cô cũng càng lúc càng lớn

Cánh môi anh đào nhỏ bé ngang nhiên trộm hôn anh. Thế nhưng, gan thỏ dẫu lớn đến đâu vẫn là gan thỏ. Cô chỉ dám đơn thuần "môi chạm môi" với anh mà thôi...

Và như những tình tiết cầu huyết của phim truyền hình, ngay thời khắc đặt sắc này, người trong cuộc bỗng nhiên tỉnh dậy !!!

[...]

Tuần này mình có chút chuyện nên sẽ bỏ sung chương 24 sau. Mỗi tháng mình đều đăng 2 chương, nên nếu tháng nào có chậm trễ, mình sẽ bỏ sung vào tháng sau nhé

Mong mọi người thứ lỗi cho tác giả lười biếng này

Vừa trông thấy ánh mắt anh, cô giật mình, theo phản xạ liền lập tức nhảy về phía sau

Anh thoáng thấy nét bối rối trên gương mặt ấy, nhưng chưa kịp nói câu nào liền thấy cô chạy ra khỏi phòng rất nhanh

Thế nhưng anh lại không ngay lập tức đuổi theo cô mà lại thần thờ ngồi đấy vì anh vẫn chưa thể định hình được điều gì. Mọi chuyện, thật sự đã xảy ra quá nhanh...

"Tĩnh Khiết...Hôn mình?"

Anh ngồi đơ người một thời gian, nhưng suy nghĩ mãi rơi vào trống rỗng. Cho đến tỉnh táo chạy xuống nhà, cô đã không còn ở đây nữa rồi

Thật không biết sau này anh sẽ đối mặt với cô như thế nào đây. Đáng lẽ, anh không nên đối xử với cô quá tốt nhưng vẫn vương vấn chút mập mờ. Thế nên giờ đây mới khiến cô có nhiều hiểu lầm như vậy

Nhưng mà giống như Thiên Kỳ đã từng nói, bản tính anh vốn đã như vậy rồi

Haizzz... Thật phiền lòng...

Chẳng biết do vô tình hay duyên số, hai hôm sau anh vô tình gặp lại cô trong quán coffee "thân thuộc" ấy. Cô đã toan bước đi như muốn trốn tránh, thế nhưng lại bị anh cầm cổ tay giữ lại

_ Nếu đã gặp, vậy ngồi xuống chút đi

Cô cúi đầu lờ đờ theo anh, đôi môi anh đào khẽ nhấp máy

_ Vâng...

Cô và anh ngồi đối diện nhau, vẫn cứ lặp lại điệp khúc im lặng như ngày nào

Bẵng cho đến một lúc, cô mới lên tiếng mở lời một cách khó khăn

_ Em xin lỗi...

Cô cúi đầu, không nỡ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của anh. Nhưng, cô sai rồi...

_ Không sao...

Cô ngạc nhiên mở to mắt ra nhìn anh. Thì ra, ánh mắt anh không tỏ vẻ chán ghét như cô nghĩ. Nhưng không chán ghét, không đồng nghĩa sẽ có yêu thương...

_Nhưng sau này, đừng lặp lại hành động như vậy nữa

Ánh mắt cô lấp lánh ánh nước, nỗi đau xót trong tim không ngừng rỉ ra. Từng chút, từng chút một

_Nhưng, em thích anh cơ mà. Cho dù biết rằng anh đã có bạn gái, cho dù luôn ép buộc bản thân đừng nghĩ đến anh. Nhưng em không thể ngăn cản trái tim này ngừng thích anh

Rung động đầu đời, thật sự rất khó phai..

Thế nhưng, tình yêu là một thứ không thể nào gượng ép được, cho dù có cố gắng thế nhường nào

Đương nhiên, anh hiểu rất rõ điều đó. Nhưng nếu không cắt đứt thẳng thừng, không lẽ lại để cô tiếp tục nuôi hy vọng sao?

Cô thật sự là một cô con gái tốt nên anh không muốn làm cô bị tổn thương. Nhưng anh đã không còn lựa chọn nào nữa rồi. Vì đây, có lẽ là điều tốt nhất cho cả cô và anh

Nhưng nhìn thấy đôi mắt long lanh ngấn nước ấy, anh không tránh khỏi ngùi lòng

Là vì anh chưa đủ nhẫn tâm..

Dấu hào hoa phong nhã, nhưng chẳng phong lưu đa tình. Người đời gọi đó là lãng nhãng

Tính lãng nhãng của anh mà nói, chính là đối xử với ai cũng quá tốt, thế nhưng lại quá mập mờ khiến cho người khác không tránh khỏi hiểu lầm. Trái tim thiếu nữ ấy vô tình sa phải lưới tình, nhưng cuối cùng, thứ nhận được lại không là gì cả

_Anh xin lỗi...

Lời xin lỗi này, rốt cuộc là gì? Là xin lỗi vì đã mập mờ khiến cô hiểu lầm? Hay xin lỗi vì không thể chấp nhận tình cảm của cô?

Hay... là cả hai?

Cô không biết!

Điều duy nhất cô biết được, là bản thân cô đã chẳng còn hy vọng nào rồi

Hy vọng ấy, anh một chút cũng không cho cô...

Ngoài trời mưa lất phất rơi, mà dòng người vẫn chen chúc nhau như thế

Dấu mưa không đủ để thấm đẫm áo ai, nhưng lại dễ dàng thấm đẫm trái tim một con người

Anh từ chối dứt khoát, quay đầu bước đi cũng dứt khoát. Bỏ lại cô bơ vơ ở phía sau...

Phải chăng nơi cô nhìn thấy, mãi mãi cũng chỉ là bóng lưng của anh?

[...]

Chương sau bắt đầu hơi ngược nam-nữ chính nhé :v

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tổn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Vừa trông thấy ánh mắt anh, cô giật mình, theo phản xạ liền lập tức nhảy về phía sau

Anh thoáng thấy nét bối rối trên gương mặt ấy, nhưng chưa kịp nói câu nào liền thấy cô chạy ra khỏi phòng rất nhanh

Thế nhưng anh lại không ngay lập tức đuổi theo cô mà lại thần thờ ngồi đấy vì anh vẫn chưa thể định hình được điều gì. Mọi chuyện, thật sự đã xảy ra quá nhanh...

"Tĩnh Khiết...Hôn mình?"

Anh ngồi đơ người một thời gian, nhưng suy nghĩ mãi rơi vào trống rỗng. Cho đến tỉnh táo chạy xuống nhà, cô đã không còn ở đây nữa rồi

Thật không biết sau này anh sẽ đối mặt với cô như thế nào đây. Đáng lẽ, anh không nên đối xử với cô quá tốt nhưng vẫn vương vấn chút mập mờ. Thế nên giờ đây mới khiến cô có nhiều hiểu lầm như vậy

Nhưng mà giống như Thiên Kỳ đã từng nói, bản tính anh vốn đã như vậy rồi

Haizzz... Thật phiền lòng..

Chẳng biết do vô tình hay duyên số, hai hôm sau anh vô tình gặp lại cô trong quán coffee "thân thuộc" ấy. Cô đã toan bước đi như muốn trốn tránh, thế nhưng lại bị anh cầm cổ tay giữ lại

_Nếu đã gặp, vậy ngồi xuống chút đi

Cô cúi đầu lèo đèo theo anh, đôi môi anh đào khẽ mấp máy

_Vâng...

Cô và anh ngồi đối diện nhau, vẫn cứ lặp lại điệp khúc im lặng như ngày nào

Bẵng cho đến một lúc, cô mới lên tiếng mở lời một cách khó khăn

_Em xin lỗi...

Cô cúi đầu, không nỡ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của anh. Nhưng, cô sai rồi...

_Không sao...

Cô ngạc nhiên mở to mắt ra nhìn anh. Thì ra, ánh mắt anh không tỏ vẻ chán ghét như cô nghĩ. Nhưng không chán ghét, không đồng nghĩa sẽ có yêu thương...

_Nhưng sau này, đừng lặp lại hành động như vậy nữa

Ánh mắt cô lấp lánh ánh nước, nỗi đau xót trong tim không ngừng rỉ ra. Từng chút, từng chút một

_Nhưng, em thích anh cơ mà. Cho dù biết rằng anh đã có bạn gái, cho dù luôn ép buộc bản thân đừng nghĩ đến anh. Nhưng em không thể ngăn cản trái tim này ngừng thích anh

Rung động đầu đời, thật sự rất khó phai..

Thế nhưng, tình yêu là một thứ không thể nào gượng ép được, cho dù có cố gắng thế nhường nào

Đương nhiên, anh hiểu rất rõ điều đó. Nhưng nếu không cắt đứt thẳng thừng, không lẽ lại để cô tiếp tục nuôi hy vọng sao?

Cô thật sự là một cô con gái tốt nên anh không muốn làm cô bị tổn thương. Nhưng anh đã không còn lựa chọn nào nữa rồi. Vì đây, có lẽ là điều tốt nhất cho cả cô và anh

Nhưng nhìn thấy đôi mắt long lanh ngấn nước ấy, anh không tránh khỏi ngui lòng

Là vì anh chưa đủ nhẫn tâm...

Dấu hào hoa phong nhã, nhưng chẳng phong lưu đa tình. Người đời gọi đó là lãng nhãng

Tính lãng nhãng của anh mà nói, chính là đối xử với ai cũng quá tốt, thế nhưng lại quá mập mờ khiến cho người khác không tránh khỏi hiểu lầm. Trái tim thiếu nữ ấy vô tình sa phải lưới tình, nhưng cuối cùng, thứ nhận được lại không là gì cả

_Anh xin lỗi...

Lời xin lỗi này, rốt cuộc là gì? Là xin lỗi vì đã mập mờ khiến cô hiểu lầm? Hay xin lỗi vì không thể chấp nhận tình cảm của cô?

Hay... là cả hai?

Cô không biết!

Điều duy nhất cô biết được, là bản thân cô đã chẳng còn hy vọng nào rồi

Hy vọng ấy, anh một chút cũng không cho cô...

Ngoài trời mưa lất phất rơi, mà dòng người vẫn chen chúc nhau như thế

Dầu mưa không đủ để thấm đẫm áo ai, nhưng lại dễ dàng thấm đẫm trái tim một con người

Anh từ chối dứt khoát, quay đầu bước đi cũng dứt khoát. Bỏ lại cô bơ vơ ở phía sau...

Phải chăng nơi cô nhìn thấy, mãi mãi cũng chỉ là bóng lưng của anh?

[...]

Chương sau bắt đầu hơi ngược nam-nữ chính nhé :v

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Cô đang mãi mê đọc sách thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên. Mà chủ nhân của số điện thoại ấy, lại chính là của Tuấn Khang

"Tuấn Khang" - Đã bao lâu cô không nhìn thấy cái tên này rồi, cái tên đã từng thân thuộc với cô biết bao?

Tại sao... đột nhiên lại gọi cho cô?

Làm lòng cô có chút rối bời, khiến cho ngón tay liền run rẩy, rất lâu sau mới có thể ấn chấp nhận cuộc gọi ấy

Nhưng sau khi cô bắt máy, cả hai bên đầu dây đều là một chuỗi im lặng thật dài. Vì cả Tuấn Khang và cô đều không biết nên bắt đầu như thế nào

Có người từng bảo rằng nói lời "cảm ơn" và "xin lỗi" thật sự rất khó khăn. Nhưng ngay lúc này, cô mới có thể hiểu được thậm chí cả lời "xin chào" và "tạm biệt" cũng thật khó khăn biết nhường nào...

Cuộc gọi ấy kéo dài đến giây thứ 47 thì giọng nói trầm ấm của Tuấn Khang mới bắt đầu cất lên. Không ngắn, không dài, chỉ vồn vện 5 tiếng

«Ra gặp anh ngay đi!»

Gặp anh? Cô thật không hiểu được tại sao ngay giây phút này Tuấn Khang lại muốn gặp cô

Kể từ khi bắt đầu chia tay, Tuấn Khang đã căm ghét cô rất nhiều, đã không còn muốn nhìn thấy gương mặt cô vì cô đã phải bội tình yêu của họ. Nhưng giây phút này...

Nhưng giây phút này, ngữ điệu của Tuấn Khang lại giống anh khi đó vô cùng. Là cái đêm mà anh kêu cô xuống gặp anh, rồi thông báo rằng anh sắp kết hôn với Tịnh Khiết...

Cô có chút chần chừ, nhưng rốt cuộc cũng đồng ý xuống gặp Tuấn Khang. Nhưng cô lại bị chính bộ dạng Tuấn Khang mà phải giật mình. Vì anh ấy giờ đây thật khác, thật khác với người con trai mà cô đã từng yêu

Quần áo xộc xệch, mồ hôi nhễ nhại như thể vừa chạy gấp đến đây. Hơn nữa, ánh mắt Tuấn Khang giờ đây đã đỏ ngầu, nhưng không phải đỏ vì giận dữ

Là vì khóc sao?

Làm sao có thể chứ! Nhưng rốt cuộc, nguyên do Tuấn Khang đến đây chính là gì?

_Tiêu Dao đã nói cho anh biết tất cả rồi..

Cô sững người, mở to mắt nhìn Tuấn Khang. "Nói", là nói cái gì đây? Không lẽ...

_Lúc em đột ngột chia tay, anh đã suy nghĩ rất nhiều lý do để biện hộ cho điều ấy. Anh từng nghĩ, có phải em đã mắc phải căn bệnh nan y nào đấy, vì

không muốn làm anh đau lòng nên mới quyết định chia tay

Dừng lại một chút, sau đó Tuấn Khang lại tiếp tục nói tiếp

_Nhưng hóa ra, thực tế và phim truyền hình lại rất khác xa nhau. Em cao thượng tới mức đem tình yêu của mình trao tặng cho người khác ư? Em xem anh là gì đây?

Tuấn Khang đột ngột ôm cô vào trong lòng, ôn nhu nói tiếp

_Đừng ngu ngốc như vậy nữa. Anh biết, anh biết em cũng vẫn còn rất yêu anh. Vậy thì Nguyễn Nhi, chúng ta quay lại với nhau đi

Từ đầu đến cuối cô vẫn luôn im lặng lắng nghe, im lặng quan sát dấu cho tâm can quặn thắt vô cùng. Nhưng cho tới thời điểm này, cô biết mình không thể im lặng được nữa

_Tiêu Dao sao rồi?

Cô đột nhiên hỏi một câu khá không liên quan tới những gì Tuấn Khang nói, làm Tuấn Khang có chút ngạc nhiên

_Cô ấy vẫn đang ở nhà

_Câu ấy đã bị anh mắng sao

Tuấn Khang im lặng, không trả lời câu hỏi của cô

Có ý né tránh như vậy, thật đúng là Tuấn Khang đã trách mắng Tiêu Dao sao?

Tiêu Dao cũng thật quá ngu ngốc đi. Tại sao lại nói tất cả cho Tuấn Khang biết được cơ chứ? Nói ra, cô ấy không những không có lợi gì mà lại còn nhận phải thiệt thòi...

_Xin lỗi anh, chúng ta đã không thể như trước được nữa rồi

Cô đẩy Tuấn Khang ra, bài xích anh ấy, cũng bài xích đi tình cảm 6 năm của hai người

Dẫu buông bỏ không dễ gì, nhưng đây là điều duy nhất cô có thể làm và cũng là điều duy nhất cô nên làm

Còn Tuấn Khang, bị cô làm cho tức giận đến tâm tư cũng không còn giữ được bình tĩnh nữa

_Tại sao? Tại sao lại không thể như trước? Không lẽ... không lẽ vì hấn ta?

"Hấn ta" mà Tuấn Khang nói tới, không ai khác chính là anh...

Chỉ khi vừa nhắc tới anh, trong lòng cô liền nhốn nháo không ngừng. Bởi, người trước mắt là người cô từng yêu, còn anh là người mà hiện tại và mãi mãi cô đều muốn bên cạnh

Nhưng tại sao, ông trời lại muốn mối lương duyên của cô gặp trắc trở thế này

_Đúng vậy, là vì anh ấy, nhưng cũng vì anh nữa. Anh nghĩ thử xem, trong trái tim anh có thật sự còn có em không, anh có thật sự yêu em không?

Tuấn Khang nắm lấy bả vai cô, lời nói nói ra như chắc nịch

_Đương nhiên! Đương nhiên là anh yêu em

_Anh yêu em? Thật vậy sao?

Nước mắt của cô vô thức rơi, nhưng cô chẳng còn tâm trí nào để lau khô những giọt nước mắt ấy

_Anh yêu em, vậy tại sao trái tim anh vẫn còn khoảng trống để yêu Tiêu Dao? Nếu như thật lòng yêu một người thì đã không dễ dàng thay lòng như thế rồi...

_Nhưng mà...

Tuấn Khang định nói lời bào chữa thì cô lại lên tiếng cắt ngang

_Anh đừng viện cớ nữa. Em không ép anh phải yêu cô ấy, cô ấy cũng không hề kè dao uy hiếp anh. Nhưng anh cuối cùng đã yêu cô ấy rồi. Tình cảm của anh dành cho cô ấy là thật lòng, anh cũng biết mà...

Tuấn Khang đương nhiên biết rõ tình cảm của mình dành cho Tiêu Dao là thế nào. Bị cô vạch trần như vậy, liền khiến Tuấn Khang cảm thấy chột dạ

_Tiểu Dao đầu sao cũng là một cô gái tốt, anh nên trân trọng cô ấy, trân trọng tình cảm của cô ấy

Cô lau vội nước mắt, nở một nụ cười chua chát, cũng như nụ cười cuối cùng cô dành cho Tuấn Khang

_Và buông bỏ tình cảm của chúng ta...

Cô đứng đấy, cho đến khi bóng dáng kia chỉ còn là một nhân ảnh mờ ảo...

Suy cho cùng, Tuấn Khang cũng không thuộc về cô. Nhưng cô đã không buồn về điều này nữa rồi

Thế nhưng khi bất chợt xoay người bước vào nhà, lại khiến cô vô tình nhìn thấy anh. Cô chẳng biết anh bắt đầu đứng ở đây bao lâu rồi

Anh bước đến bên cô, nhẹ lau đi những giọt nước mắt còn vương vãn trên gương mặt cô. Nhưng động thái đó lại càng khiến cô rơi nước mắt nhiều hơn...

Nước mắt này thật khác với nước mắt cô dành cho Tuấn Khang

Nước mắt cô dành cho Tuấn Khang chứa đựng tổn thương, chua xót, bi phẫn, đau khổ

Còn đối với anh, giọt nước mắt ấy chứa đựng hạnh phúc...

Cô vòng tay ôm chầm lấy anh, dụi dụi đầu vào lồng ngực anh. Nước mắt, nước mũi gì cũng đều dính hết lên áo anh

Nhưng cô lại cảm thấy, anh dường như đang cứng đờ người. Là có gì sao?

_Có đau không?

_Đau...

Đau, rất đau lòng...

_Còn yêu Tuấn Khang sao?

Câu hỏi này, cô thật không biết nên trả lời như thế nào...

Cô đã yêu Tuấn Khang suốt 6 năm. Dù tình cảm ấy đã dừng lại tại 7 tháng trước, nhưng cũng không thể phai nhạt hoàn toàn

6 năm, muốn buông, không thể nào buông ngay được

Còn đối với Tuấn Khang lại càng khác, dù là 1 năm hay 6 năm, cũng đều đã buông rất dễ dàng

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tổn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Nơi không gian tĩnh mịch, bóng tối nặng nề bao trùm xung quanh cô. Vẫn là những tiếng *tít* quen thuộc khi ấy, vẫn là giọng nói vang vẳng quanh tai. Vốn dĩ trước đây cô không thể nào nhận ra giọng nói của người đó là ai. Thế nhưng bây giờ, cuối cùng cô cũng đã biết rồi

"Xin lỗi vì phải để em một mình ở nơi cô đơn lạnh lẽo này. Anh sắp đi đến một nơi thật xa, cũng không biết khi nào mới có thể trở về. Nguyệt Nhi, em nhất định phải đợi anh..."

Giọng nói đó... chính là của anh - Hàn Vũ

Rốt cuộc anh muốn đi đâu? Khi nào anh mới về bên cô? Tại sao anh lại muốn rời bỏ cô?

Đừng đi, có được không?

Nếu anh đi rồi, cô biết phải làm sao đây?

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy quanh trán, cô đột ngột mở to mắt ra, mắt rất rất lâu sau mới có thể nhận ra được tình hình hiện tại của mình là gì

Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ, cũng như mọi khi mà thôi...

Nhưng, nó lại không ngừng khiến cô lo lắng. Bàn tay khẽ nắm chặt điện thoại, cô rất muốn gọi cho anh, rất muốn biết anh giờ đây đang làm gì nhưng lại không thể gọi được

Bây giờ mới chỉ 2 giờ sáng mà thôi, cho dù cô không thể nào chợp mắt được cũng không thể phá hoại giấc ngủ của anh được

Mọi chuyện, cứ để tới sáng đi..

[...]

Tối tận sáng, rốt cuộc cô vẫn không thể nào chợp mắt được

7 giờ sáng, cô gọi anh, nhưng thứ mà cô nhận được vẫn chỉ là một chuỗi "tút" dài vô tận

Anh đang ở đâu ?!!

Anh có biết cô đang mong ngóng anh lắm không? Anh có biết cô lo cho anh lắm không?

Đừng như con ác mộng đó, đừng rời xa cô...

[...]

Khoảng 11 giờ trưa ngày hôm đó, cuối cùng cô cũng chờ được anh

Cô vội vã rời khỏi nhà, chạy đến ôm anh từ phía sau. Tầm lưng của anh thật rộng, cũng thật rất ấm

Cô nức nở, nũng nịu siết chặt lấy anh

_Anh đi đâu vậy, sao em gọi anh mãi mà anh không bắt máy? Có biết em lo cho anh lắm không..

Anh tách tay cô ra khỏi người mình, làm cho lòng cô thoáng hụt hẫng. Thế nhưng không lâu sau đó, anh liền ngay ôm tức ghì chặt cô vào trong lòng mình, nhẹ nhàng xoa mái tóc cô

_Nhóc con sao hôm nay lại không nheo thế này. Xa một tí mà đã nhớ anh rồi sao

Cô ghì chặt lấy anh, khẽ thì thầm

_Thật nhớ, nhớ lắm..

Anh hôn nhẹ lên mái tóc của cô, trong lòng khẽ thấy ấm áp

Anh đưa cô lên phòng mình để cô đợi anh. Bởi sau một chuyến đi dài, người anh cảm thấy bức rức khó chịu vô cùng. Cho dù muốn cùng cô đi chơi ngay lập tức, nhưng cũng không thể nào để vậy mà đi được

Vì không muốn để cô đợi lâu, anh thật sự tắm rất mau và không ai biết rằng anh có tắm qua loa hay không. Nhưng dù nhanh đến thế, khi bước ra khỏi phòng tắm anh đã thấy cô ngủ say trên giường mình từ bao giờ rồi

Có lẽ vì cả đêm không ngủ nên cô mới dễ dàng chợp mắt đến thế

Anh lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt thanh tú đang say ngủ của cô. Nhìn xem, ngay cả khi ngủ cô còn cau có như vậy, đôi mày nhíu chặt hết cả lên

Anh dùng tay thử duỗi duỗi đôi mày cô ra, không ngờ lại khiến cô tỉnh giấc

_Xin lỗi, lỡ đánh thức em mất rồi

Nhanh chóng ngồi dậy, cô khẽ nhỏ giọng nói

_Không sao đâu. Mà anh có đói không, em nấu cho anh ăn nha

_Không cần phải phiền em như vậy đâu

Anh nghịch ngợm捏 hai bên má cô, khiến đôi má ấy thoáng chốc ửng đỏ lên

_Để anh dắt em ra ngoài ăn

_Vâng...

[...]

Khỏi bốc ra từ bát canh nóng hổi khiến cả cô và anh không khỏi suýt xoa. Trời lạnh như thế này, canh nóng là tuyệt nhất!

Nhìn thấy cô chẳng còn bộ dạng ăn uống thực nữ như ngày nào, anh phì cười nhéo nhẹ vào mũi cô

_Thế nào, đói lắm sao?

Cô chau mày, nhăn nhó nói

_Thật đói lắm!

Cả đêm không ngủ, cả ngày không ăn, thật đói lắm...

_Ngoan, ăn nào. Dạo này em thật xanh xao lắm

Anh gấp lấy miếng thịt bò xào dứt cô ăn. Nhìn cô ngoan ngoãn mở miệng ra đón nhận, trong lòng anh liền dấy lên tia thỏa mãn

Nhìn cô càng lúc càng ốm, càng lúc càng xanh xao làm anh không khỏi buồn lòng. Nhưng song đó, quyết tâm muốn bên cô, vỗ béo cô càng trở dậy mạnh mẽ hơn

Nhưng mong muốn nhỏ nhoi ấy, có thể thành hiện thực chăng?

[...]

Sau khi ăn uống no nê, anh cùng cô tản bộ để thức ăn dễ dàng tiêu hóa hơn

Tay nắm tay, bước song hành, hai trái tim hòa chung nhịp đập...

Giây phút bình dị ấy thật hạnh phúc biết bao...

Cô thường hay lặng lẽ trộm nhìn anh. Giây phút bình dị này làm lòng cô không tránh khỏi sợ hãi, sợ rằng không thể giữ nó trọn vẹn đến cuối cùng

Như giấc mơ đó!

Từ lúc trùng sinh đến nay cô đã có rất nhiều giấc mơ kì lạ, và cô mãi vẫn không thể lí giải được những giấc mơ ấy là gì. Nhưng chúng đều mang đến cảm giác chân thật đến lạ kì

Và cô không hề muốn cảm giác chân thật ấy áp đặt lên con ác mộng kia

Cô không muốn mọi cố gắng trong suốt mấy tháng vừa qua bị vụt mất trong nuối tiếc

Cô không muốn mất anh

Thật không muốn, nhưng...

*tín*tín*

_Cẩn thận

Nhiều âm thanh hỗn tạp đột nhiên vây quanh khiến cô bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ của mình. Khi nhận thức được lời cảnh báo của anh, cũng là lúc cô được ngắm nhìn gương mặt anh thật gần. Nhưng sao...

rầm

Trời đất bỗng chốc tối sầm lại, cô dường như cảm nhận được một dòng nước ấm chảy ngang mặt mình, ướt đầm

Âm thanh hỗn tạp vẫn vang vọng bên tai cô, cho đến khi nhận thức của cô mất dần đi...

[...]

Nhẹ nhàng mở mắt một cách khó nhọc, người mà cô thấy đầu tiên chính là Dương Minh

Nhìn thấy cô tỉnh dậy, Dương Minh liền mừng rỡ vô cùng. Nhưng sao nét cười ấy lại khiến cô có chút kì lạ, một chút dưng cảm không lành...

_Anh...

Cô thều thào gọi, dường như muốn nói với Dương Minh lời nào đó. Thế nhưng chưa kịp nói gì lại bị Dương Minh chen câu vào

_Ngoan, có chỗ nào không ổn không? Ở đây chờ anh chút, để anh gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em

Cô nhìn Dương Minh hồi hả gọi bác sĩ, thần trí dần bắt ổn mà tiếp tục ngủ thiếp đi...

Cô chẳng thể nào lường trước được sóng gió tiếp theo lớn thế nào đâu, Dương Minh cũng biết khi cô hay tin sẽ không chịu nổi đã kích này đâu

Cầm sợi dây đeo tay hình cò bốn lá có nhiều đường trầy xước và dính máu của cô, Dương Minh chỉ mong ngày mai có thể tốt đẹp hơn... một chút...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Lại tiếp tục ngủ thêm một giấc nữa, cô không biết rốt cuộc mình đã ngủ hết bao lâu. Nhưng khi tỉnh lại, cô thật là đói chết mất

Hiện tại Dương Minh đang chuẩn bị dứt cháo cho cô ăn. Nhưng điều kì lạ ở đây là Dương Minh luôn tránh né những câu hỏi của cô, luôn cố ý bơ cô. Làm cho cô thật không thể không tránh khỏi thắc mắc

_Anh hai...

Dương Minh cười nhẹ nhìn cô, vừa múc cháo ra lại vừa trả lời

_Đói lắm rồi phải không. Ngoan, chờ anh tí là có cháo ăn ngay thôi

Đấy, anh hai lại tránh né cô...

_Anh hai...

Dương Minh nhanh chóng bung tô cháo lại, múc ra một muỗng thật đầy đặt ngay trước mặt cô. Nhưng khi thấy cô vẫn chưa chịu ngoan ngoãn há miệng ăn, anh liền thoáng cau có mặt mày

_Ngoan, ba mẹ sắp vào thăm em rồi. Em cần phải bồi bổ nhiều hơn, nếu không ba mẹ sẽ lo lắng lắm đấy

_Anh ấy... thế nào rồi?

Không nhận được, nước mắt hai bên khóe mi cô không ngừng tuôn rơi

Cô không ngốc, cô nhớ rất rõ người đi cùng cô lúc đấy là anh. Nhưng, cô đã tỉnh hết mấy tiếng rồi mà anh cũng không tới thăm cô. Nếu là anh, anh nhất định sẽ không bỏ mặc cô một mình, nhất định sẽ tới thăm cô mà

Huống chi, cô đã phải nhập viện như thế này, thì anh có bao nhiêu phần bình an đây?

Cô không biết, cũng không ai muốn nói cho cô biết

Phải chăng?...

Dương Minh đặt tô cháo lên bàn, ôn nhu ôm lấy em gái bé bỏng đang lấm lem nước mắt. Dường như, cô nghe được tiếng Dương Minh khẽ thở dài bên tai

_Cậu ấy vì che chắn cho em khiến cho bản thân bị xe hơi tông phải, đầu không chỉ va đập mạnh xuống đường mà còn gãy mất vài chiếc xương sườn. Sau khi cấp cứu không bao lâu, cuối cùng đã...

Chữ cuối cùng ấy mãi không bao giờ được nói ra, nhưng cũng đủ để cho cả hai đều phải mắc nghẹn. Nhưng Dương Minh là nghẹn trong cổ họng, còn cô lại là nghẹn trong lòng

Cánh tay ban nãy vừa mới ôm chầm lấy Dương Minh, bây giờ liền vô thức rơi xuống

Như chết lặng..

Cô không nói bất cứ lời nào, cũng không làm bất cứ động tác nào nữa. Yên lặng như thế, mãi cúi gằm mặt như thế. Nhưng đôi vai gầy ấy, vô thức run lên bần bật, vô thức làm ướt đầm áo ai

"Trùng sinh", hai chữ này bất tri bất giác mà hiện hữu trong đầu cô

Trùng sinh, rốt cuộc là vì điều gì?

Hóa ra, trùng sinh không phải là cơ hội để cô được yêu anh

Hóa ra, ông trời không cho ai bất cứ cơ hội nào cả

Là cô đã bỏ lỡ anh. Bỏ lỡ rồi, không còn cơ hội nào để quay lại nữa

Cô sai rồi... Sai thật rồi...

Trùng sinh thì được gì ?

Không được gì cả !!!

Vậy tại sao lại phải trùng sinh? Để rồi vẫn không thể bên anh, còn đánh mất anh, vĩnh viễn...

Thà rằng đừng để cô trùng sinh. Thà rằng vào cái đêm định mệnh ấy để cô chết đi

Thà rằng để cô chết, còn hơn là anh...

[...]

Cô vốn muốn tới thăm anh sớm hơn, nhưng sức khỏe của cô không cho phép, Dương Minh cũng không cho phép cô vì không muốn cô phải khó xử trước gia đình của anh

Cũng đúng thôi. Cô đã cướp đi sinh mạng của con trai họ, họ đương nhiên sẽ hận cô, ghét cô, không muốn nhìn thấy mặt cô

Và cũng khiến cô không thể đến gặp anh lần cuối, cũng không thể đường đường chính chính đến thăm anh...

Vài ngày sau đó, cuối cùng cô cũng có cơ hội được gặp anh, dù cơ hội ấy đã quá đổi muộn màng

Giờ đây, trước mắt cô

Cả nguồn sống bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một ngôi mộ vô tri lạnh lẽo...

Không giống như dự đoán của Dương Minh từ trước, đôi mắt thâm quầng ấy không tiếp tục khóc nữa. Cô đặc biệt rất im lặng, không nói năng cũng không khóc lóc. Dương Minh không biết có phải vì cô quá mệt mỏi hay không, hay nước mắt vốn dĩ đã cạn khô từ lâu rồi

Đứng cách cô một khoảng ngắn, Dương Minh để dành một góc riêng nhỏ dành cho cô, và anh...

[Nội tâm của Nguyệt Nhi]

Hân Vũ,

Em nhớ, anh từng rất vương vẩn về mối quan hệ của em với Tuấn Khang. Anh cảm thấy thật khó hiểu khi tại em chỉ mới quen nhau được 1 năm thôi, nhưng sao em lại khó buông bỏ tình cảm này đến vậy

Nhưng 1 năm lại không chỉ đơn thuần là 1 năm, là 6 năm

Có phải anh rất thắc mắc vì sao lại là 6 năm hay không? Cái này muốn giải thích ra thì thật rất dài đó

Phải bắt đầu từ việc hơn 4 năm sau, em đột nhiên lại gặp một tai nạn giao thông... Ừm... Không biết anh có giống em không, nhưng khi em gặp tai nạn ấy đột nhiên lại xuyên về đây, trở về khoảnh khắc 5 năm trước này

Liệu anh có giống em không?

Hay quay trở lại chủ đề chính nhé. Trong 4, 5 năm này xảy ra nhiều chuyện mà anh không ngờ tới đâu. Anh cũng biết 6 năm yêu đương không phải là một thời gian ngắn mà. Huống chi còn có rất nhiều kỉ niệm tươi đẹp đã từng trải qua

Nhưng, 6 năm yêu đương đó không đủ níu kéo một con người...

Em nhớ, lúc em nhờ anh đóng giả bạn trai của em, có phải anh cảm thấy nó giống như tình tiết cầu huyết trên phim truyền hình không? Thông cảm nha, chỉ tại vô nào em ít nếp nhăn quá, chẳng có tí sáng tạo nào cả nên đành vơ tạm cái chiêu cũ rít ấy thôi

Em không muốn tiếp tục yêu một người đã từng phản bội mình. Em không muốn lại một lần tổn thương nữa

Em cứ ngỡ mình sẽ có cơ hội được bên anh, nhưng em lại sai rồi...

Anh có biết, 4 tháng hẹn hò của chúng ta so với 1 năm của em với Tuấn Khang thật chênh lệch biết bao

Nhưng 1 năm là 1 năm quen biết, 6 năm yêu đương. Còn 4 tháng này lại là 5 năm quen biết, 4 tháng yêu đương

Tình cảm em dành cho Tuấn Khang thật khó phai nhòa. Thế còn tình yêu của chúng ta? Anh nghĩ thế nào?

Anh có biết, trong thế giới đơn thuần chỉ có trắng và đen của em, anh chính là màu sắc duy nhất

Anh đi rồi, thế giới của em biết phải làm sao đây?

Em nhớ, anh thích nhất là ngôi sao bị lãng quên, Pluto, tiểu hành tinh đã từng là hành tinh thứ 9 trong hệ Mặt Trời. Anh nói, lần đầu tiên nghe cái tên "Diêm Vương Tinh" liền cảm thấy nó thật đặc biệt, thế là anh đã yêu Pluto ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vào cái năm 2006, Pluto bị "trục xuất" khỏi hệ Mặt Trời, anh hình như đã đau buồn suốt cả năm đó luôn thì phải. Đúng chứ?

Trái Đất có Mặt Trăng, Pluto có Charon. Em muốn giống như Charon vậy, được làm một vệ tinh đi theo anh đến hết quỹ đạo này...

Nhưng rất tiếc là không thể được nữa rồi...

Hàn Vũ, anh muốn rời khỏi quỹ đạo này sao?

Anh đi rồi, bỏ em lại vậy sao?

Hàn Vũ...

Em rất nhớ anh...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tổn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Mỗi một trở về sau chuyến thăm mộ ấy, cô vẫn luôn trầm tư, lẳng lặng trở về phòng mà không nói lời nào với ai. Mà khi ấy, Dương Minh cũng không muốn tới làm phiền cô. Có lẽ, ngay lúc này anh nên để cô một mình, dần dần tự bình tâm lại thì sẽ tốt hơn

Nhưng nếu như biết được chuyện tiếp theo đó sẽ diễn ra như thế nào, thì Dương Minh có chịu để cô một mình như vậy không?

Sau đó...

Chán nản buồn dài trên giường, cô dường như muốn chộp mắt một chút nhưng vẫn không thể nào thiếp đi được. Bởi vì mỗi khi cô khép mi lại, hình bóng của anh vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí cô

Cô làm sao có thể tránh khỏi day dứt của lương tâm mình. Trong khi cái chết của anh, nhìn về mặt nào cũng đều là do lỗi của cô...

Lỗi của cô... của cô...

"Haizzz..."

Chính vì không thể ngủ được, cô quyết định đi tắm để rửa bỏ bút rứt trong người. Nhưng dù đang ngâm mình trong dòng nước ấm đó, lòng cô cũng thật lạnh biết bao

Lạnh lắm, rất lạnh...

Lạnh hơn cả cái đêm định mệnh ấy, cái đêm mà cô dầm mưa đi suốt cả con phố. Khi ấy, mưa lạnh, gió lạnh không ngừng tạt thẳng vào người cô. Nhưng như thế đã là gì so với bây giờ?

Đau lắm, rất đau...

Đau hơn cả cái đêm định mệnh ấy, cái đêm cô thần thờ trở về khi biết được Tuấn Khang đã lén lút qua lại với Tiểu Dao. Khi ấy, con tim cô như vụn vỡ khi những người thân yêu lại phản bội cô. Nhưng như thế đã là gì so với bây giờ?

Như thế đã là gì so với bây giờ?

Mỉm cười chua chát, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống hòa vào dòng nước ấm kia...

Cô khẽ khép nhẹ đôi mi, tựa đầu vào thành bồn tắm rồi ngủ thiếp đi. Mà lần này, ngược lại lại ngủ rất ngon, cũng lại rất lâu. Nhưng giấc ngủ này cũng thật rất đáng giá đi, vì nó đã giúp cô nhìn thấy được hình bóng của anh

Anh vẫn thế, vẫn đẹp trai như lần đầu cô gặp gỡ. Nhưng...

"Như hoa trong gương, như trăng trong nước" là điều duy nhất có thể miêu tả anh ngay lúc này. Vì anh đang ở ngay trước mắt cô đây, nhưng mãi mãi vẫn không thể nào chạm tới được

Anh đứng đó, rất gần nhưng cũng lại rất xa. Anh mỉm cười nhìn cô, thật sự rất ấm áp...

_Hàn Vũ...

_Ừ, anh đây

Lại nụ cười đó, ngọt ngào đến nao lòng

_Em xin lỗi, xin lỗi anh...

Anh tiến tới gần cô, vuốt nhẹ mái tóc nâu chỉ dài đến ngang vai của cô, ôn nhu trả lời

_Không sao, không phải lỗi của em mà

_Không phải

Cô không nhận được xúc cảm của mình liền khóc nức lên, ôm chặt lấy anh. Dù đó chỉ là ảo ảnh hư không mà thôi, nhưng cũng đủ ấm rồi

_Không phải, tất cả đều là lỗi của em, là lỗi của em hết

Anh đột nhiên vuốt nhẹ vào má cô, dịu dàng hôn lên trán cô

_Nhìn anh này. Ngoan, đừng khóc nữa có biết không. Anh không thích nhìn em khóc như vậy đâu

Sự ôn nhu của anh lại càng làm cô đau lòng hơn đây, anh có biết không?

_Hàn Vũ

Cô đột ngột ngược mắt lên nhìn anh, nở một nụ cười ngọt ngào cuối cùng vì anh mà rạng rỡ, cất lên những lời cuối cùng vì anh mà nói ra

_Đưa em tới thế giới có anh đi, có được không?

Đặt nhẹ lên môi anh nụ hôn cuối cùng vì anh mà say đắm. Để rồi tất cả tan thành hư vô...

[...]

_Nguyệt Nhi, tối giờ ăn tối rồi này. Em ngoan ngoãn xuống đây ăn tối với mọi người đi

Đáp lại tiếng gọi của Dương Minh là một sự yên lặng đến đáng sợ

_Đừng hù anh nữa. Em mau lên tiếng trả lời anh đi

Tiếng đập cửa của Dương Minh càng lúc càng dồn dập hơn

Nếu như là trước đây, mỗi khi anh đứng bên ngoài cửa kêu la inh ỏi, thì không lâu sau đó cô sẽ xuất hiện với hình tượng đầu tóc lù xù hết cả lên, còn thích lớn giọng trách ngược lại anh nữa

"Anh làm cái gì mà la hét om sòm thế, chỗ em đang ngủ cơ mà"

Nhưng lần này, không khí đặc biệt yên tĩnh một cách khác thường, làm lòng Dương Minh có chút bất an

Đột nhiên, Dương Minh thềm nghe được tiếng trách mắng của cô. Nhưng rút cuộc cô vẫn không lên tiếng trả lời, cũng không mở cửa ra. Nên Dương

Minh quyết định tìm chìa khóa dự phòng phòng cô

Vậy mà mở được cửa lại không thấy cô đâu, tìm Dương Minh liền đập nhanh đột ngột. Nhưng cho đến khi nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh mới thở phào nhẹ nhõm, thoáng an tâm trong lòng

_Nguyệt Nhi, em đang ở trong phòng tắm à? Mẹ gọi em xuống ăn cơm đây này

1s...

2s...

3s...

_Nguyệt Nhi, em có trong đó không?

_Nguyệt Nhi !!!

Tiếng kêu của Dương Minh càng lúc càng dồn dập hơn. Nhưng đáp trả lại sự lo lắng ấy, vẫn là một sự im lặng đến thuy chung của cô

Trong lòng Dương Minh càng nóng như lửa đốt, anh không nhịn được liền nhanh chóng đẩy cửa, xông vào phòng tắm của cô

Rốt cuộc cũng để Dương Minh tìm gặp cô. Thế nhưng...

Vòi nước vẫn chảy, chảy đến tràn ra đầy sàn. Còn cô, cô đang tựa đầu trên thành bồn tắm mà ngủ quên. Mà điều đặc biệt ở đây, chính là cô đi tắm nhưng lại không cởi bỏ quần áo ra

_Nguyệt Nhi dậy nào

Dương Minh khẽ lay cô

_Nguyệt Nhi à...

Sờ nhẹ vào mặt cô, rồi chạm đến đôi vai gầy của cô, chúng đều thật lạnh. Lạnh tới mức khiến Dương Minh rùng mình

Trái tim Dương Minh không tránh khỏi đập mạnh, anh nhanh chóng bế cô ra khỏi phòng tắm, miệng không ngừng mấp máy thì thầm bên tai cô

_Ngoan, không sao hết, em sẽ không sao cả đâu, sẽ ổn cả mà. Ngoan, có anh ở đây rồi, em nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu

Đó là lời Dương Minh khích lệ ý chí của cô, hay là đang khích lệ ý chí của chính mình? Hay đang tự lừa dối chính mình?

Thời gian nhẹ nhàng trôi, nhưng lòng người lại không được nhẹ nhàng như thế...

tút

tút

tút

tút.....

Điện tâm đồ vang lên một cách vô tình. Thế là kết thúc một đời người.

[...]

Cô cảm thấy toàn thân mình như phát sáng và đang dần dần tan biến giống như anh vậy. Có phải cô sẽ biến mất khỏi thế gian này như anh không?

tút

Âm thanh này khiến cô có cảm giác thật quen thuộc. Nó giống như âm thanh thường xuất hiện trong các giấc mơ của cô vậy, một âm thanh ám ảnh cô mỗi đêm..

tút

Cô cau mày, xoa nhẹ hai bên thái dương

"Âm thanh này rốt cuộc là gì đây"

tút

Tĩnh tâm suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cô cũng nhớ ra âm thanh này là gì rồi. Là tiếng phát ra từ điện tâm đồ

Nhưng điều duy nhất cô không thể hiểu được, đó chính là điện tâm đồ tại sao lại xuất hiện trong giấc mơ của cô, và tại sao bây giờ nó lại xuất hiện ở đây?

tít.....

Bây giờ, đến lượt cô tan thành hư vô...

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tôn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Nếu như bạn yêu thích một cái kết SE, hay bạn không hài lòng về cái kết tiếp theo của mình, bạn có thể dừng đọc tại đây

Nhưng mình cũng không đảm bảo cái kết tiếp theo sẽ HE đâu ^^

[...]

tít

Khẽ cau mày, cô vẫn không hiểu vì sao tiếng điện tâm đồ lại tiếp tục đeo bám cô đến tận đây

Nhưng, đây chính là đâu? Không phải linh hồn cô đã tan biến rồi sao? Không phải anh đã đưa cô tới thế giới của anh sao?

Hay, cô đã bị đưa tới địa phủ rồi chăng?

Vừa mệt mỏi rã rời, vừa không tránh được tâm tư hiếu kì của mình, cô khẽ khép nhẹ đôi mi rồi thoáng nhú mày. Bởi ánh sáng lạ lẫm nơi đây phủ khắp ánh nhìn của cô. Thật chói!

Thị giác cho cô biết: trước mắt cô là một màu trắng xóa

Khứu giác cho cô biết: một mùi thuốc sát trùng khó chịu xộc thẳng vào mũi cô

Xúc giác cho cô biết: rất đau, rất mệt mỏi

Vị giác cho cô biết: một chút khô khốc và vị đắng len lỏi

Thính giác cho cô biết: tiếng nói ai đó đang vang vọng bên tai

_Bác sĩ, bác sĩ, em ấy cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi. Ông mau lại xem cho con bé đi

Mi mắt cô dần khép lại, mọi thứ bỗng chốc lại tối sầm đi

[...]

Mệt mỏi mờ mắt thêm lần nữa, thứ cô nhìn thấy không còn là một màu trắng xóa, mà đó còn có ba, mẹ và Dương Minh. Mọi người đều nhìn cô với cái nhìn lo lắng vô cùng

_C..con...

Đôi môi bé nhỏ khẽ nhấp nháy một cách khó khăn, nhưng câu nói ấy vẫn chưa thể nào tròn trĩnh ngay được

_Ngoan, không gấp gáp gì hết. Cứ để khi nào trong người con khỏe thì hãy nói, có biết không?

Mẹ vuốt nhẹ mái tóc cô, ánh mắt còn thoáng long lanh làm cô nhìn vào cũng thật chua xót

_Con xin lỗi...

"Là con gái ngỗ nghịch bất hiếu, đã khiến ba mẹ phải phiền lòng rồi"

Mẹ ôm chầm lấy cô, hai mẹ con đều không kìm được nước mắt, khóc ướt đầm áo nhau

Bằng một lúc sau, vì sức khỏe của mẹ cô không tốt nên ba cô đã đưa mẹ cô về nhà nghỉ ngơi. Nên giờ đây, căn phòng này chỉ còn lại mình cô và Dương Minh

Cô nhìn bóng dáng mẹ vừa mới rời khỏi, lặng lẽ trút ra một tiếng thở dài

_Chỉ mới vài tiếng không gặp mẹ thôi, gương mặt mẹ đã có thêm nhiều nếp nhăn rồi. Em thật đúng là đứa con bất hiếu mà

_Vài tiếng?

Dương Minh đưa cái nhìn đầy nghi hoặc về phía cô. Mà cô đây cũng không thể nào hiểu được câu nói của anh rốt cuộc là có hàm ý gì

_Không phải sao?

Cô nhú mày nhìn Dương Minh, nhìn thái độ kì lạ của Dương Minh khi đột ngột nhìn về phía cô, còn nắm chặt lấy tay cô

_Nguyệt Nhi, có lẽ trong lúc hôn mê em đã không hề hay biết, em đã ngủ không chỉ vài giờ hay vài ngày. Thế giới xung quanh em, xoay chuyển đã gần 2 năm rồi. Em đã hôn mê gần 2 năm rồi...

_2 năm?

Lần này tới lượt cô nghi hoặc nhìn Dương Minh

Nếu như cô nhớ không lầm, cô chỉ mới vừa ở trong phòng tắm ngắm nghĩ đôi lát rồi sơ ý ngủ quên mà thôi. Không thể nào lại nghiêm trọng tới mức "ngủ quên" tận 2 năm như vậy chứ

_Vậy... nay đã là năm 2013 rồi..

Dương Minh nhú mày nhìn cô, rồi dùng khăn giấy dịu dàng lau mồ hôi đang chảy trên trán cô. Sau đó lại trộm thở dài một tiếng

_Hôm nay đã là tháng 4 năm 2017 rồi nhóc con

_Tháng 4 năm 2017?

Câu nói của Dương Minh không ngừng vang vọng trong tâm trí cô, không ngừng khiến cô suy nghĩ đến đau cả đầu

"Năm 2017... hôn mê 2 năm..."

Vậy chẳng phải cô bắt đầu hôn mê từ năm 2015 sao?

Nhưng "năm 2015", trong năm 2015 rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại là "2015" mà không phải là "2013" cơ chứ?

"Năm 2015, không lẽ là..."

_Nếu em không nhớ, anh sẽ kể hết những gì đã xảy ra xung quanh em trong 2 năm nay. Em có biết không, đêm hôm ấy em đột ngột rời khỏi nhà. Cũng trong đêm hôm ấy, anh đột nhiên nhận được cuộc gọi từ bệnh viện. Họ nói với anh rằng em đã gặp tai nạn giao thông và đang trong tình trạng rất nguy kịch. Khi ấy, mọi người đều rất lo lắng cho em

"Quả nhiên là vào đêm hôm ấy..."

_Khoan đã

Cô đột ngột cắt ngang lời Dương Minh, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ về một người. Về một người mà cô thương nhớ đã rất lâu...

_Nếu em bắt đầu hôn mê vào đêm định mệnh đó, vậy có phải...

Vậy có phải chăng anh vẫn bình an vô sự hay không? Thế thì, thật tốt quá...

_Thật tốt, thật tốt, thật tốt quá...

Cô không ngừng lẩm bẩm, đôi môi nhỏ nhắn không nhịn được mà vô thức nở ra nụ cười rạng rỡ. Trong khi, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi

Rơi nhiều tới mức khiến Dương Minh phải lo lắng, liền ôm chầm lấy cô vào lòng

_Em làm sao vậy, Nguyệt Nhi? Đừng làm anh lo lắng mà

Khẽ ngo nguẩy lắc đầu, cô tựa đầu vào vai Dương Minh, nhỏ giọng an ủi anh trai

_Em không sao đâu. Có lẽ do vừa phẫu thuật nên tinh thần của em không ổn định mà thôi

Lời nói ấy, quả thật chính là lừa người lừa mình. Nhưng lừa gạt thì đã sao, cô chỉ là không muốn Dương Minh càng thêm lo lắng mà thôi

_Em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi một lát

_Ừ, em nằm nghỉ một chút đi. Không lâu sau sẽ có bác sĩ đến kiểm tra tổng quát cho em

_Vâng

Dương Minh đỡ cô nằm xuống một cách nhẹ nhàng, sau đó vẫn không quên đắp chăn cho cô. Mà trong lúc cô được Dương Minh đỡ nằm trên giường bệnh, cô vô tình nhìn thấy một món trang sức quen thuộc được đặt bên cạnh cô

_Đây là...?

_À

Dương Minh cầm lấy món trang sức ấy đặt vào lòng bàn tay cô

_Đây là món quà của Hàn Vũ tặng em vào 1 tháng trước. Cậu ấy mong rằng cô may mắn này có thể tiếp thêm may mắn cho em

Phải cố gắng lắm nước mắt cô mới không thể tuôn rơi như thế này. Vì món trang sức kia chính là chiếc lắc tay hình cò 4 lá mà lúc cô trùng sinh anh đã tặng cho cô

Cô không ngờ lại có một sự trùng hợp đến kì lạ như thế này

Thế nhưng, bây giờ gọi đây là "trùng sinh" có còn đúng nữa hay không? Hay nên bảo rằng, đó chẳng qua là do cô hôn mê nên nảy sinh tưởng tượng mà thôi

Nằm trên giường bệnh trầm tư suy nghĩ, cô càng nghĩ lại càng thấy đau đầu thêm

Trước đây, cô chưa từng nghĩ mình sẽ có cơ hội "trùng sinh", có cơ hội làm lại từ đầu, yêu lại từ đầu. Gần 1 năm sống lại như thế đấy, chân thực đến nhường nào. Nhưng hóa ra đó cũng chỉ là "ảo mộng" do tự mình tạo ra mà thôi

Dù sao, là tưởng tượng lại may mắn hơn cả chân thật. Vì cô không cần cơ hội làm lại từ đầu, yêu lại từ đầu, trong khi lại lần nữa lỡ mất anh

Trở về với thực tế, tuy không thể sánh bước bên anh nhưng có thể nhìn thấy anh sống hạnh phúc, cô đã hạnh phúc lắm rồi...

[...]

Mong rằng cú lật ngược hoàn cảnh này không làm mọi người thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trong suốt 2 năm hôn mê, cô thật sự đã bỏ lỡ rất nhiều điều...

Về hôn nhân của Tuấn Khang, Dương Minh từng có ý định sẽ không kể cho cô ngay bây giờ. Nhưng sau đó, anh lại cảm thấy cô có quyền được biết sớm hơn

Biết sớm, có lẽ sẽ bớt đau hơn...

Sau khi cô hôn mê, không bao lâu Tuấn Khang và Tiêu Dao chính thức kết hôn. 7 tháng sau đó, Tiêu Dao sinh được một bé trai khá khinh và đặt tên cho thằng bé là Duy Khang

Song song với mái ấm hạnh phúc ấy, công việc của Tuấn Khang cũng càng lúc càng thăng tiến, càng lúc càng phát triển hơn

Tương chừng như cuộc sống ấy rất hoàn mỹ. Thế nhưng, đàn ông khi ở đỉnh cao của sự nghiệp lại rất dễ sinh ra tật xấu. Đạo gần đây, Dương Minh nghe nói Tuấn Khang đang lún lút qua lại với thư kí riêng của anh ta. Mà dường như ngay cả Tiêu Dao cũng đã thoáng biết được mối quan hệ mập mờ ấy

Cô thật không ngờ chuyện này lại có thể xảy ra

Trước đây khi biết Tiêu Dao đã có thai, bản thân cô đã quyết định lùi một bước, êm đềm rút lui khỏi cuộc ái tình này. Cô không hề chen ép, cũng không hề làm khó dễ hai người họ. Vì cô không muốn một sinh linh bé nhỏ phải sinh ra trong hoàn cảnh thiếu thốn

Thế nhưng, cuối cùng vẫn là như vậy...

Còn có một cuộc hôn nhân khác đang vườn phải rắc rối mà cô không ngờ tới, đó chính là hôn nhân của Dương Minh và Băng Tâm. Cô không nghĩ rằng việc hôn mê của mình lại làm trì hoãn ngày tiến hành hôn lễ của họ. Còn khiến hai người họ cãi nhau đến suýt chia tay

Rồi sau đó, Dương Minh đã nói với Băng Tâm rằng

"Trên đời này anh chỉ có duy nhất một người em gái là Nguyệt Nhi mà thôi. Trong suốt quá trình trưởng thành của anh, anh không chỉ gắn liền với sự tồn tại của em mà còn song hành với sự trưởng thành của em ấy. Thế nên anh rất muốn sau này có thể ngắm nhìn em ấy bước vào lễ đường. Cũng như mong rằng vào ngày trọng đại của mình sẽ có em ấy tham dự. Em có thể hiểu cho lòng anh không"

Lời này, chính là Băng Tâm kể cho cô nghe

Lúc nghe được những lời nói ấy, trong thâm tâm cô thật sự rất xúc động. Bởi vì người anh trai tốt như thế, muốn tìm được đâu phải là chuyện dễ dàng

[...]

Trong suốt một tháng qua, cô tích cực tập vật lý trị liệu để đôi chân có thể đi lại vững vàng, còn Dương Minh lại bận rộn để tiến hành chuẩn bị lễ cưới. Thế nhưng cũng trong suốt một tháng qua, không có bất cứ ai ngoài gia đình cô biết tin cô đã tỉnh lại. Vì Dương Minh muốn tạo bất ngờ với mọi người trong hôn lễ của mình

Quả thật, đúng là rất bất ngờ

Hôn lễ của Dương Minh tổ chức tại một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố. Nói long trọng, có long trọng, phải nói là vô cùng long trọng. Vì Băng Tâm - vợ sắp cưới của anh là một người mẫu khá có tiếng tăm mà

Hoa lung linh, đèn lung linh, cô dâu chú rể lại càng lung linh hơn...

Trước khi cả hai cùng tuyên hệ lời thề trọn đời bên nhau, Dương Minh đột ngột thể hiện điệu bộ nghiêm trọng mà cầm mic, rồi lại huyền thuyên rất nhiều điều

Những lời huyền thuyên của Dương Minh, hầu hết đều dành trọn cho Băng Tâm về tình yêu của họ (những lời nói này sẽ được lộ diện vào truyện dành riêng cho mỗi tình của Dương Minh và Băng Tâm). Thế nhưng cuối lời, Dương Minh lại gởi trao tình yêu của mình đến một cô gái khác

Hôm nay là ngày hệ trọng nhất trong cuộc đời tôi, nên tôi rất muốn những người thân yêu của tôi ở bên cạnh ngay giây phút này. Cũng vì điều đó, bà xã tôi cứ hay hôn trách tôi vì đã trì hoãn hôn lễ. Nhưng tôi cũng cảm thấy thật may mắn khi sau đó, bà xã đã cảm thông cho nỗi lòng của tôi

Lúc này, Băng Tâm khẽ liếc xéo Dương Minh một cái làm anh phì cười

Và bây giờ, tôi muốn mời người con gái mà tôi thương yêu - ngoài bà xã của tôi, xuất hiện tại đây để chứng kiến giây phút tuyệt vời này

Tiếng nhạc du dương khẽ vang lên đan xen với đôi lời xầm xì của quan khách phía dưới. Nhưng điều đó cũng không ngăn được đôi chân bé nhỏ đang từng bước, từng bước bước vào

Mái tóc dài đen tuyền ngày nào, nay đã được cắt ngắn ngang vai và phủ lên màu nâu óng ả. Cô diện cho mình một bộ đầm trắng với họa tiết đơn giản. Dù chẳng cầu kì như thế, nhưng nhan sắc vẫn nổi bật vô cùng

Thế nhưng trong lòng một số người, nhan sắc của cô không quan trọng bằng sự xuất hiện con người cô nơi đây

Nhất là...

Ngay lúc này, cô đã đến bên cạnh và ôm chầm lấy Dương Minh dưới niềm hạnh phúc vô bờ. Trong khi đó, các quan khách đến tham dự vô cùng tò mò về danh tính của cô

Dương Minh dịu dàng hôn nhẹ vào trán của cô, rồi trả lời thắc mắc đến cho mọi người

Cô gái này chính là em gái bé bỏng của tôi, Nguyệt Nhi. Đạo trước em ấy không may gặp phải tai nạn giao thông, khiến cho tôi rất lo lắng, sợ rằng em ấy sẽ không kịp tham dự hôn lễ của mình. Nhưng thật may khi em ấy có thể nhanh chóng hồi phục để cùng đến chung vui với vợ chồng chúng tôi

Cô mỉm cười thương yêu nhìn anh trai mình, rồi nhanh chóng lui về bàn tiệc dành riêng cho gia đình, ngồi cùng với ba mẹ của cô

Hôn lễ tiếp tục cử hành suôn sẻ trước sự chúc phúc của mọi người...

Còn cô, cô ngồi đấy, dù đang trò chuyện và trả lời những lời thăm hỏi của họ hàng, nhưng vẫn không quên tìm kiếm bóng hình ai

Cô nhanh chóng nhìn thấy Tuấn Khang đang ngồi cạnh Tiêu Dao cùng với đứa trẻ kháu khỉnh đang được bồng bế trên tay. Thoạt nhìn, trông họ thật hạnh phúc. Nhưng ai mà có thể ngờ được đó chỉ là bức bình phong che mắt mọi người. Ai mà có thể ngờ được...

Rồi đột nhiên cô giao phôi ánh mắt của Tiêu Dao đang ngược nhìn mình. Ấy mắt ấy, bối rối vô cùng

Thế nhưng cô vẫn mỉm cười nhẹ, gật đầu chào xã giao với Tiêu Dao rồi lại tiếp tục tìm kiếm ánh mắt của người thương

Cuối cùng cũng để cô tìm được anh...

Cảm xúc của cô khi nhìn thấy anh ở đó, anh vẫn bảnh bao và đẹp trai như ngày nào, thật là khiến cô mừng rỡ đến suýt phát khóc

Nhưng, người mừng nhất ở đây không phải là cô. Mà là người đã đợi chờ cô chung thủy suốt hai năm

Lặng lẽ ngồi ở một góc thật xa, lặng lẽ ngắm nhìn người con gái trước mặt. Ngắm nhìn ánh mắt của cô ấy, ngắm nhìn nụ cười của cô ấy. Thật thỏa lòng thương yêu hơn so với ngắm nhìn một cô gái xanh xao đang mãi mê nằm ngủ trên giường bệnh

Nụ cười của cô ấy chính là nhịp đập của anh, là hơi thở của anh, là sự sống của anh

Cô ấy - Nguyệt Nhi - người con gái mà anh dành cả đời để yêu thương

[...]

Năm mới vui vẻ nhé mọi người

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Hôn lễ kết thúc, cô tạm biệt Dương Minh và Băng Tâm rồi đứng đón taxi để trở về ngôi nhà riêng của mình. Nhưng Tiêu Dao lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô và phá hủy dự định vốn có của cô

_ Cậu có thời gian để đi uống một ly coffe với mình không?

_ Ừm...

Cả hai cùng bước vào một nhà hàng nhỏ cách đó không xa. Nhưng trong suốt cả chặng đường ngắn ngủi ấy, lại không ai chủ động nói với ai câu nào. Họ chỉ im lặng, im lặng, rồi khẽ liếc trộm nhau

Hai cô gái vì yêu mà thương tổn này, trong 2 năm qua đã tiêu tụy hơn rất nhiều...

Yêu, rốt cuộc là gì?

Có người bảo: “Yêu giống như một liều thuốc”

Đúng thuốc, đúng bệnh, bệnh sẽ sớm ngày lành

Sai thuốc, sai bệnh, bệnh chỉ càng nghiêm trọng hơn

Ai đã từng vì yêu sai người mà có được hạnh phúc? Chưa từng...

Cô chưa từng, Tiêu Dao cũng chưa từng...

Tiêu Dao, người con gái vì yêu mà cố chấp, cô ấy đã bỏ lỡ đi một nói rất ý nghĩa. Đó là “người đã từng phản bội bạn một lần, có thể phản bội bạn lần

thứ hai, thứ ba, và vô vàn lần thứ n khác nữa”

Tuấn Khang đã từng phản bội cô mà đến với Tiêu Dao, nhưng điều đó không đủ để bảo đảm rằng anh không phản bội Tiêu Dao mà đến bên người con gái khác

_ Cậu không có gì để trách mình sao?

Cô lơ vừa khuấy nhẹ ly coffe, vừa lơ đãng đưa mắt nhìn cảnh vật xa xăm rồi đáp lại một cách hờ hững

_ Trách cậu? Bây giờ còn có ý nghĩa sao...

Tiêu Dao im lặng, không còn nói lời nào. Còn cô, vẫn thế, vẫn một cái nhìn hờ hững như thế

_ Nghĩ lại lúc đó, mình đột nhiên cảm thấy bản thân thật quá cao thượng. Cận kề ngày cưới mới phát hiện người yêu mình ngoại tình, vậy mà mình lại chẳng làm gì hai người cả. Im lặng, im lặng, rồi lẳng lặng buông tay...

Tiêu Dao đưa ánh mắt hướng về phía cô. Dẫu chỉ là trầm ngâm nghe cô nói, nhưng lòng lại quặn thắt không ngừng

_ Mình thật sự không biết, lúc đó là do bản thân mình quá cao thượng, hay thật ra là chính mình tự cho là cao thượng. Cứ làm như mình tốt lành lắm, bày đặt ngoan ngoãn rời khỏi cuộc sống của hai người. Cuối cùng... cũng đã rời khỏi gần hai năm

Cô cuối đầu xuống nhìn những vòng xoáy tròn được tạo ra trong ly coffe, hé ra một nụ cười thật khó hiểu

_ Cứ ngỡ bản thân không thể nào buông xuống được. Thế nhưng, mình phát hiện ra mối tình 6 năm này buông bỏ cũng thật dễ dàng. Nên cậu cũng không cần phải tự trách gì về hôn nhân hay tai nạn của mình. Cậu chỉ cần cố gắng chăm lo cho cuộc sống của cậu thật tốt, dành tất cả những điều tốt đẹp nhất cho con trai của cậu

Những câu cuối cùng ấy, cô chính là nhìn thẳng ánh mắt của Tiêu Dao mà nói, là một ánh mắt rất thân thuộc mà lâu rồi Tiêu Dao không nhìn thấy được. Sau đó, bỏ mặt Tiêu Dao ngồi lại một mình, bỏ ly coffe đang dở vẫn chưa từng nếm qua, lẳng lặng rời khỏi...

Cô đi hết một con đường, rồi lại đi thêm một con đường nữa. Thoạt nhìn tưởng rằng tâm trí cô mông lung không có một điểm đến, nhưng thật ra đôi chân cô đã tìm được hướng đi.

Đi, đi mãi, cuối cùng dừng lại tại một con đường. Đó là con đường tưởng chừng đã lấy mất sinh mạng của anh...

Con đường ấy, cảnh tượng ấy, cảm giác ấy, suốt đời cô cũng không thể nào quên được. Nó ám ảnh cô ngay trong từng hơi thở, ngay trong những giấc mơ...

Trong lúc cô đang lặng người, một tiếng còi xe tải từ đâu đó đột ngột vang lên khiến cô liền hoảng loạn mà giật mình. Cô gái nhỏ bé bên dòng người tấp tập bỗng nhiên ngồi bệt xuống đất, ôm mặt khóc nức nở

Dẫu bản thân cô biết rằng đó chỉ là một giấc mơ, nhưng giấc mơ đó lại chân thật đến lạ thường. Dẫu bản thân biết rằng anh vẫn đang sống rất tốt, nhưng cảm giác sợ phải mất đi anh vẫn luôn quặn thắt trong tim cô. Thực thực ảo ảo, giờ đây cô không có cách nào phân biệt được

Bỗng nhiên có một thanh niên vì nhìn thấy cô ngồi khóc một mình, hấn ta lo lắng mà liên tục lay thật mạnh vào vai cô

_ Này, em có làm sao không?

Nhận ra bản thân đang làm phiền người khác, cô vội vã lau đi những giọt nước mắt còn đang vurun vẩn trên gương mặt mình, đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn người thanh niên ấy

_ Anh...

Người thanh niên ấy ôm chầm lấy thân thể mong manh của cô, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi cô

_ Ngoan, đừng khóc nữa. Anh ở ngay đây, sẽ không ai bắt nạt em đâu...

Cô theo bản năng mà siết chặt lấy bóng hình ấy. Nước mắt khi nãy vừa ngưng đột nhiên lại tiếp tục chảy xuống, ướt đầm một góc áo của người thanh niên kia

_ Hàn Vũ, anh ở đây rồi...

Sau đó đột nhiên ngất lịm đi...

[...]

Nhìn gương mặt xanh xao của cô trên giường bệnh, anh không khỏi đau lòng...

Cô gái từng tươi cười hơn hờ khoe khoang với anh ngày nào, luôn miệng bảo mình đảm mưa cả đêm cũng không bị cảm lạnh, luôn miệng bảo dù mình thức trắng đêm vẫn tươi tỉnh như thường, luôn miệng bảo dù mọi chuyện có chuyển biến tẻ đến đâu cũng không suy sụp. Nhưng giờ đây, cô lại vì một tiếng còi xe mà trở nên hoảng loạn

Bác sĩ nói với anh, cô có thể đã mắc phải một căn bệnh mang tên “Rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý”

Bác sĩ và anh đều nghĩ lý do hình thành căn bệnh của cô là từ tai nạn của 2 năm trước. Nhưng thật ra, căn bệnh ấy xuất phát từ một tai nạn trong “giấc mơ” của cô, là tai nạn đã cướp mất đi anh...

Thoát cái, đã đến 6h tối

Cô từ từ mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên xuất hiện chính là trần nhà trắng toát của bệnh viện

Bệnh viện, lại là bệnh viện. Hầu như mỗi khi cô ngủ xong, thức dậy liền thấy mình đang ở trong bệnh viện. Đạo gần đây, cô không những chỉ trở nên nhạy cảm với tiếng còi xe, mà mỗi lần thức dậy đều khiến cô hốt hoảng, phập phồng lo âu. Và điều đầu tiên cô làm mỗi khi thức giấc, chính là coi xem mình đang ở năm nào

Cô sợ, sợ mỗi lần mình thức giấc lại đột ngột nhảy về 5 năm trước, hay đột ngột nhảy về 6 năm sau. Cô sợ, rất sợ...

_Em tỉnh rồi sao?

Anh đột nhiên cất giọng cất ngang sự hốt hoảng của cô

_Bây giờ, có phải vẫn là năm 2017 không?

Cô đưa ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào ánh mắt của anh

_Ừ, vẫn là năm 2017. Em chỉ ngủ có vài tiếng mà thôi, yên tâm đi

Anh vẫn ôn nhu như ngày nào, dịu dàng vuốt ve mái tóc trần tĩnh cô

Cô cố gắng hít thở thật sâu, tự bản thân trấn an lấy tâm trí của mình. Cô cố gắng ép bản thân phải thật nhanh chóng bình tĩnh lại. Vì cô không muốn anh thấy được ánh mắt hoang mang của mình

_Vâng, em... em xin lỗi vì đã làm phiền anh rồi

_Không sao. Em đối với anh, trước giờ đều chưa từng phiền phức

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tồn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Vì tình trạng sức khỏe của cô không có gì bất thường ngoại trừ tâm lý vẫn chưa ổn định, nên bác sĩ chỉ kê một đơn thuốc giúp cô an thần và cho phép cô xuất viện ngay sau đó

Lần này, cô lại ngoan ngoãn ngồi chung taxi với anh để về nhà. Nhưng trong suốt quãng đường dài ấy, cô lại không chủ động nói chuyện với anh, cũng không hề nhìn trực tiếp vào anh

Khiến cho anh, quả thật có chút chua xót...

_Anh nghe nói em vừa mới tỉnh dậy khoảng một tháng trước nhỉ?

_Vâng...

Ô cửa kính đột ngột nhoà dần, chẳng phải do nước mắt ai đó rơi, mà là do trời bỗng dưng mưa lất phất. Hình ảnh hiện ra ngay trước mắt càng lúc càng mờ dần, mờ dần. Y như tâm tình mông lung của cô...

_Thế mà chẳng nghe ai nói gì cả. Khiến cho hôm nay đột nhiên thấy em xuất hiện trong hôn lễ, anh giật mình chết khiếp ấy

Cô im lặng ngắm nhìn những hạt mưa nhảy tí tách bên ô cửa kính, chẳng buồn phải đáp trả câu nói của anh

1 giây, 2 giây,... 1 phút, anh lẳng lặng thờ dài rồi xoay đầu nhìn về ô cửa sổ bên cạnh mình, nhỏ giọng chua xót

_ Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Em... vẫn luôn nhẩn tâm với anh..

Giờ đây, ô cửa kính chẳng còn nhoà vì mưa nữa. Mà nó, nhoà đi vì nước mắt của cô...

[...]

Trở về ngôi nhà vắng lặng của mình, cô vội vã bật sáng hết tất cả đèn để xua bớt đi chút nỗi cô đơn trong ngôi nhà này

“Sáng sủa một chút... đương nhiên vẫn tốt hơn”

Rồi chuông điện thoại của cô bỗng rung reo lên. Cô vội nhìn vào tên người gọi đến, thì ra đó là bạn học cũ từ thời đại học của cô

_ Là Tuyết Vy đấy à! Lâu ngày không gặp cậu rồi, giờ đột ngột liên lạc với mình không biết có chuyện gì không đó?

>

_ À, ừ, thì...

Cô phì cười, vì người chị em tốt đang quát mắng mà phì cười

_ Cũng có phải chuyện gì to tát đâu chứ. Cậu cứ khéo bận tâm quá

>

_ Biết rồi mà. Thôi hôm nay đi lại làm mình cũng hơi mệt rồi, để hôm nào ăn nhậu thì mình thành thật khai báo sau nhá

>

_ Ngủ ngon

Cuộc gọi kết thúc, cô lẳng lặng nhìn chiếc điện thoại mà nở ra nụ cười ngờ ngạc nhiên

“Lâu lâu gặp gỡ bạn bè cũ... cũng là một chuyện tốt mà”

[...]

Cuối tuần, cô cùng đám bạn học cũ thời đại học ngồi ăn nhậu nói chuyện tâm tình với nhau. Nhưng trong bữa tiệc này, bọn họ rất ít khi đặt những câu hỏi chạm vào vết thương lòng của cô. Có lẽ... không khí đang đông vui thể này, họ chẳng muốn phá huỷ chẳng?

_ Cậu cũng nghỉ ngơi gần 2 năm rồi. Công việc giờ tính sao, muốn quay lại đường cũ hay kiếm chỗ mới đây

Cô trầm ngâm trong giây lát, ngừng lại thì thấy câu hỏi này thật quá đúng đắn. Cô tính dấy cũng được cả tháng rồi, bây giờ chắc là lúc nên tìm một việc làm ổn định cho tương lai rồi

_ À, việc này... mình nghĩ là...

_ Hãy, nghề nghiệp thì lo gì. Quơ tay tí thôi thì có cả tá nơi để vào làm ấy mà. Đẹp cái con mụ công việc ấy qua một bên đi, chúng ta cùng nhau dzô nào!

Tương tự như vậy, mỗi khi tụi cô đang trò chuyện với nhau, Tuyết Vy lại chen ngang đòi cụng ly hết lần này tới lần khác

Cô nàng Tuyết Vy này, lúc trước học hành street lại rủ bạn học ăn nhậu để giải toả, sau này vì công việc street nên rủ đồng nghiệp ăn nhậu để giải toả. Giờ đây lại chỉ chuyên tâm ăn nhậu mà chẳng để người ta bàn bạc sự đời gì cả. Đúng là một con sâu rượu mà

Quen biết một cô gái như vậy, nhiều lúc cũng vui lắm ấy chứ

Rốt cuộc, vì con sâu rượu đòi cụng ly hết lần này tới lần khác, khiến cả đám tụi cô đùa nào đùa này cũng đều say mềm. Cuối cùng cả lũ đành tự tay bắt taxi về nhà

Ưu điểm và cũng như nhược điểm khi say rượu của cô: khi trên bàn nhậu thì cười đùa tít mắt, khi cả đám về hết thì lại kể lể sụt mướt không ngừng

Giống như giờ đây, cô ngồi trong taxi mà nước mắt bù lu bù loa, rồi khi ngừng kể lể cuộc đời của mình cho bác tài xế nghe

_ Bác à, thích người ta mà không thể nói được rốt cuộc là cái thể loại gì đây? Là cái thể loại gì mà khiến con người ta khó chịu thể này

_ Bác à, con thích anh ấy, từ 4 năm trước đã bắt đầu thích anh ấy rồi. Rõ ràng là biết anh ấy cũng thích con, vậy mà tụi con vẫn không đến với nhau. Cái

thể loại bi ai như thế này con làm sao chịu được đây

_Bác à, anh ấy có vợ rồi, làm chồng người ta rồi. Có muốn tiến tới cũng không thể tiến tới được nữa rồi

_Bác à, nhưng con lỡ yêu anh ấy rồi. Con phải làm sao đây?

_Bác à,...

Và những lời tâm tư cô từng cất giấu bấy lâu nay, bây giờ lại kể lể ra hết trước một người xa lạ

Cô nói nhiều, rất nhiều, nước mắt lại còn rơi nhiều hơn... Tới mức làm cho bác tài phát hoảng cả lên

_Chuyện tình cảm của lớp trẻ hiện nay, đúng thật là...

Ít ra, bác tài xé cũng chờ cô về tới nhà an toàn. Cô móc trong túi ra một tờ 500 ngàn để trả cho bác ấy, và rồi lao đảo bước xuống khỏi xe. Cô chớp chớp mắt ngược nhìn trên trời, hoá ra trăng đã lên cao đến thế rồi

Cô đưa tay lên cao như muốn bắt lấy những ngôi sao lấp lánh kia, từ đứng lại chuyển sang ngồi thụp xuống. Gương mặt cô bỗng nhiên hé lên một nụ cười ngơ ngếch hệt như một đứa trẻ vậy. Nhưng nụ cười ngơ ngếch ấy, có sao lại làm đau lòng ai...

_Làm gì lại ngồi ngoài đường thế này? Khuya rồi, lạnh lắm đấy em có biết không?

Cô khẽ cắn lấy môi dưới, đôi mắt biết cười khi này đột nhiên long lanh sóng nước. Và rồi, từng giọt nước mắt nức nở bắt đầu

_Anh... anh mắng em. Em đáng ghét đến vậy sao?

Anh bị chính giọt nước mắt của cô làm cho bối rối, liền cuống quýt không biết nên phải dỗ dành cô ra sao

_Không phải, không phải. Ý của anh không phải như vậy đâu. Ngoan, em đừng có khóc nữa mà

Anh ngồi xuống đối diện với cô, ôn nhu xoa xoa mái tóc màu hạt dẻ của cô. Cái cô gái này, anh mãi mãi cũng không thể nắm bắt được tâm trạng của cô ấy

Nhưng còn có điều khiến anh khó nắm bắt hơn, chính là hành động tiếp theo của cô đây. Cô đột nhiên lại dang rộng cánh tay mà ôm chầm lấy anh, không ngừng cọ đầu vào vai anh

_Em khiến anh khó xử đến như vậy, anh vẫn không ghét em sao? Thật không?

_Ừm...

Tay chân anh bỗng trở nên cứng ngắt, từ từ chậm rãi đáp lại cái ôm của cô

_Hàn Vũ, em biết làm sao đây. Em vẫn không thể nào buông bỏ tình cảm của mình dành cho một người đàn ông đã có gia đình

Anh sượng người trong giây lát, trong lòng liền nặng trĩu. Anh biết rõ người đàn ông mà cô nói là ai. Người đó không phải là Tuấn Khang thì còn có thể là ai nữa chứ

Nhưng lúc này, ngoài việc an ủi cô thì anh còn có thể làm gì nữa đây

_Cái tên đó đã làm nhiều chuyện có lỗi với em, vậy mà em vẫn còn yêu hắn ta hay sao?

_Lỗi gì ở đây chứ! Chính em mới là người có lỗi đây này! Ban đầu đã có bạn trai rồi, đáng lẽ ra em nên tình cảm rạch ròi ấy anh ấy mới phải. Nhưng em lại... em... em lại cứ mập mờ như vậy. Anh nghĩ thử xem em có phải quá đáng lắm không?

Những lời nói của cô, sao lại khiến anh có cảm giác có gì đó không đúng cho lắm. Nhưng anh lại không dám chắc những suy nghĩ hiện tại của mình liệu có đúng hay không?

_Người mà em nói không phải là Tuấn Khang sao?

Cô buông anh ra, nhàu mày đầy nghi hoặc nhìn anh

_Tuấn Khang? Em làm sao lại luyến tiếc cái tên phản bội ấy chứ! Em...

Cô chớp chớp mắt nhìn anh, trong lòng có chút chần chừ như đang muốn làm điều gì đó. Và rồi hơi men đã nạp cho cô một dũng khí mãnh liệt, giúp cô lấy hết can đảm mà...

Hôn lên môi anh, một nụ hôn đầy men say

Bạn đang đọc truyện *Em Không Muốn Lại Một Lần Tôn Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.